

DE HARDY'S
DE VERDWENEN
PROFESSOR

FRANKLIN W. DIXON

OVERBOORD

„Nou, Frank, aan het stelen van auto's in deze buurt is een eind gekomen. Ik vraag me af of iemand ooit aan het stelen van motorboten zal beginnen. "

„Misschien wel, Joe, maar er is niet zoveel kans om motorboten te stelen als om auto's weg te pikken. "

„Ik ben benieuwd wat er komt, nu die opwinding achter de rug is. "

„Geen idee, maar vroeg of laat zal er wel weer iets gebeuren — dat is altijd zo. "

„Ik hoop maar, dat dat gauw zal zijn. "

Het was een zaterdagmiddag in juni; één van die warme dagen, dat zelfs de bladeren van de bomen te lui schijnen om te bewegen. Er was nauwelijks een rimpeling op het water; geen beweging behalve de vloed van het opkomende getij. Drie motorboten cirkelden langzaam rond in de Barmet-baai, in het gezicht van de stad Bayport. De lome stemming van de namiddag scheen zich meester gemaakt te hebben van de inzittenden, want ze hadden de gemakkelijkste houdingen aangenomen.

Biff Hooper had een middel gevonden om zijn boot, de Envoy, met zijn voet te besturen, terwijl hij languit op de zijbank lag.

In de Napoli, die zich het dichtst bij de Envoy bevond, zat Tony Prito, wiens donkere haar, olijfgleurige huid en

schitterende ogen zijn Italiaanse afkomst nog nadrukkelijker verrieden dan zijn naam. In de derde boot zaten twee jongens. De jongen aan het roer, een grote, donkere, knappe jongeman van een jaar of zestien, was Frank Hardy, en de andere, een knaap met blond haar, die ongeveer een jaar jonger was, zijn broer Joe. Zij waren de zoons van Fenton Hardy, een wereldberoemd detective, die in Bayport woonde. „Ik had niet gedacht, dat jullie vanmiddag in de baai zouden zijn, " riep Biff Hooper, die zijn hoofd over de rand van zijn boot stak.

„Waar dacht je, dat we dan zouden zitten?" vroeg Frank. „Op zolder, om te studeren?"

„Ik dacht, dat jullie wel aan je wagen zouden prutsen, " antwoordde Biff en hij grijnsde al zijn tanden bloot.

Tony Prito begon ook te lachen en de Hardy's deden mee. Heel vaak was hun auto het onderwerp van grapjes, want het ding liep bijna nooit.

„Die oude slee heeft zijn dienst gedaan, " merkte Joe op. „We hebben hem als lokaas gebruikt. "

„Daar was hij uitstekend voor geschikt, " zei Tony, „want jullie hebben er een paar grote vissen mee gevangen. "

„Hij heeft ons goede diensten bewezen, " riep Frank, „en daarom houden we hem, ook al komt hij nooit meer uit de garage. "

De jongens hadden het over de auto, die de Hardy's een poos geleden van hun spaargeld hadden gekocht. Het was een wagen, die de waarheid van het oude spreekwoord „Schijn

bedriegt" voor de zoveelste keer bewees, want hoewel de carrosserie glom, het chroomwerk schitterde en de hele wagen er prima uitzag, had de motor de monteurs van Bayport voor problemen gesteld, die ze niet konden oplossen. Vreemd genoeg had de auto een paar weken goed gelopen, nadat de Hardy's er de trotse eigenaars van waren geworden. Toen had de motor plotseling geweigerd en niemand was erin geslaagd het defect te ontdekken. Toch had het vehikel de jongens goede diensten bewezen, zoals Joe had opgemerkt. De jongens hadden het met een speciaal doel voor ogen gekocht, zoals verteld werd in het vorige deel Autodieven, want er hadden een groot aantal geheimzinnige diefstallen van auto's plaatsgevonden op de Kustweg, de weg, die van Bayport langs het strand liep. Talloze personenwagens en zelfs vrachtauto's waren gestolen en de politie was er, ondanks een nauwgezet onderzoek, niet in geslaagd de geheime bergplaats van de gestolen auto's of de identiteit van de dieven te ontdekken. Frank en Joe Hardy, die al plaatselijke beroemdheden geworden waren door hun activiteit als amateur-detectives, in navolging van hun beroemde vader, hadden zich voorgenomen de bandieten in een hinderlaag te lokken. Ze hadden de prachtig uitziende wagen gekocht en hem verschillende nachten op de Kustweg laten staan, terwijl ze zichzelf in de onmiddellijke omgeving verborgen hadden. Na een hele reeks avonturen waren de jongens erin geslaagd de dieven gevangen te nemen en de geheime bergplaats van de

gestolen wagens te ont-dekken. Van verschillende kanten hadden ze aanzienlijke beloningen ontvangen, zodat hun wagen uiteindelijk een goede geldbelegging was geweest.

„De auto-eigenaars van Bayport en omgeving zijn heel wat geruster, nu die zaak opgeknapt is, " zei Biff.

„Ik geloof niet, dat er de eerste jaren nog wagens gestolen zullen worden, " merkte Tony op. „Onze twee amateur-detectives hebben er een eind aan gemaakt. "

„En ervan genoten, " gaf Frank toe. „Het spijt me, dat alles voorbij is. "

„Nooit tevreden!" gromde Biff.

Hij gaf met zijn voet een duw tegen het roer en de boeg van de Envoy wendde zich in de richting van de open zee. De Barmet-baai, die drie mijl lang was, kwam uit in de Atlantische Oceaan. In de verte konden de jongens het schip zien, dat dagelijks heen en weer voer tussen Bayport en een van de steden langs de kust.

„Waar ga je heen?" riep Tony.

„De boot tegemoet!"

„Doen we om het hardst?"

„Goed!"

Biff liet zich van de zijbank glijden en boog zich over het roer om zijn kleine voorsprong zoveel mogelijk uit te buiten. Zijn boot sprong letterlijk vooruit. Tony Prito moest een grote boog beschrijven om zijn boot in de goede richting te krijgen. De Hardy's waren ook verrast door de plotselinge uitdaging, maar twijfelden er geen seconde aan, dat hun boot, de Sleuth,

de race gemakkelijk zou winnen. Hun motorboot was niet alleen een van de mooiste, maar ook een van de snelste boten uit de baai. Het kostte hun een beetje moeite, in de goede richting te komen, daar de golfslag, veroorzaakt door de andere boten, hen uit de koers sloeg. Toen ze klaar waren om de achtervolging te beginnen, had Biff Hooper een grote voorsprong en was Tony Prito hen ook voor.

„Geef gas!" zei Joe.

Frank gaf gas en de Sleuth begon de achterstand snel in te lopen. Het duurde niet lang of ze stevenden de Napoli voorbij. Ze grijsden tegen Tony, die uit zijn boot haalde wat erin zat en zijn best deed om de Sleuth door een onverwachte manoeuvre uit de koers te brengen. Maar het lukte hem niet en de Hardy's lieten hem weldra ver achter zich.

Biff scheen iets met de motor van zijn boot gedaan te hebben, want de Envoy sneed door het water met een snelheid, die het scheepje bij vorige gelegenheden nooit gehaald had.

„Hij heeft ons in de luren gelegd/" mompelde Frank, terwijl hij de motor van de Sleuth op volle toeren liet draaien. „Als hij die snelheid kan houden, wint hij de race. "

Het schip was nog een mijl van hen verwijderd.

De Sleuth sneed door het water en begon op de Envoy in te lopen.

Af en toe keek Biff om en dan grijsde hij tegen de Hardy's, die hij zo lekker bij de neus genomen had. Bij één van deze gelegenheden werd hij verrast door een golf, die hem helemaal uit de goede koers dreef. Hij verloor verschillende

kostbare seconden, voor hij zijn boot weer in de goede richting had.

Het grote schip was nog een kwart mijl van de jongens verwijderd, toen de Sleuth de Envoy inhaalde. Biff deed wat hij kon, maar stukje bij beetje gleed de Sleuth hem voorbij. Zodra de beide boegen op dezelfde hoogte waren, gooide Joe het roer even naar rechts om uit het boegwater van de Envoy te komen en de Sleuth schoot naar voren, terwijl Biff wanhopig zijn hoofd schudde.

Opeens slaakte Joe, die naar het schip gekeken had, een kreet van schrik.

„Kijk nou 's!" riep hij.

Frank keek nog net op tijd op, om de geweldige, zwarte rookwolk te zien, die van het dek van het schip in de lucht spoot. Even later hoorden de jongens het geluid van een ontploffing.

Ze zagen mensen heen en weer lopen over het dek. Eén van die mensen, een dame, liep recht naar de reling en begon erover te klimmen.

„Wat ter wereld!" hijgde Joe. „Ze wil overboord springen!" Een man sprong op de vrouw toe en wilde haar van de reling trekken. Maar ze sloeg naar hem en sprong met uitgespreide armen overboord. De jongens zagen haar naar beneden schieten en meenden de klap te horen, waarmee ze in het water terechtkwam.

Even later kwam ze weer boven; ze stak haar arm op en begon te zwemmen. De Sleuth was ondertussen veel dichterbij.

bij het schip gekomen en de Hardy's hoorden een vage hulpkreet.

Grote rookwolken stegen nu van het dek van het schip op. „We moeten haar redden!" zei Frank met een dringende klank in zijn stem. „Dat is haar enige kans. "

Het schip was de vrouw voorbij gevaren. Iemand had een reddingsgordel naar haar toe gegooid, maar ze was er een heel eind vandaan en, gehinderd door haar natte kleren, slaagde ze er niet in bij de reddingsgordel te komen. Langzaam begon het schip te zwenken om terug te keren naar de plaats, waar de vrouw overboord gesprongen was, maar de Hardy's wisten, dat het nooit op tijd zou kunnen zijn om de vrouw te redden.

De Sleuth ploegde door het water in haar richting. De jongens zagen, dat de dame haar armen met een wanhopig gebaar boven water hief en toen verdween.

DE REDDING

Terwijl de Hardy's snel vorderden in de richting van de vrouw, die weer boven gekomen was en wild met haar armen en benen sloeg, zagen ze, dat er een grote verwarring heerste aan boord van het schip.

Geweldige rookwolken stegen op van het dek. Mensen liepen heen en weer. Er werden pogingen gedaan om een reddingsboot uit te zetten. Maar er scheen iets niet in orde te zijn, want het ding sloeg ondersteboven en bleef toen een meter of twee boven het water hangen. Twee mannen klauterden naar beneden om de touwen te ontwarren.

Meer dan ooit was de vrouw aangewezen op de hulp van de jongens. Ze verdween weer onder water en Frank en Joe vreesden, dat ze nu niet meer boven zou komen. Maar toen de Sleuth de plaats naderde, waar ze haar voor het laatst hadden gezien, kwam ze nogeens boven. De jongens waren nu zo dichtbij, dat ze haar van angst vertrokken gezicht duidelijk konden zien. Terwijl Frank de motor van de Sleuth afzette, dook Joe overboord.

Hij dook net, toen de dame voor de derde keer onder water verdween. Joe was uiterst kalm. Hij herinnerde zich de E. H. B. O. -lessen, die hij gevolgd had en paste er wel voor op, dat hij niet in de buurt van de wild zwaaiende armen en benen kwam. Hij greep de dame bij het haar en trok haar hoofd achterover, zodat hij haar in bedwang kon houden zonder zelf

in gevaar te komen. Als ze de kans kreeg, haar armen om hem heen te slaan, zou ze hem ook onder water trekken. Joe keek op om te zien, waar de Sleuth zich bevond. Door de grote snelheid was het slanke bootje natuurlijk een heel eind voorbij geschoten, maar Frank had al een bocht gemaakt en Joe hoefde maar een paar slagen te zwemmen. Frank boog zich over de rand van de boot om zijn broer te helpen. Hij trok de dame naar boven, terwijl Joe haar zo goed mogelijk oplichtte. Even later lag de vrouw half bewusteloos op de bodem van de Sleuth. Frank hielp zijn broer om weer aan boord te klauteren.

Intussen snelden de vrienden van de Hardy's in de richting van het grote schip; de race was vergeten.

Frank en Joe deden hun uiterste best om de half bewusteloze dame weer bij te brengen. Haar onverwachte bad en de gedachte, dat ze misschien niet gered zou worden, hadden haar volkomen uitgeput. Ze kreunde en mompelde, terwijl Joe zijn best deed om de lessen, die hij gekregen had, in praktijk te brengen. Hij bewoog haar armen heen en weer om haar bloedsomloop te stimuleren, terwijl Frank de motor weer aanzette en de Sleuth in de richting van het schip stuurde.

Biff Hooper had het al bereikt en Tony Prito was er niet ver meer vandaan. Tientallen passagiers hingen over de reling. Sommigen schreeuwden van angst; anderen smeekten om in het bootje van de jongens opgenomen te worden.

Biff en Tony waren natuurlijk volkomen bereid een aantal

mensen op te nemen en naar Bayport te brengen, maar ze konden ze niet allemaal helpen en bovendien waren de rookwolken op het dek niet meer zo dreigend. Een man in uniform schreeuwde door een megafoon.

„Alle gevaar is geweken!" brulde hij. „Het vuur is bedwongen!" Veel passagiers schenen bang te zijn voor een tweede ontploffing.

„Laat ons eraf!" gilde een vrouw met schrille stem. „Laat ons eraf, vóór de boot in de lucht vliegt!"

Ze begon op de reling te klimmen, maar de man in uniform trok haar weer naar beneden en belette haar overboord te springen.

„Hulp nodig?" schreeuwde Biff.

„Blijf in de buurt!" antwoordde de man. „Het vuur is bedwongen, maar we weten niet of het weer op zal laaien!"

Biff en Tony bleven in de buurt van het schip. De passagiers gingen nog een poosje te keer, maar langzamerhand werden ze rustiger. Niet alleen overtuigde een steward hen ervan, dat er geen gevaar meer bestond, maar ze zagen ook zelf, dat het vuur bedwongen was. De rookwolken, die opstegen, werden minder dreigend. Het werd weldra duidelijk, dat de brand minder erg was dan men had gedacht en dat het snelle optreden van de manschappen een ramp had voorkomen. Niet veel later was er geen rook meer op het dek. De man in uniform kwam naar de reling en riep door zijn megafoon: „Bedankt, jongens, maar we zullen geen hulp nodig % hebben. "

„Fijn, " antwoordde Tony. „Geen gevaar meer, dat de brand opnieuw zal beginnen?"

„Nee. Er is een kan met petroleum ontploft en die heeft de brand gesticht, maar alle gevaar is nu geweken. We kunnen Bayport op eigen kracht bereiken. "

„We gaan toch terug naar Bayport en zullen in de buurt blijven, " riep Biff. „Geef maar een schreeuw, als we iets kunnen doen. "

„Afgesproken!"

Biff en Tony stuurden hun boten een eindje verder van het schip af. Ze zagen de Sleuth, die hen naderde, met de vrouw aan boord die door de Hardy's uit het water was gehaald.

„Alles is in orde met de vrouw, die in het water is gesprongen!" riep Biff tegen de kapitein van het schip. „Onze vrienden hebben haar gered en zullen haar naar Bayport brengen. "

Daarna stuurde hij de Envoy in de richting van de Sleuth. De Hardy's deden voor de ongelukkige vrouw, wat ze konden. Ze was niet bewusteloos, maar wel heel zwak en ze scheen niet te beseffen, waar ze zich bevond.

Het was een dame op leeftijd. Ze was helemaal in het zwart gekleed. Hoewel de gebeurtenis van een paar minuten geleden natuurlijk een schok voor haar was geweest, zagen de jongenstoch, dat ze met iemand te maken hadden, die al een hele tijd onder zorgen gebukt ging. Ze was ontzettend mager en onnatuurlijk bleek.

„Waar ben ik?" kreunde ze. „Waar ben ik?"

„U bent in veiligheid, " verzekerde Frank haar. „U bent hier aan boord van onze motorboot. "

„Hebben jullie me gered?"

„Ja, wij hebben u uit het water gehaald. "

„Ik wil naar Bayport, " zei de vrouw.

„We zullen u naar Bayport brengen, " zei Joe sussend. „Het is niet ver meer. We zijn er zo. "

„Ik wil naar Bayport, " herhaalde de vrouw. „Het is heel dringend. Ik wil iemand opzoeken. "

„Ga maar meteen terug naar Bayport, Frank, " zei Joe, die had gezien, dat Biff en Tony zich van het schip verwijderd hadden, wat erop wees, dat het gevaar geweken was.

„Ik wil naar Bayport, zo snel mogelijk, " herhaalde de vrouw in de Sleuth. „Ik wil met Fenton Hardy, de detective, spreken. " Ze sloot haar ogen en liet zich zwaar achterover vallen in Joe's arm. Ze had het bewustzijn verloren.

De jongens keken elkaar verbaasd aan.

„Ze wil met Vader gaan spreken!" riep Frank ongelovig uit. Het was een verbijsterende samenloop van omstandigheden, dat juist zij beiden de vrouw gered hadden, die op weg was geweest naar hun vader.

Fenton Hardy had talrijke cliënten. Sommige van hen kwamen van heel ver om zijn raad en hulp in te roepen. Hij was een van de beroemdste detectives van het ogenblik en zijn faam was tot in alle hoeken van de wereld doorgedrongen. Vroeger was hij in dienst geweest bij de New Yorkse politiemacht, maar eindelijk had hij zijn droom

kunnen verwezenlijken en was privé-detective geworden. Hij had zich met zijn gezin in Bayport, aan de kust van de Atlantische Oceaan, gevestigd en een paar klinkende successen hadden zijn naam onmiddellijk gevestigd. Verschillende delicate opdrachten had hij tot een goed einde gebracht en hij had meestal meer te doen dan hij eigenlijk af kon.

Frank en Joe Hardy, zijn zoons, wensten de voetstappen van hun vader te drukken, ondanks het feit dat meneer Hardy daar niets voor voelde en mevrouw Hardy liever had gehad, dat ze naar de universiteit zouden gaan. Maar de Hardy's hadden een uitgesproken aanleg voor detective-werk en nadat ze verschillende zaken opgeknapt hadden, zonder hulp van volwassenen, was hun vader van mening veranderd. Hij had de jongens beloofd, dat hij hen niet meer in de weg zou staan, als ze op het ogenblik, dat ze over hun toekomst moesten beslissen, nog detective wilden worden.

De twee broers waren op de voorgrond getreden in verband met een juwelendiefstal¹⁾. Een oud herenhuis in een buitenwijk van Bayport was leeggeroofd; de bandieten waren ontsnapt met een fortuin aan juwelen en aandelen. Na veel avonturen waren de jongens erin geslaagd de rovers te ontmaskeren en de buit te redden.

Na die eerste zaak waren er meer gevolgd. In al hun avonturen hadden de Hardy's bewezen, dat ze geboren detectives waren.

Sinds hun laatste avontuur met de bende autodieven, die de jongens aan de politie uitgeleverd hadden, was het erg rustig geweest in Bayport. De Hardy's hadden al het gevoel gekregen, dat ze nooit meer een geheim zouden hoeven oplossen.

„Geef hem van katoen, Frank, " zei Joe, met een blik op de bewusteloze vrouw. „Het zou niet prettig zijn, als ze stierf, voor we haar bij een dokter gebracht hebben. "

„Sprenkel een beetje water op haar gezicht, " ried Frank aan. „Ik geloof niet dat er levensgevaar is. Ze is alleen maar bewusteloos geraakt door lichamelijke uitputting. "

Joe volgde deze goede raad op, maar het hielp niet. De vrouw ontwaakte niet uit haar diepe bewusteloosheid.

Frank liet de motor van de Sleuth op volle toeren draaien en de afstand, die hen van de wal scheidde, verminderde zienderogen. Met vaste hand bestuurde hij het snelle vaartuig, dat door het water sneed.

„Ik vraag me af waarom ze naar Vader wil, " mompelde hij. Daarop grinnikte hij en vervolgde: „Vader zal ons dankbaar zijn, dat we een cliënt van hem gered hebben. "

1) Zie: „De schat in de Toren",

JUFFROUW TODD

Frank Hardy verloor geen tijd. In plaats van met de Sleuth terug te keren naar de werf, waar de boot doorgaans gemeerd lag, stuurde hij recht op de stad af en meerde de boot aan de kade. De jongens hadden het geluk direct een taxi te vinden. De vrouw was nog steeds bewusteloos. Met de hulp van de chauffeur brachten de Hardy's haar naar de auto.

Frank verzocht de chauffeur zo snel mogelijk naar een dokter te rijden die hij heel goed kende, en daar ontving de vrouw onmiddellijk de nodige zorgen.

„Ze heeft kennelijk al een hele tijd onder grote spanning geleefd, " verklaarde de dokter. „De brand op het schip en haar sprong overboord waren de druppels, die de emmer deden overlopen. "

' Toen de dokter haar onderhanden genomen had duurde het niet lang voor de vrouw tot het bewustzijn terugkeerde. Ze ging rechtop zitten en keek om zich heen.

„Wat is er gebeurd?" vroeg ze aarzelend.

„U bent in veiligheid, mevrouw, " antwoordde de dokter.

„Blijf even heel rustig liggen; dan bent u zo weer opgeknapt. " Enkele minuten later had ze zich van de schok hersteld en het eerste wat ze deed was de Hardy's bedanken voor het feit, dat ze haar leven gered hadden.

„Als die dappere jongens niet in de buurt waren geweest, " zei ze tegen de dokter, „zou ik verdronken zijn. Het was

natuurlijk dwaas van me, dat ik zonder nadenken overboord sprong, maar ik heb de laatste tijd veel last gehad van mijn zenuwen en toen ik de ontploffing hoorde en de rook zag, verloor ik mijn zelfbeheersing. "

„Och, " zei de dokter opgewekt, „afgezien van een ongewenst bad is er niets gebeurd. U wilde naar Bayport en u bent er, nietwaar?"

„Ben ik hier in Bayport?"

„Ja.

„Dan moet u me onmiddellijk naar Fenton Hardy brengen, " zei de vrouw, terwijl ze met een ruk rechtop ging zitten. „Ik wil hem spreken. "

„Deze jongens zullen u graag verder helpen, mevrouw. Ze zijn de zoons van Fenton Hardy. "

De dame keek de jongens verbaasd aan.

„Zijn zoons?" echode ze.

„Fenton Hardy is onze vader, " zei Frank.

De vrouw was verbijsterd. „Wat eigenaardig. Ik ben gered door de zoons van de man, die ik wil bezoeken!"

„Vader is thuis, " zei Joe, „en als u zich sterk genoeg voelt, zullen we u graag naar hem toe brengen. "

„Dat is heel vriendelijk. Ik ben alleen maar naar Bayport gekomen om jullie vader een bezoek te brengen. "

„Komt u bij ons logeren?" vroeg Joe.

De dame schudde haar hoofd.

„Nee, ik wil jullie vader spreken in verband met een heel belangrijke zaak. Die zaak is zo belangrijk, dat ik er, tot mijn

spijt, niet met jullie over kan spreken. "

Ondanks hun nieuwsgierigheid vroegen de jongens niets.

„Jullie hebben wel het recht te weten, wie ik ben. Ik ben Evangeline Todd. "

De jongens maakten een stijve buiging.

„Willen jullie me nu naar je vader brengen? Ik voel me sterk genoeg om naar hem toe te gaan en hoe sneller ik hem op de hoogte kan stellen, hoe liever ik het heb. "

Juffrouw Todd scheen zich geweldig op te winden en hoewel Frank en Joe van oordeel waren, dat een paar minuten niet veel verschil konden maken, achtten ze het raadzaam haar haar zin te geven. Juffrouw Todd stond op. Ze was nog erg zwak en wankelde zelfs een paar keer, maar ze scheen ook over een grote wilskracht te beschikken en drukte nogmaals de wens uit zo snel mogelijk naar Fenton Hardy gebracht te worden.

De Hardy's namen haar tussen zich in en brachten haar terug naar de wachtende taxi.

Tijdens de korte rit drukte juffrouw Todd nogmaals haar verbazing uit over het feit, dat ze juist door de Hardy's uit het water gehaald was.

„Ik heb wel eens over jullie horen spreken, " bekende ze.

„Jullie helpen je vader wel eens, niet?"

„Voor zover we dat kunnen, " zei Frank bescheiden.

„Dan hoop ik, dat jullie hem nu ook kunnen helpen. Ik wil de waarheid weten over die arme Todham. "

De jongens wachtten vol spanning, maar ze gaf geen verdere

verklaringen meer. Ze scheen een beetje raar te zijn, want ze mompelde voortdurend in zichzelf.

„Arme Todham, " zei ze meer dan één keer. „Ik hoop, dat meneer Hardy me kan helpen. Het is allemaal zo vreemd. " De taxi stopte voor de woning van de Hardy's en de jongens hielpen juffrouw Todd bij het uitstappen. Ze brachten haar naar binnen en werden in de hal begroet door hun verbaasde vader.

„Een cliënte voor u, Vader, " zei Frank. „We visten haar een half uurtje geleden op. "

Hij vertelde niet meteen, hoe zijn broer en hij de oude dame „opgevist" hadden; dat had de tijd nog.

„Bent u Fenton Hardy?" vroeg de vrouw en greep de stevige hand van de detective met haar beide handen vast. „Ik ben van heel ver gekomen om met u te spreken. Uw dappere zoons hebben mij het leven gered. "

„U bent door en door nat, " zei meneer Hardy en riep zijn vrouw. „Laura, wil je deze dame even onder je hoede nemen?"

Toen mevrouw Hardy hoorde, wat er gebeurd was, stond ze erop juffrouw Todd mee te nemen naar haar kamer en haar droge kleren te geven. Juffrouw Todd beweerde, dat een gesprek met de detective veel belangrijker was dan een stel droge kleren, maar mevrouw Hardy voerde haar met zachte drang mee naar de badkamer.

Juffrouw Todd kwam een half uurtje later beneden. Ze was nog steeds even zenuwachtig en opgewonden, maar

lichamelijk scheen ze opgeknapt te zijn.

„Als u me naar mijn werkkamer wilt volgen, " zei Fenton Hardy beleefd, „zal het me een genoegen zijn naar uw verhaal te luisteren. "

Juffrouw Todd keek om zich heen.

„Het was mijn bedoeling geweest u onder vier ogen te vertellen van mijn moeilijkheden, " zei ze, „maar u bent allen zo vriendelijk en hulpvaardig geweest, dat u ook het recht hebt mijn verhaal te horen — als het u interesseert, " besloot ze met een blik in de richting van mevrouw Hardy en de jongens.

Frank en Joe waren natuurlijk erg nieuwsgierig naar het verhaal, dat juffrouw Todd te vertellen had en ze hadden geen aansporing nodig.

De oude dame kreeg een gemakkelijke stoel en begon meteen te vertellen.

„Het gaat om mijn broer, " zei ze, „mijn tweelingbroer, Todham. Hij is een zeer geleerd man — een professor. Misschien heeft u zijn naam wel eens gehoord: Todham Todd, doctor in de filosofie. Het begon allemaal, toen mijn broer en ik met de trein op reis gingen om een bezoek te brengen aan neef Albert. Ik wilde eigenlijk niet gaan. Ik zei tegen mijn broer, dat ik het gevoel had, dat er iets zou gebeuren, maar hij lachte me uit en we gingen toch. Mijn voor gevoel had me echter niet bedrogen. Er gebeurde iets!"

„Ja?" vroeg Fenton Hardy, die benieuwd was, waar dit verhaal heen leidde.

„Er gebeurde iets!" herhaalde juffrouw Todd nadrukkelijk. „De trein verongelukte. Hij ontspoorde. Het was verschrikkelijk. Vijf mensen kwamen om het leven en het is slechts aan een toeval te danken, dat Todham en ik de ramp overleefd hebben. Sinds dat ongeluk ben ik nooit meer helemaal goed geworden; ik heb heel veel last gehad van mijn zenuwen. Mijn arme broer was altijd al erg zenuwachtig geweest en na het ongeluk werd zijn toestand hopeloos. De dokters beweerden, dat hij alleen maar rust nodig had en dat geloofde ik ook. Niettemin diende ik een eis tot schadevergoeding in bij de spoorwegmaatschappij. „Heeft u het proces gewonnen?" vroeg meneer Hardy snel.

„De zaak kwam niet voor. De advocaten van de spoorwegmaatschappij schoven alles op de lange baan. Ondertussen werd het steeds erger met Todham. Hij was zichzelf niet meer. Hij gedroeg zich heel vreemd. Ik begon me af te vragen of het ongeluk geen invloed had gehad op zijn verstand. Toen, vlak voor de zaak voor het gerecht zou komen, verdween hij spoorloos. "

„Verdween hij?"

„Hij verliet het huis op een avond en sindsdien heb ik hem niet meer gezien, " verklaarde Evangeline Todd. „Ik heb af en toe iets over hem gehoord, maar telkens als hij ergens gezien was, was hij alweer weg, als ik daar kwam. Hij heeft nooit meer iets van zich laten horen. Eigenlijk weet ik op dit ogenblik helemaal niets van hem. Die klap was te zwaar voor mij, na al het andere, en ik kreeg een zenuwinstorting. Ik ben nu een

beetje beter, maar mijn zenuwen zijn nog niet in orde. Helemaal niet!"

„Wanneer verdween uw broer?" vroeg meneer Hardy.
„Maanden geleden — om juist te zijn: vier maanden geleden. " Fenton Hardy fronste zijn wenkbrauwen.

„Vier maanden geleden? Dat maakt de zaak heel wat moeilijker. Als u eerder naar me toegekomen was, zou ik meer kans gehad hebben om u te helpen. "

„Zeg niet, dat de zaak nu hopeloos is, meneer Hardy, " smeekte juffrouw Todd. „U moet me helpen!"

„Natuurlijk zal ik voor u doen wat ik kan, " verzekerde de detective. „Ik bedoelde alleen maar, dat ik vier maanden geleden meer kans gehad zou hebben om uw broer terug te vinden dan nu. Ik vrees, dat het nu een moeilijke en langdurige zaak zal worden. "

„Het enige, wat ik met zekerheid kan zeggen, is, dat mijn broer nog leeft. Zo nu en dan hoorde ik dat hij hier of daar was opgedoken, maar ik heb er geen idee van, waar hij zich nu bevindt. "

„Het is niet uitgesloten, dat hij ook een zenuwinzinking heeft gekregen, " zei de detective. „U zei, dat hij zich na het ongeluk eigenaardig begon te gedragen. Misschien is hij ' opgenomen in een of ander ziekenhuis en kan hij zich niet met u in verbinding stellen. "

„Ik weet zeker, dat hij niet zo maar weggelopen is. Todham was altijd zo voorzichtig; voor geen geld van de wereld zou hij andere mensen lastig gevallen hebben. Er moet iets gebeurd

zijn, dat hem dwong weg te gaan. Als ik niet zeker wist, dat hij sinds zijn verdwijning op verschillende plaatsen gezien is, zou ik kunnen denken, dat hij dood is. "

„Ik zal me met de zaak bezighouden, juffrouw Todd, " beloofde Fenton Hardy, „en misschien slaag ik erin zijn spoor te vinden. Ik kan u natuurlijk niet beloven, dat ik uw broer zal vinden, maar ik zal in ieder geval alles doen, wat ik kan. "

„Dank u, meneer Hardy, ik wist wel, dat u me zou helpen. Ik wilde maar, dat ik meteen naar u toe gekomen was in plaats van zoveel kostbare tijd voorbij te hebben laten gaan. "

„Misschien is alles nog niet verloren, juffrouw Todd. Een beetje geluk is alles, wat ik nodig heb, om aan het werk te kunnen gaan. "

Juffrouw Todd liet zich achterover glijden in haar stoel.

„Ik hoop, dat u iets zult ontdekken, meneer Hardy, want ik heb me heel bezorgd gemaakt over mijn broer. " Ze strengelde haar vingers zenuwachtig in elkaar. „Ik zal u betalen, wat u vraagt, meneer Hardy, maar kom niet zonder nieuws over Todham terug. "

Ze werd opeens zo bleek als een dode. De spanning was haar weer te veel geworden en met een diepe zucht zakte ze onderuit in haar stoel.

Mevrouw Hardy ging naar haar toe.

„Haal een glas water, Frank, " zei ze. „Ze is flauwgevalen. "

IN VERBAND MET TODHAM TODD

Het was duidelijk, dat juffrouw Todd niet in staat was, haar intrek te nemen in een hotel, waar ze op zichzelf aangewezen zou zijn. Ze had in de eerste plaats rust en een goede verzorging nodig en toen ze een paar minuten later weer bij bewustzijn gekomen was, stond mevrouw Hardy erop, dat de onverwachte bezoeker een paar dagen zou blijven logeren. Ze had een grenzeloos medelijden met de arme vrouw en wilde haar graag helpen. Juffrouw Todd beweerde, dat ze niet het recht had misbruik te maken van hun gastvrijheid, tot meneer Hardy tussenbeide kwam.

„De zaak interesseert me heel erg, " zei hij, „en ik zal doen, wat ik kan, maar op één voorwaarde. "

„Welke voorwaarde?"

„Dat u op de uitnodiging van mijn vrouw ingaat en hier blijft tot u wat beter bent. "

Zo werd Evangeline Todd gedwongen bij de Hardy's te blijven, terwijl meneer Hardy zich meteen klaarmaakte om een onderzoek in te stellen. Op dat moment had hij geen andere dringende opdracht te vervullen. Hij wilde zich meteen naar de universiteitsstad begeven, waar de Todds altijd gewoond hadden om daar de nodige inlichtingen te verzamelen.

„Het gebeurt meer dan eens, " zei hij, „dat een vreemde detective dingen vindt, die aan de aandacht van de plaatselijke

politie-inspecteurs ontsnappen. Ik zal daar eens een kijkje gaan nemen. "

Het kwam heel vaak voor, dat Fenton Hardy plotseling weggeroepen werd voor een of andere zaak en zijn vrouw en zoons waren allang gewoon aan zijn onverwachte afwezigheden. Het verbaasde juffrouw Todd, dat hij helemaal geen voorbereidingen trof, maar een uur na haar aankomst al klaar stond om te vertrekken.

„Waarom zou ik tijd verloren laten gaan?" vroeg hij opgewekt. „Het spoor is toch al koud en hoe langer ik wacht, hoe moeilijker het zal worden. "

Hoewel Frank en Joe Hardy heel nieuwsgierig waren, meer bijzonderheden te vernemen in verband met de zaak, die hun vader in handen genomen had, waagden ze het niet juffrouw Todd lastig te vallen. Onmiddellijk na het vertrek van de detective, ging juffrouw Todd naar haar kamer en ze bleef er de hele volgende dag. Mevrouw Hardy wilde niet, dat ze gestoord zou worden. Ze begreep wel, dat haar jongens graag naar de oude vrouw toe zouden gaan om haar met vragen te bestormen, maar ze vond het beter, dat juffrouw Todd met rust gelaten werd en niet meer herinnerd zou worden aan de onaangename zaak, voor ze wat aangesterkt zou zijn.

Toen de jongens 's maandags naar school gingen, werden ze bij de poort opgewacht door een grote groep vrienden, onder leiding van Chet Morton. Chet, een dikke jongen, die ' evenveel van grappen hield als van eten, stak zijn hand op.

„Hoogweledelgeboren jongelieden, " zei hij, „hoewel we niets meer zijn dan uw nederige dienaars, zouden we toch graag een beroep doen op enkele ogenblikken van uw welwillende aandacht. "

„Je spreekt als een held van Shakespeare of zo, " merkte Joe op.

„Shakespeare is het niet, maar „of zo" misschien wel, " zei Chet grinnikend. „Heren, we zijn heden bij elkaar gekomen om eer te bewijzen aan twee dappere jongelieden, die we met trots onze vrienden noemen. Misschien, " vervolgde hij op theatrale toon, „zullen we in de jaren die komen, als we doodgewone luitjes zijn, aan onze kleinkinderen kunnen vertellen, dat we heel lang geleden vrienden waren van de Hardy's, dat we met hen gingen spelen, zwemmen en varen. Maar daar gaat het nu niet om. "

„Waar gaat het dan wel om?" vroeg Frank. „Wat heeft deze ceremonie te betekenen?"

„Geduld, mijn vriend, geduld. Het comité heeft geduldig gewacht tot jullie zouden verschijnen, om jullie het stoffelijk bewijs te geven van onze achting en bewondering. Het is ons ter ore gekomen, dat op zaterdag, de veertiende van deze maand, twee dappere jongelieden zich op onverbeterlijke wijze kweten van een edele en menslievende taak, die erin bestond een oude dame, die te veel water uit de Barmet-baai gedronken had en op het punt stond te verdrinken, te redden. Als blijk van onze bewondering, verzoeken we jullie deze kentekenen te aanvaarden. " Hij wenkte Biff Hooper,

die grijnzend naar voren kwam met een kussen, waarop twee onaanzienlijke medailles gespeld waren. „De werkelijke waarde van deze ken-tekenen is misschien niet overweldigend, maar de betekenis, die wij eraan hechten kan niet hoog genoeg geschat worden!"

Chet haalde diep adem.

„Ik weet niet of ik alles goed heb gezegd, " besloot hij, „maar het meeste heb ik van buiten geleerd, uit een boek. "

Met de meeste ernst haalde hij de medailles van het kussen, dat door Biff gedragen werd. Het waren medailles, die door één van de jongens uit het deksel van een conservenblikje gemaakt waren; ze waren versierd met een lang rood lint. Chet bevestigde ze nu op de revers van Frank en Joe Hardy.

Deze handeling werd gevolgd door een daverend gejuich van de anderen, die even later in lachen uitbarstten. De Hardy's lachten het hardst van allemaal. Toch waren ze zich er wel van bewust, dat de medailles een grote betekenis hadden, want ze vormden het bewijs van de bewondering, die hun door hun vrienden toegedragen werd. Natuurlijk wilden ze . niet met die dingen rond blijven lopen en bij de eerste de beste gelegenheid stopten ze ze in hun zak.

„Werkelijk, " zei Chet een poosje later, toen hij alleen was met de beide broers, „dat was een knap staaltje van zelfbeheersing en samenwerking. De kapitein van het schip was in de wolken over jullie en beweerde, dat jullie het ver zouden brengen. "

„Wat hadden ze dan gewild?" vroeg Frank. „Dat we haarrustig

hadden laten verdrinken zonder een hand uit te steken? Als Biff of Tony er het eerst geweest waren, zouden ze hetzelfde hebben gedaan als wij. "

„Natuurlijk, maar het blijft een feit, dat jullie er het eerst bij waren en de oude dame uit het water haalden. Als jullie er niet geweest waren, hadden Biff en Tony ook niet veel kunnen doen, omdat hun boten niet snel genoeg zijn. Waar is ze eigenlijk gebleven? Weten jullie iets van haar?"

Frank en Joe vertelden Chet, dat de dame Evangeline Todd heette en dat ze naar Bayport gekomen was met de bedoeling de hulp in te roepen van hun vader. Chet scheen veel belang te stellen in het verhaal over de verdwenen professor.

„Een verdwenen professor?" vroeg hij. „Dat is iets nieuws. Als een student tijdelijk verdwijnt is er helemaal geen geheimzinnigheid bij. Ik ken een student en jullie kennen hem ook, die heel graag zou verdwijnen — tot na de examens.

"

„Je bent hopeloos, Chet, " lachte Frank, maar hun gesprek werd onderbroken door het rinkelen van de schoolbel. Toen de jongens die middag thuiskwamen, zagen ze, dat juffrouw Todd veel beter was; zoveel beter, dat ze haar kamer had kunnen verlaten. De rust had haar blijkbaar goed gedaan en ze scheen ook heel veel vertrouwen te stellen in Fenton Hardy, want ze was lang niet meer zo opgewonden als afgelopen zaterdag.

„Het is zo'n opluchting voor me, dat meneer Hardy de zaak nu in handen genomen heeft, " zei ze. „Als hij mijn broer niet

kan vinden, dan kan niemand het. Hoewel het nog altijd mogelijk is, dat Todham vanzelf terugkomt. "

„We zullen het beste ervan hopen, " zei mevrouw Hardy rustig.

„Vader stelde u zaterdag niet veel vragen, juffrouw Todd, " begon Frank, „omdat hij u niet meer in de war wilde brengen dan u al was. "

„Ik vrees, dat ik hem niet veel had kunnen vertellen; zelfs niet, als hij me ondervraagd had. "

„Als u ons een paar kleinigheden zou willen vertellen, zouden wij u misschien ook kunnen helpen, " stelde Frank voor. Juffrouw Todd dacht enkele ogenblikken na.

„Er zijn een paar kleine dingen, die bijna iedereen in staat zouden stellen mijn broer te identificeren, " zei ze. „In de eerste plaats was hij erg slordig op zijn schoenen. "

„Zijn schoenen?" echoden de jongens.

„Hij vergat altijd de veters van zijn schoenen vast te maken. Hij was ontzettend verstrooid en bijna elke dag moest ik hem achternalopen, als hij klaar stond om naar zijn werk te gaan. Negen van de tien keer was het om hem erop attent te maken, dat zijn schoenveters nog los hingen en dat hij het risico liep erover te vallen. "

„Eigenaardig is dat, " zei Frank. „Hoe ziet uw broer eruit, juffrouw Todd?"

„Hij is erg groot en erg mager. Zijn haar is bijna wit en hij was altijd gladgeschoren. Zijn ogen en tanden zijn nog uitstekend in orde. Ondanks zijn hoge leeftijd en het feit, dat hij altijd

met zijn neus in de boeken gezeten heeft, hoefde hij nooit naar een oogarts. O ja, er is nog iets. Hoewel hij onder gewone omstandigheden nooit vloekte, gebruikte hij, als hij opgewonden was, wel eens een typische krachtterm, die ik nog nooit door iemand anders heb horen gebruiken. Het was: „Verdrie!“ „Verdorie“ wordt vaak gezegd, maar „verdrie“ heb ik nog nooit gehoord, alleen maar van mijn broer. Eén keer zei hij het zelfs tijdens een lezing en werd hij door de rector op het matje geroepen. "

„Dat is iets, dat een houvast kan geven, " mompelde Frank in gedachten verzonken.

Verder kon juffrouw Todd niet veel bijzonders vertellen. Later wisselden de jongens van mening over de inlichtingen, die ze gekregen hadden.

„Hij vergeet zijn veters vast te maken en zegt „verdrie“, " zei Joe. „Het moet niet onmogelijk zijn iemand terug te vinden, die twee zulke opvallende aanwensels heeft. Ik vraag me af, hoe het mogelijk is, dat ze zijn spoor nog niet gevonden hebben. "

„Het zijn aanwensels, die alleen maar opgemerkt kunnen worden door mensen, die de professor goed kennen of die attent gemaakt worden op die verraderlijke kleinigheden, " antwoordde Frank. „En er bestaat slechts één kans op de duizend, dat wij het spoor van die man kruisen. "

„We moeten het aan Vader vertellen, als hij terugkomt, " zei Joe. „Het zijn dingen, die hem ook op de goede weg kunnen brengen en juffrouw Todd denkt er misschien niet aan het

hem te zeggen. "

„In ieder geval is de kans, dat wij in deze zaak een actieve rol kunnen spelen, heel gering, " zei Frank spijtig, „tenzij we door een toeval geholpen worden. "

De twee broers vermoedden het nog niet, maar het toeval zou hen inderdaad te hulp komen en hun de kans geven een zeer actieve rol te spelen in de zaak van de verdwenen professor.

PLANNEN VOOR EEN TOCHTJE

Hoewel de laatste dagen een eeuwigheid schenen te duren, brak het lang verwachte ogenblik van de vakantie toch aan. Toen de laatste schooldag achter de rug was, stonden de Hardy's en hun vrienden voor de lange zomervakantie en, hadden ze meer interessante onderwerpen te bespreken dan de zaak van de verdwenen professor.

Juffrouw Todd had de woning van de Hardy's verlaten en was naar de universiteitsstad teruggekeerd, nadat ze allen met tranen in de ogen bedankt had voor de bewezen gastvrijheid.

Meneer Hardy was maar een paar dagen in de universiteitsstad gebleven; vandaar had hij zijn speurtocht voortgezet. Zijn zoons veronderstelden, dat hij een spoor gevonden had en niet terug zou komen, tenzij hij de professor mee kon brengen.

„Welke plannen hebben jullie gemaakt?“ vroeg Chet op de eerste dag van de vakantie, toen hij met Frank, Joe en een paar andere vrienden in de grote schuur van de Hardy's zat.

„Joe en ik hadden het over een lange tocht met de boot, “ zei Frank.

„Goed idee, “ zei Tony Prito. „Waarheen?“

Frank haalde zijn schouders op.

„Daar waren we het nog niet over eens. Het doel komt er eigenlijk niet op aan. “

„Het is jullie dus om het weggaan zelf begonnen?“

„Daar komt het op neer. "

„Ik had ook al aan een tochtje met de boot gedacht, " zei Biff Hooper. „Ik weet zelfs een plaats, waar ik graag eens heen zou gaan; alleen weet ik niet of die wel met een boot te bereiken is. "

„Welke plaats bedoel je dan?"

„Een tijdje geleden praatte ik met een oude zeeman in een van de kustdorpen. Hij vertelde me een heel verhaal over geheimzinnige grotten. We hadden het over verborgen schatten, moet je weten. Hy beweerde, dat er verborgen schatten te vinden waren in die grotten. "

„Schatten!" zei Chet met schitterende ogen. „Meer vragen we niet!"

„Ik weet niet of het waar was wat die man vertelde, hoor! Hij zei, dat hij iets over verborgen schatten gehoord had en hij scheen geloof te hechten aan die geruchten. "

„Dat is genoeg voor mij, " zei Chet levendig.

„De grotten liggen langs de kust, ten zuiden van de ingang van de Barnet-baai. "

„Dat is niet zo ver, " zei Frank. „We kunnen er wel eens een kijkje gaan nemen. "

„Ze zijn heel moeilijk te bereiken en ik weet helemaal niet of je er met een boot in de buurt kunt komen. Er is wel een dorpje, niet ver van de grotten af — dus over land moeten we er kunnen komen. "

„Dan gaan we met de motor, " zei Joe.

„Ik zal die oude zeeman nog eens aan de tand voelen, "

beloofde Biff.

„Vraag hem vooral inlichtingen over de schat, " zei Chet.

„Vraag hem of het goud of zilver is en of we moeten graven.

Nee, vraag hem eerst of de schat wel de moeite waard is!"

„Doorgaans geloof ik geen klap van die verhalen over verborgen schatten, " zei Biff nadenkend, „maar de man vertelde me, dat die grotten vroeger de schuilplaats zijn geweest van een bende bandieten. Ze trokken er 's avonds op uit om de lichten op de lichtboeien te veranderen. Dan liepen de schepen, die op die lichtboeien voeren, te pletter op de kliffen. De bandieten overvielen de schepen dan en sleepten de inhoud naar hun grotten. "

„Goeie genade!" riep Tony uit. „Echte piraten, hè?"

„Je neemt me de woorden uit de mond. Natuurlijk sprak die zeeman van heel lang geleden. De bende werd opgerold en de meeste bendeleden zijn opgehangen, maar volgens de zeeman werd er bijna niets van de buit teruggevonden. Hij hield rekening met de mogelijkheid, dat een groot gedeelte van de buit onmiddellijk verhandeld werd, maar hij gelooft toch, dat er nog een deel in de grotten is achtergebleven. "

„Zijn ze er dan nog nooit naar op zoek gegaan?"

„Ja, maar er is nooit iets ontdekt. "

„Waarom zouden wij dan iets ontdekken?" vroeg Chet.

„Waarom niet? Trouwens, wat geeft het of we iets vinden of niet? Het avontuur op zichzelf lijkt mij al de moeite waard. "

„Het is een goed idee, " zei Frank. „We kunnen er op de motor heen rijden, een paar dagen snuffelen en dan

teruggaan. Ik geloof niet, dat we een schat zullen vinden, maar we hebben zo tenminste een doel. "

„Precies, " zei Chet. „Ik ga in ieder geval mee en Biff kan, als hij wil, in mijn zijspan. "

„Frank en ik hebben allebei een motor, " zei Joe. „Tony kan bij één van ons achterop. "

„Het kan gezellig worden, " zei Frank opgewekt. „Hoe lang zal dat tochtje duren, Biff?"

„De wegen zijn vermoedelijk niet zo best, " zei Biff. „Ik reken op anderhalve dag om dat deel van de kust te bereiken en dan nog een dag om de juiste ligging van de grotten te vinden. Als we alle grotten willen onderzoeken, geloof ik, dat we daar de rest van de vakantie wel kunnen doorbrengen. "

„Nee, daar voel ik niets voor. Laten we afspreken, dat we een dag of tien weg zullen blijven. "

„Goed, " zei Chet. „Ik heb ook nog andere plannen gemaakt en kan dus niet mijn hele vakantie aan die speurtocht opofferen. "

Er werd afgesproken, dat de jongens er met hun ouders over zouden praten en dan onmiddellijk de nodige voorbereidingen zouden treffen. De volgende dag zouden ze hun motor nakijken en de daaropvolgende dag konden ze eventueel vertrekken. Tony Prito vreesde, dat hij niet mee zou kunnen, als het uitstapje tien dagen zou duren. Zijn vader had hem al gezegd, dat hij tijdens de vakantie in de winkel moest helpen.

Toen de Hardy's naar binnen gingen om hun moeder te

zeggen, dat ze een tochtje wilden maken, ontdekten ze, dat hun vader net teruggekomen was.

„Dag Vader!" begroetten ze hem. „Geluk gehad?"

Fenton Hardy schudde de handen van zijn zoons en begon zijn koffer uit te pakken.

„Welk geluk bedoel je?"

„In verband met de Todd-zaak. Hebt u de verdwenen professor gevonden?"

„Nee, " antwoordde de detective.

„Hebt u geen enkel spoor van hem?"

„Sporen bij de vleet, maar het enige, wat ik zeker weet, is, dat hij nog leeft. "

„En toch vond u hem niet?"

„Ik heb zijn spoor door een dozijn stadjes en dorpen gevolgd, maar hij bleef me altijd een paar dagen voor. "

„Wist hij, dat u hem op de hielen zat?"

„Dat geloof ik niet. Als hij voor me weg had willen lopen, zou hij dat anders aangepakt hebben. Nee, hij zwerft doodgewoon rond. Vermoedelijk weet hij 's morgens zelf niet, waar hij 's avonds zal slapen. Daarom kon ik hem niet inhalen. Ik deed, wat ik kon, maar moest het ten slotte opgeven. "

„Jammer, " zei Frank. „Waar hebt u zijn spoor verloren?"

„In Claymore. Dat is een kustplaatsje, een mijl of vijftig ten zuiden van Bayport. Daar werd hij verleden week gesignaleerd. Ik bleef in de buurt, in de hoop dat ik zijn spoor weer zou kunnen oppikken, maar de dagen verstreken, zonder dat ik een stap verder kwam en daarom kwam ik naar

huis terug. "

„Geeft u de zaak op?"

Fenton Hardy lachte.

„Hebben jullie ooit meegemaakt, dat ik een zaak opgaf?"

„Nee, " zei Frank, „maar het feit, dat u naar huis terugkomt, wijst erop, dat —"

„—ik een verkeerde methode volgde, " vervolgde Fenton Hardy. „Maar als de ene methode faalt, zijn er nog andere, nietwaar? We zullen Todham Todd nog wel vinden. "

„Joe en ik hebben het met juffrouw Todd over haar broer gehad, " zei Frank, „en ze vertelde ons een paar bijzonderheden over hem. Daar heeft u misschien iets aan. "

„O, ik ken onze vriend, " zei de detective. „Ik kreeg van verschillende zijden een beschrijving van hem en heb ten slotte ook nog de hand gelegd op een goede foto. "

„Weet u het van zijn veters?" vroeg Joe opgewonden.

„Zijn veters?"

„Juffrouw Todd zei, dat haar broer erg verstrooid was en altijd vergat zijn schoenveters vast te maken. "

Dat vond meneer Hardy belangrijk.

„Nee, dat wist ik niet, " zei hij, „en het kan een hulp zijn. In dergelijke zaken mag men geen enkele kleinigheid over het hoofd zien. "

„En hebben ze u iets over zijn stopwoord verteld?" vroeg Frank.

„Zijn stopwoord?"

„Als hij heel erg opgewonden is, zegt hij vaak „verdrie". "

„Verdorie, bedoel je?"

„Nee, „verdrie". Dat is het juist. "

„Inderdaad. Ik heb bijna alles over Todham Todd gehoord, wat wetenswaardig is, maar niemand vertelde me iets over die schoenveters of over zijn opvallende stopwoord. Ik zal die dingen noteren. "

De jongens waren blij, dat ze hun vader toch nog iets nieuws hadden kunnen vertellen. Ze wisten wel, dat hij de zaak niet zou vergeten. Fenton Hardy stond ervoor bekend, dat hij altijd aan het werk bleef aan een bepaalde zaak, tot hij iets bereikt had.

„Hebt u ontdekt, waarom hij van huis wegliep?" vroeg Joe.

„Ik geloof, dat hij zijn geheugen verloren heeft, " antwoordde de detective. „Voor zover ik kon naspeuren, weet hij op dit ogenblik zelf niet, wie of wat hij is. Hij herinnert zich absoluut niets van zijn vroegere leven. Hij zwerft van de ene plaats naar de andere, vermoedelijk in de hoop, dat hij vroeger of later iemand zal ontmoeten, die hem kan vertellen, wie hij is. "

„'Arme kerel!" zei Frank meelevend.

„Vermoedelijk was hij in het bezit van een som geld, toen hij zijn huis verliet, want hij heeft nog nergens om hulp of steun gevraagd. De reden, waarom ik hem niet in kon halen, is, dat hij nooit langer dan één nacht op dezelfde plaats bleef. Zodra hij wist, dat een bepaald dorp niet zijn woon- plaats was, trok hij weer verder. Maar ik ben ervan overtuigd, dat we hem vroeg of laat terug zullen vinden. Ik heb instructies achtergelaten bij mijn helpers in verschillende dorpen. Ze

zullen me direct waarschuwen, zodra hij ergens gesignaleerd wordt. "

„We zullen ook naar hem uitkijken, " zei Frank, „hoewel u de eerste tijd niet te veel op ons moet rekenen. "

„Waarom niet?"

„Omdat we met een paar vrienden grotten langs de kust gaan onderzoeken. "

„Verborgene schatten zoeken?" vroeg hun vader met schitterende ogen.

„Misschien. "

„Ik hoop, dat jullie een miljoen vinden, " zei meneer Hardy lachend, „en ik hoop ook, dat ik Todham Todd gevonden heb voor jullie terug zijn. "

DE VERDWENEN MOTORFIETS

„Ik wou dat ik een jongen was, " zei Callie Shaw met een diepe zucht.

Iola Morton keek op van de beker roomijs, die ze aan het oplepelen was.

„Ik ook!"

„Jammer, dat jullie geen jongens zijn, " zei Joe Hardy. „We zouden jullie met plezier meenemen. "

„Jongens hebben altijd geluk; meisjes moeten maar thuis blijven. "

De Hardy's, Chet Morton en Biff Hooper trakteerden Iola Morton en Callie Shaw — en zichzelf — op roomijs in de lunchroom Bon Ton, in verband met hun aanstaande vertrek. Iola, een dik meisje met donker haar was Chets zuster en minstens even levenslustig en vrolijk als hij. Ze was de beste vriendin van Joe Hardy; Callie Shaw verheugde zich in de bijzondere sympathie van Frank.

„Mijn beurt, " zei Joe. „Er kan nog wel een beker bij. "

De anderen waren dezelfde mening toegedaan en zes geweldige bekers met wit, oranjekleurig en groen ijs werden voor de jongelui neergezet. Met een gegrom van tevredenheid vielen ze op het koele ijs aan, dat nog koeler leek, omdat het buiten zo heet was.

„Nou, zus, " zei Chet, „als het mij gevraagd werd, zou ik misschien heel graag met jou ruilen. "

„Dat zal wel, " antwoordde Iola. „Je zou dat tochtje nog niet voor een miljoen dollar opgeven. "

„Jullie zijn de gelukkigen, " hield Chet vol. „Jullie kunnen elke dag net zoveel ijsjes gaan eten, als je wilt, terwijl wij onderweg nog geen ijs zullen zien. "

„Verdraaid, " zei Joe, die een geweldige snoeper was en de zaak nog niet van die kant bekeken had.

„Ja, maar denk eens aan het plezier, dat jullie zullen hebben. Als jullie werkelijk een schat vinden, kunnen jullie de rest van je leven zoveel ijs eten, als je lust. "

„Ons leven zou niet lang duren, " zei Frank lachend, „als we ons tot ijs eten beperkten. Nog een?"

De meisjes schudden het hoofd. Chet kreunde.

„Dat was mijn vijfde, " zei hij. „Ik heb nog plaats voor een zesde, maar dan krijg ik op mijn kop, omdat ik geen avondeten lust. We zullen maar ophouden. "

„In ieder geval, " zei Joe, „als je morgen ziek zou zijn, zouden we zonder jou moeten vertrekken. "

De gedachte, dat hij niet mee zou kunnen gaan, bande Chets verlangen naar nog meer ijs volkomen uit. De jongens en meisjes verlieten de Bon Ton. Omdat ze elkaar niet meer zouden zien voor het vertrek van de jongens, namen de meisjes afscheid van Biff en de Hardy's.

„We zullen jullie missen, " zei Callie. „Zonder jullie is de stad niet hetzelfde. "

„Natuurlijk niet, " zei Chet grijnzend. „Zodra wij het anker gelicht hebben, wordt het opeens veel rustiger. "

„In ieder geval bij ons thuis, " zei Iola. „Het zal heerlijk zijn, dat jij een paar dagen de deur uit bent. "

„Van je zusters moet je het maar hebben, " zei Chet. „Frank en Joe, wees blij, dat jullie geen zusters hebben. "

„Hm, " zei Frank, „tegen zusters als Iola en Callie zouden we helemaal geen bezwaar hebben. "

Ondanks al hun gekibbel waren Iola en Chet dol op elkaar. Onder gelach en goede wensen ging de groep uit elkaar. De Hardy's gingen regelrecht naar huis om de laatste hand te leggen aan hun voorbereidingen.

De volgende morgen vertrokken de jongens vroeg uit Bayport. Ze volgden de weg langs de kust in zuidelijke richting. Tot hun spijt had Tony Prito geen toestemming gekregen om mee te gaan. Biff Hooper zat in Chets zijspan. De Hardy's hadden elk hun eigen motorfiets.

Het was een ideale vakantiemorgen, koel en helder. De jongens hadden hun tent, dekens en kookmateriaal bij zich, maar hadden afgesproken, dat ze niet veel levensmiddelen mee zouden nemen; die konden ze onderweg overal kopen. „Het is niet voor het eerst, dat wij op weg gaan om grotten te onderzoeken, " schreeuwde Frank boven het geknetter van de motoren uit.

„Nee, voor jullie is het oude kost, " gaf Biff toe. „Ik wou, dat ik erbij geweest was, toen jullie de grotten onder de Kustweg onderzochten. "

Biff zinspeelde op de avonturen van de Hardy's, nadat zeontdekt hadden, dat de autodieven de gestolen wagens in

grotten onder de verkeersweg langs de kust verborgen hielden.

„Tussen twee haakjes, " vroeg Chet, „hebben jullie gehoord,, dat een van de autodieven uit de gevangenis ontsnapt is?"

Dat was nieuws voor de anderen.

De Hardy's hadden niet alleen de schuilplaats van de gestolen wagens ontdekt, maar ze hadden ook de politie geholpen, de bendeleden te omsingelen en gevangen te nemen. Enkele bandieten waren tot lange gevangenisstraffen veroordeeld; anderen, die slechts een ondergeschikte rol hadden gespeeld, waren er met lichtere straffen afgekomen.

„Wie bedoel je?" vroeg Joe.

„Carl Schaum. Hij ontsnapte eergisteren uit de plaatselijke gevangenis. De politie maakte het nieuws niet meteen bekend in de hoop, dat ze hem weer vlug bij z'n lurven zouden kunnen pakken, maar hij is nog steeds op vrije voeten. "

„Carl Schaum!" riep Frank uit. „Die was helemaal niet zwaar gestraft. "

„Hoewel hij, volgens mij, de grootste schurk van allemaal was, " zei Joe.

„Hij zwerft nu hier in de buurt rond. De politie heeft zijn spoor nog niet gevonden. "

„Carl Schaum woonde vroeger hier in de buurt, niet?" vroeg Biff.

„Ja, aan de rand van Bayport, maar hij was niet zo vaak thuis. Hij bracht de grootste helft van zijn tijd door in allerlei gevangenissen. "

„Hij zal wel weer gauw ingerekend worden, " zei Biff. „Het is een erekwestie voor de politie. Hoewel ik niet geloof, dat hij zich in de buurt van Bayport zal laten zien. "

„Hij zal wel uitkijken, " zei Frank.

De weg volgde de kust, eerst in zuidelijke en dan in zuidoostelijke richting. De jongens waren nog maar twee uur onderweg, maar ze hadden het al behoorlijk warm. Joe zag een blauwe flits tussen de bomen, rechts van de weg, aan het eind van een schaduwrijke laan.

„Dat lijkt op een meer, " schreeuwde hij. „Zullen we eens gaan kijken?"

„Goed, " zei Chet. „Als we daar een duik kunnen nemen, wordt mijn liefste wens vervuld. "

Daar de vier vrienden niet van tevoren een vast tijdschema hadden opgesteld en het er niet op aan kwam, wanneer ze hun einddoel bereikten, gingen ze allemaal akkoord met het voor-stel. Frank zwenkte als eerste de schaduwrijke laan in, die naar het stille, koele meer leidde. Er was zelfs een strand langs de oever. De jongens gaven een schreeuw van blijdschap, lieten hun motor in de schaduw van de bomen staan en renden naar het frisse water.

Het was een van de fijnste meren, die ze ooit gezien hadden en ze verloren geen tijd met hun kleren uit te trekken en in het water te duiken. Een half uur lang speelden ze in het water, zoals alleen jongens dat kunnen. Toen keerden ze tevreden en verfrist naar de oever terug.

De jongens hadden hun motoren niet kunnen zien, zolang ze

in het water geweest waren, maar ze hadden zich geen ogenblik bezorgd gemaakt, omdat het meer zeer afgelegen lag en er nergens een woning was te zien.

„Om het eerst terug?“ vroeg Frank, toen ze zich begonnen aan te kleden.

De anderen doken naar hun kleren. Chet greep één van deschoenen van Biff en slingerde die in de struiken in de hoop, dat dit Biff uit zou schakelen, maar Joe zat op Chets broek, terwijl hij zijn sokken aan het aantrekken was en Chet zocht als razend naar dat onmisbare kledingstuk. Hij had zijn broek nog niet gevonden, toen Biff al met zijn schoen terugkwam. Dat spelletje had veel tijd gevergd en daar had Frank gebruik van gemaakt om zich kalm aan te kleden, zodat hij lang voor de anderen klaar was. Met een kreet van triomf begon hij de zachte helling te beklimmen, die hen van de bomen scheidde.

Joe was de tweede. Hij had zich geen tijd gegund om zijn schoenveters vast te maken. Chet had zijn schoenen in zijn hand; met zijn andere hand hield hij zijn broek op, terwijl hij de achtervolging inzette. Biff was de laatste van de vier.

„Eerst!“ riep Frank, maar zijn kreet van triomf werd gevolgd door een ontstelde uitroep.

„Wat is er aan de hand?“ vroeg Joe.

Hij voegde zich bij zijn broer, die met een niet begrijpende uitdrukking op zijn gezicht naar de weg stond te staren.

„Er is een motor weg!“ riep Frank.

„Wat?“

„Een van de motoren is verdwenen!"

Chet en Biff voegden zich bij de broers en ook zij zagen nog slechts twee motoren, waarvan één met zijspan, op de plaats, waar ze er drie achtergelaten hadden.

Die van Frank was verdwenen!

CARL SCHAUM

Frank Hardy verloor geen tijd.

De motor was gestolen; daaraan viel niet te twijfelen. En hij wist, dat dat hoogstens vijf minuten geleden was gebeurd.

Toen zijn vrienden en hij uit het water gekomen waren, had hij het knetteren van een machine gehoord, maar hij had er geen aandacht aan besteed omdat hij dacht, dat het geluid van de hoofdverkeersweg kwam.

„Vooruit!" riep hij. „We zullen jacht op hem maken!"

„In welke richting is hij vertrokken?" vroeg Chet hijgend.

Frank keek naar de weg. Het was een weg, die niet veel bereden werd; er groeide gras en onkruid tussen de stenen. Er waren geen sporen van banden te zien.

„Joe en ik volgen de weg, " zei Frank. „Chet, jij en Biff gaan met jouw motor terug naar de hoofdweg. Als jullie daar geen sporen van hem zien, wacht dan op ons. "

Hij sprong op de motor van Joe en zijn broer klom achter op de duo. Even later vertrokken de jongens, twee aan twee, in verschillende richtingen. Chet en Biff keerden terug naar de hoofdweg, terwijl Frank en Joe de weg langs het meer volgden.

Zodra ze het meer gepasseerd waren, werd de weg verschrikkelijk slecht. De machine sprong van de ene put in de andere en er was geen sprake van hard rijden.

Ze bereikten een erg stoffig stuk in de weg en Frank gaf een

kreet van opwinding.

„Hij is hier langs gekomen! Kijk maar naar de sporen van de banden!"

Deze waren duidelijk te zien. De jongens wisten, dat ze de dief op het spoor waren, maar ze wisten ook, dat hij even snel en misschien nog sneller reed dan zij.

Konden ze hem inhalen? Toen het wegdek een beetje beter werd, gaf Frank gas en de motor schoot vooruit in een wolk van stof. Er waren niet alleen veel bochten in de weg, maar er stonden ook veel bomen, die het zicht belemmerden, zodat de broers er geen idee van hadden, hoe groot hun achterstand op de dief was.

Door het geluid van hun eigen machine konden ze het geknetter van de gestolen motor niet horen, ook al zou die slechts een paar honderd meter voor hen geweest zijn. Ze konden alleen maar hopen, dat de dief op een vreemde motor niet zo snel zou durven rijden als Frank.

Toen Frank zich schuin in een bocht legde, slaakte Joe opeens een opgewonden kreet.

In de verte, op een lang recht stuk, half verborgen door een stofwolk, zagen ze een motor, die snel vorderde in de richting van de hoofdweg.

„Daar is hij!" schreeuwde Joe.

Maar zijn broer had de dief ook al gezien. Hij gaf nog meer gas. Hij wist, dat er geen sprake van was de dief nog in te halen, als die de hoofdweg bereikt zou hebben. Het was een kwestie van nu of nooit! Maar de landweg was meer dan

verraderlijk. Ongeveer vijftig meter verder zag Frank een uitholling overdwars. Het stond gelijk met zelfmoord te trachten met een grote snelheid daaroverheen te vliegen. Wanhopig sloot hij het gas helemaal af, maar de motor had een te grote vaart en het voorwiel beukte tegen de lichte ophoging. De motorfiets scheen in de hoogte te vliegen en kwam een heel eind verder met een misselijk makend gekraak weer op het wegdek terug. De jongens kregen een vreselijke schok. Frank had het gevoel, dat zijn beide armen gebroken waren, maar hij hield het stuur met wanhopige kracht omklemd. Joe, die zijn armen om het middel van zijn broer geslagen had, slaagde erin in het zadel te blijven. De motor slingerde naar links en reed recht op de berm van de weg af. Maar Frank had zich op de schok voorbereid en bijna instinctief deed hij alles, wat nodig was, om op de weg te blijven.

Als hij de uitholling niet bijtijds had gezien, zouden de jongens zonder twijfel over de kop gegaan zijn. Net op het ogenblik, dat het voorwiel van de weg af dreigde te schieten, gaf Frank een heftige ruk aan het stuur en tegelijkertijd gaf hij weer gas. Even later stuurde hij de motor weer naar het middengedeelte van de weg.

De vluchteling scheen ook in moeilijkheden gekomen te zijn. Hij slingerde op een bijna krankzinnige manier en deed kennelijk moeite om vaart te minderen. Frank zag, dat de man een bijzonder slecht gedeelte van de weg had bereikt en niet bijtijds de nodige voorzorgen had genomen. Hij was nog

een flinke halve mijl van de hoofdweg af, toen de machine opeens naar links sprong. De kerel verloor blijkbaar de beheersing over de motor en werd midden op de weg geslingerd.

„Hij is er geweest!" schreeuwde Frank.

Maar zijn vreugde was van korte duur. De dief had het nog niet opgegeven. Hij krabbelde overeind, sprong op de motor af en trok hem overeind. De machine was kennelijk niet beschadigd, want de man sprong weer in het zadel en raasde verder.

Hij had echter heel wat tijd verloren en hij had nog maar een voorsprong van een paar honderd meter op de Hardy's, toen die op hun beurt het slechte stuk in de weg bereikten.

De twee motoren sprongen en slingerden over de weg, alsof ze niet bestuurd werden. Frank zag, dat de dief niet erg zeker van zichzelf was. Vermoedelijk had het ongelukje zijn zelfvertrouwen ondermijnd, want hij durfde niet zo hard meer te rijden.

Frank begreep, dat hij alles op één kaart moest zetten. Hij riep tegen Joe: „Hou vast!" en gaf zoveel gas als de ruwe weg veroorloofde.

Het was een wilde jacht. Meer dan eens scheelde het geen haar of ze kwamen in de sloot langs de weg terecht, maar ze wonnen langzaam veld op de vluchteling.

De man keek over zijn schouder en scheen te begrijpen, dat hij de hoofdweg niet meer zou kunnen halen.

Hij remde opeens op een roekeloze manier, liet de motor

midden op de weg vallen en rende naar de sloot. Achter de sloot stond een haag en daarachter was weer struikgewas. De dief sprong over de sloot, klauterde over de haag en verdween in het struikgewas op hetzelfde ogenblik, dat Frank naast de gevallen motor tot staan kwam.

Joe sprong meteen naar de sloot met de vaste bedoeling de dief te achtervolgen, maar Frank riep hem terug.

„Laat hem maar gaan, " zei hij. „In de eerste plaats hebben we heel weinig kans hem in die struiken te vinden en in de tweede plaats zou hij wel eens naar de weg terug kunnen keren en van onze afwezigheid gebruik maken om de motor opnieuw te stelen. We hebben hem nu terug en dat is het voornaamste. "

Tegen zijn zin keerde Joe terug.

„We hebben de motor terug, " zei hij, „maar ik zou liever die bandiet te pakken gekregen hebben. "

„Herkende je hem niet?"

Joe schudde zijn hoofd.

„Ik zag zijn gezicht maar even, toen hij over zijn schouder keek, maar ik kreeg meteen de indruk, dat ik hem al eens eerder gezien heb. "

„Waar?"

„De bende van de Kustweg!"

„De autodieven?"

Frank knikte.

„Dan moet het Carl Schaum geweest zijn; al de anderen zitten achter slot en grendel. "

„Hij was het ook, " zei Frank. „Ik ben er zeker van. "
„Ik wou, dat ik hem toch achternagegaan was, " zei Joe heftig.
„Hij heeft nu te veel voorsprong om nog aan een achtervolging te denken. Ik denk, dat hij de motor heeft gegapt om uit de buurt te verdwijnen, want hij zal ook wel weten, dat de politie hem achter zijn vodden zit. "
„Als we hem gevangen genomen hadden, hadden we onze tocht moeten onderbreken om hem terug te brengen naar Bayport, " zei Joe en hij besloot filosofisch: „Het is misschien toch beter zo!"

„Hij zal wel door de politie opgepikt worden, " zei Frank. „Ik ben blij, dat ik mijn motor terugheb; anders hadden we onze tocht helemaal niet voort kunnen zetten. "
Frank bekeek zijn machine. Die was niet beschadigd, hoewel op verschillende plaatsen de lak eraf was. Hij startte en even later vulde het vertrouwde geknetter van de machine de lucht.
„Loopt nog net zo lekker als vroeger, " zei hij tevreden.
„Goed! Zullen we dan maar teruggaan?"
„Natuurlijk. Het heeft geen zin de kerel te achtervolgen en de anderen zullen zich afvragen, wat er met ons gebeurd is. "
De broers keerden terug naar het meer en daarvandaan naar de hoofdweg, waar de anderen trouw op hen stonden te wachten. Ze hadden niets bijzonders opgemerkt en waren, zoals afgesproken, op het kruispunt blijven wachten. Toen ze de jongens, elk op hun eigen motor, terug zagen komen, slaakten ze een kreet van blijdschap.
„Mooi werk!" riep Chet. „Moesten jullie ervoor vechten?"

„Helemaal niet, " zei Frank lachend. „Een oude bekende leende mijn motor alleen maar om een eindje te gaan toeren. "

Frank begon nog harder te lachen, toen hij het niet begrijpende gezicht van Chet zag.

„Een oude bekende?" herhaalde Biff. „Ik wist niet, dat jullie hier kennissen hadden. "

„Het was Carl Schaum, die er met mijn motor vandoor ging, " verklaarde Frank.

Chet en Biff sloten van verbazing.

„Schaum?" riep Biff uit. „Ben je daar zeker van?"

„Waar is hij?" vroeg Chet. „Hebben jullie hem ergens aan een boom vastgebonden?"

„We kregen hem niet te pakken, " antwoordde Joe. „Hij liet de machine in de steek, toen hij in de gaten had, dat hij ons niet meer kon ontsnappen. Hij sprong over de sloot langs de kant van de weg en verdween in het struikgewas. "

„Wat jammer!" riep Chet uit.

„Weet je wel zeker, dat het Carl Schaum was?" vroeg Biff voor de tweede keer.

„Ja, het was Carl Schaum, " zei Frank. „Daar hoeft je geen seconde aan te twijfelen. Zodra we ergens een agent zien, zullen we hem op de hoogte stellen. Als de politie weet, dat Carl Schaum hier rondzwerft, zullen ze hem gauw genoeg te pakken hebben. "

Chet liep naar zijn motor. „We hebben heel wat tijd verloren met dit avontuur, " zei hij. „Zullen we verder gaan?"

Ze hadden inderdaad meer tijd verloren dan ze gedacht hadden. Daarom sprongen ze nu zonder verder uitstel ophun motoren om de reis voort te zetten.

RARE DINGEN

De jongens overnachtten in het enige hotel van een klein dorpje. Ze waren de volgende morgen lekker uitgerust en verlangden ernaar, hun tocht voort te zetten. Als ze door de diefstal van Franks motor niet zoveel tijd verloren hadden, zouden ze de vorige dag verder gekomen zijn. Nu hadden ze nog een tocht van een uur of twee voor de boeg om hun einddoel te bereiken, toen ze om zes uur precies startten. Hun eerste doel was Glencove, een klein vissersdorpje. Het was even slaperig als schilderachtig, en overal rook het naar vis. De jongens wisten, dat Glencove ten noorden van de grotten lag, maar daar ze de juiste ligging van de „Honingraatklif fen" niet kenden, stopten ze in het dorpje om inlichtingen te vragen.

De beste plaats daarvoor was de winkel, waar je alles kon kopen, wat je maar kon bedenken, van veiligheidsspelden tot slijpstenen; waar men een brief kon versturen, kon telefoneren en zelfs benzine kon krijgen. De jongens lieten hun motor aan de rand van het trottoir staan en gingen de winkel binnen. Een eerbiedwaardige man met spierwitte bakkebaarden stond achter de toonbank de krant te lezen. „We zullen meteen maar wat proviand meenemen, hè jongens?" stelde Frank voor.

Dat was van het begin af de bedoeling geweest. In plaats van alles van huis mee te nemen, hadden ze afgesproken onderweg de nodige voorraden in te slaan.

„Heel veel hoeven we misschien niet te kopen, " zei Joe. „Als de grotten niet te ver uit de buurt zijn, kunnen we altijd hier terugkomen, als de boel op is. "

„Het zou een ramp zijn, " mompelde Chet, „als we niet genoeg te eten hadden. "

Frank wendde zich tot de oude winkelier, die zijn krant had neergelegd en hen door zijn bril met dikke glazen aanstaarde, alsof ze van een andere planeet gekomen waren.

„Hoe ver is het van hier naar de Honingraat-kliffen, meneer?" vroeg Frank.

De man sperde zijn ogen wijd open, „De Honingraat-kliffen?" echode hij met een krassende stem. „Is het nodig, dat jullie daar langs gaan?"

„We willen er een paar dagen gaan kamperen en zouden graag wat proviand inslaan. Als het ver van hier is, moeten we genoeg kopen voor de tijd, dat we daar zullen blijven. "

De oude man leunde ver over de toonbank naar voren, alsof hij de jongens goed wilde bestuderen.

„Willen jullie bij de Honingraat-kliffen gaan kamperen?" vroeg hij op ongelovige toon.

„Jazeker. "

„Voor een paar dagen?"

„Ja, misschien wel voor een week. "

De winkelier schudde plechtig zijn hoofd.

„Jullie zijn vreemdelingen in deze buurt, niet?"

„Ja, het is voor het eerst, dat we hier een kijkje nemen. "

„Dat dacht ik wel, " zei de man met een klank van tevredenheid in zijn stem, omdat zijn gissing juist bleek.

„Nou, " zei Frank een beetje ongeduldig, „we zouden graag weten, hoe ver we hier van die kliffen vandaan zijn. "

„Jullie kunnen nog een mijl of tien langs de weg gaan en dan zullen jullie te voet verder moeten. "

„Tien mijl? Dat is niet zo ver. Dan zullen we voorraad inslaan voor een dag of twee. Als we meer nodig hebben, kan een van ons hierheen komen. Het heeft geen zin méér mee te nemen dan nodig is. "

„Is het werkelijk de bedoeling, dat jullie daar gaan kamperen?" drong de oude man aan, alsof hij het nog steeds niet kon geloven.

„Ja, natuurlijk. Waarom niet? Zijn er misschien geen goede plaatsen om een tent op te slaan?"

„O ja, dat wel en ik weet zeker, dat er ook vissershuisjes zijn waar jullie eventueel kunnen overnachten. Toch zou ik niet bij de Honingraat-kliffen gaan kamperen, " besloot de winkelier, „tenzij jullie uit de buurt van de grotten blijven. "

„Dat is nu net de reden, waarom we hierheen gekomen zijn!" zei Biff. „We willen de grotten onderzoeken. "

De man hield hoorbaar de adem in.

„Onderzoeken? Zijn jullie gek, jongens?"

De houding van de oude winkelier maakte een vreemde indruk op de jongens.

„Is het verboden?“ vroeg Chet.

„Nee, het is niet verboden, maar het spot met het gezonde verstand!“

„Waarom?“

„Daarom, " was het antwoord, alsof dit alles verklaarde.

„Bedoelt u misschien, dat het gevaarlijk is?“

„Misschien wel en misschien niet, " antwoordde de winkelier op geheimzinnige toon. „Maar zelfs als het niet gevaarlijk is, is het krankzinnig. Als jullie vatbaar zijn voor goede raad, blijf dan uit de buurt van de grotten. "

„Waarom?“

„Omdat er de laatste tijd rare dingen gebeurd zijn. Mensen, die daar in de buurt waren, vertelden me, dat de vissers zich geen raad meer weten van angst. "

„Waar zijn ze dan bang voor?“ vroeg Biff.

De oude man haalde zijn schouders op.

„Dat weet niemand, maar er zijn bewegende lichten gezien in de grotten en er werd geschoten. "

„Geschoten?“

„Ja, met vuurwapens, " verklaarde de winkelier, alsof hij dacht, dat de jongens hem niet begrepen hadden. „Rare dingen gebeuren daar. Twee mannen trokken erop uit om een onderzoek in te stellen. Ze werden beiden op de korrel genomen. "

Chet floot tussen zijn tanden.

„Dat klinkt opwindend, " zei hij. „Misschien zullen we er langer blijven dan oorspronkelijk de bedoeling was. "

„Misschien wel altijd, " gromde de oude man somber.

Frank glimlachte om deze voorspelling.

„Heeft niemand er een idee van, wat er aan de hand is?" vroeg hij.

De man leunde ver over de toonbank en dempte zijn stem, alsof hij op het punt stond een geweldig geheim te verraden.

„Er wordt verteld, " zei hij, „dat er sterke drank gesmokkeld wordt daar in de buurt. "

„Dat is helemaal niet onmogelijk. Er wordt overal langs de kust sterke drank gesmokkeld en de grotten vormen natuurlijk een ideale schuilplaats. "

„Dat kan wel, maar in ieder geval is het daar niet gezond voor buitenstaanders en ik waarschuw jullie: blijf uit de buurt van de grotten. "

„We zijn speciaal hierheen gekomen om de grotten te onderzoeken en we zullen onze plannen niet veranderen, " zei Frank. „Als u ons wat levensmiddelen wilt bezorgen, kunnen we verder trekken. We zijn niet bang voor smokkelaars. "

„Ga je gang, " zei de winkelier, alsof hij zijn handen in onschuld waste, „jullie zullen tenminste niet kunnen zeggen, dat niemand je gewaarschuwd heeft. Die grotten zijn geen plaats om een rustige vakantie door te brengen. "

„We willen helemaal geen rustige vakantie hebben, " zei Joe.

„We zoeken opwinding!"

„Dat zullen jullie meer dan genoeg krijgen, als jullie naar de grotten gaan, " voorspelde de oude man. „Misschien zelfs

meer dan je lief is. "

De jongens gaven een bestelling op, die door de man werd uitgevoerd, niet zonder dat hij brommend had opgemerkt, dat ze nooit levend van hun onderzoekstocht zouden terugkeren. Toen het tot hem doordrong, dat hij de jongens toch niet kon beïnvloeden, maakte hij een paar stekelige opmerkingen over de koppigheid van jonge mensen, die niet naar de raad van ouderen willen luisteren.

In plaats van terug te deinzen voor de gevaren, die hun bij de grotten wachtten, waren de Hardy's en hun vrienden in de wolken. Ze hielden rekening met het feit, dat de oude man de gevaren vermoedelijk erg overdreven had — hoe vaker dergelijke verhalen verteld werden, hoe afschrikwekkender ze werden — maar ze voelden wel, dat hij volkomen oprecht was. Dat betekende in ieder geval, dat er geheimzinnige dingen gebeurden in de grotten, zodat ze op avonturen konden rekenen.

Toen ze hun voorraadje op hun motoren geladen hadden en weer in het zadel klommen, zei Frank: „Als daar geheimzinnige dingen gebeuren, wil ik er het mijne van weten. "

De andere jongens dachten er net zo over.

„Ik ben blij, dat we hierheen gegaan zijn, " zei Chet. „We zullen vast avonturen beleven. "

„Verwacht maar niet te veel, " zei Biff minachtend. „Iemand heeft misschien het kampvuur van een zwerver gezien, en een ander een stroper op een konijn horen schieten. Uit die twee

feiten is natuurlijk een heel verhaal gebrouwen, dat met de werkelijkheid misschien niets te maken heeft. "

„We zijn op weg gegaan om de grotten te onderzoeken, " zei Joe. „Dat zullen we doen en hoe meer geheimen we ontdekken, hoe liever ik het heb. "

De jongens volgden de instructies, die hun door de winkelier gegeven waren. Na verloop van tijd verlieten ze de hoofdweg en volgden een smalle, kronkelige landweg, die ten slotte op het strand uitkwam. Op het smalle strand, met de achterzijde tegen de hoog oprijzende kliffen aangebouwd, stond een vissershut. De jongens zagen, dat achter de hut een smal pad begon, dat langzaam naar de top van de kliffen leidde.

„Ik weet, hoe deze plaats heet, " zei Chet ernstig, „Ik geloof niet, dat die een naam heeft, " antwoordde Biff onmiddellijk.

„Het heet hier „het eind van de wereld", " zei Chet.

„Het eind van de wereld? Waarom?" vroeg Biff verbaasd.

„Omdat we niet verder kunnen!"

Chet barstte in lachen uit, toen hij het verbouwereerde gezicht zag van Biff, die eindelijk scheen te begrijpen, dat hij voor de gek gehouden was.

De Hardy's lachten net zo hartelijk mee.

De winkelier had de vrienden verteld, dat de vissershut de laatste woning was vóór de grotten en had eraan toegevoegd, dat ze er hun motoren veilig zouden kunnen achterlaten. Om de grotten te bereiken, moesten ze eerst naar de top van de rotsen klimmen en deze over een betrekkelijk grote afstand volgen tot ze aan een ravijn kwamen. Als ze in dat ravijn

afdaalden, kwamen ze op een stukje strand. Van daaruit konden ze bij de grotten komen, die links en rechts van het ravijn lagen. Een andere weg naar de grotten bestond er niet, daar de rotsen bijna overal loodrecht uit de oceaan oprezen en te steil waren om beklommen te worden. Trouwens, men zou de voet ervan niet met een licht vaarttuigje kunnen bereiken, omdat de branding er te sterk was en alles tegen de rotsen te pletter zou slaan.

De jongens waren nog maar net van hun motor gestapt, toen de deur van de hut openging en een man van middelbare leeftijd met een verweerd gezicht naar buiten kwam. Het was kennelijk een visser en hij keek met verbazing naar de vier jongens.

„Wat kan ik voor jullie doen, jongens?" vroeg de visser. „Het gebeurt niet vaak, dat we hier vreemdelingen zien. "

„We wilden u vragen of we onze motoren hier tijdelijk achter kunnen laten, " zei Frank.

„Natuurlijk kan dat, " antwoordde de man. „Er staat een schuurtje achter het huis, daar zijn ze veilig. Is het voor een paar uur? Willen jullie naar de top van de kliffen klimmen?" „Het is misschien voor een paar dagen. We willen de grotten onderzoeken. "

De gelaatsuitdrukking van de visser veranderde onmiddellijk. „De grotten onderzoeken?" herhaalde hij. „Jullie kunnen beter naar huis teruggaan. Er gebeuren rare dingen in die grotten en het zijn geen plaatsen voor jongens. "

DE STORM

Chet Morton begon te lachen.

„We hebben al gehoord, dat hier rare dingen gebeuren, " zei hij, „maar dat schrikt ons niet af. "

„Er valt niets te lachen, jongeman, " antwoordde de visser streng. „Ik heb hier twintig jaar gewoond en ik ben geen dwaas. De grotten zijn niet veilig op het ogenblik. "

„Smokkelaars?" vroeg Frank.

De visser haalde zijn schouders op.

„Als het dranksmokkelaars waren, zouden ze hun buit naar de weg brengen om naar een of andere bestemming te vervoeren, niet? Het heeft geen zin sterke drank op te slaan in de grotten en die daar eeuwen te laten staan. "

„Natuurlijk niet, maar misschien wordt de buit in het geheim naar de weg gebracht. "

„Nee, dat is niet zo. De zaak is grondig onderzocht en er is nooit iets vreemds te zien op de weg. De rare dingen gebeuren in de grotten zelf. Als het dranksmokkelaars waren, zouden ze hun buit met schepen naar de kust moeten brengen, nietwaar? En het is al heel lang geleden sinds hier vreemde boten in de buurt geweest zijn. "

„U spreekt over rare dingen, maar wat gebeurt er dan precies?"

„Er zijn bewegende lichten en er wordt geschoten. "

„Zijn er nooit mensen in de buurt van de grotten opgemerkt?"

„Nooit. "

„Dat is vreemd. "

„Vreemd?" echode de visser. „Ik noem het spookachtig!"

Joe grinnikte even.

„Gelooft u in spoken, meneer?" vroeg hij.

„Nee, ik geloof niet in spoken, maar als ik erin geloofde, zou ik zeggen, dat er spoken in de grotten huizen. Omdat ik niet in spoken geloof, weet ik niet, wat ik ervan moet denken. "

„Bent u zelf wel eens op onderzoek uitgegaan?"

„Ik ging een paar weken geleden een kijkje nemen en zag niets, helemaal niets, tot de duisternis begon te vallen en ik op het punt stond naar huis terug te keren. Toen zag ik een licht bewegen in een van de grotten, waar ik geen uur geleden zelf geweest was. Daarna hoorde ik twee schoten en een door merg en been dringende kreet. "

„Een kreet?"

„De meest afschuwelijke kreet, die ik ooit van mijn leven gehoord heb. "

„Dat bewijst in ieder geval, dat er iemand was, " merkte Biff op.

„Dat zou ik niet durven zeggen. Het was, volgens mij, geen kreet van een mens — eerder van een dier. "

„Maar dieren kunnen toch geen licht maken?"

„En mensen kunnen niet zo verschrikkelijk schreeuwen. Dat is een feit. "

„Kreten of geen kreten, " zei Frank, „wij gaan de grotten onderzoeken. Nietwaar, jongens?"

„Natuurlijk!" riep Chet uit. „Geen leger zou me nu nog kunnen beletten naar de grotten te gaan. "

„Jullie moeten het zelf weten, " zei de visser, „maar ik wed, dat jullie heel wat sneller terug zullen komen dan je gegaan bent. "

„Misschien, " zei Joe, „maar misschien ontdekken we ook de reden, waarom al die rare dingen gebeuren. We zijn nu op alles voorbereid en het zou me niet verbazen, als we iets vonden. "

„Het is maar goed, dat jullie op alles voorbereid zijn, " zei de visser. „Wel, als jullie de motoren in de schuur willen zetten en binnen willen komen, zal ik mijn vrouw vragen een hapje eten voor jullie klaar te maken. "

De jongens stelden de gastvrijheid van de visser, die de waarheid bewees van het spreekwoord „Blaffende honden bijten niet", op prijs, maar gingen er niet op in. Ze bedankten hem natuurlijk beleefd, maar weigerden te eten, omdat ze dit pas kort tevoren gedaan hadden. Chets weigering was niet zo beslist als die van de andere jongens — hij kon altijd eten, zelfs als hij net van tafel opgestaan was — en als de visser aangedrongen had, zou hij vast en zeker ja gezegd hebben. De anderen wilden echter zonder uitstel verder en daar moest hij zich bij neerleggen.

„Het is heel vriendelijk van u, dat u ons hebt uitgenodigd, " zei Frank, „en ik hoop, dat u het ons niet kwalijk zult nemen, dat we, ondanks uw waarschuwingen, toch naar de grotten gaan. We zijn met z'n vieren, weet u, en we zijn gewoon, zelfstandig te handelen. Als we onze motoren hier achter mogen laten,

zullen we u verder niet lastig vallen. "

„Jullie doen maar, wat je niet laten kunt, " zei de visser. „Door schade en schande wordt men wijs. "

Hij ging de jongens voor naar de schuur, waar de machines ondergebracht werden. Daar stonden ze droog en een zwaar hangslot op de deur was een waarborg, dat ze niet gestolen zouden worden. De jongens haalden hun bagage eraf en stopten hun rugzakken vol.

„Hebben we alles?" vroeg Frank ten slotte. „Lucifers, zaklantarens, revolvers, kogels, brood, zout, koffie....."

„Alles om een expeditie naar de zuidpool uit te rusten, " zei Chet, terwijl hij zijn zware rugzak op zijn schouders hees.

Nadat ze zich ervan overtuigd hadden, dat er niets vergeten was, namen ze afscheid van de visser, die hen door middel van een ruwe schets duidelijk gemaakt had, welke weg ze moesten volgen om bij de grotten te komen. Ze vertrokken langs het smalle pad, dat net achter de vissershut begon.

„Niemand schijnt enthousiast te zijn over ons plannetje, " merkte Biff op, toen ze de kliffen begonnen te beklimmen.

„Ik vraag me af, wat er nu eigenlijk in die grotten gebeurt, " zei Joe.

„Dranksmokkelaars, " zei Frank. „De visser zei wel van niet, maar ik kan geen andere verklaring vinden. Waarschijnlijk beschikken ze over middelen om hun smokkelwaar het land binnen te brengen, zonder gezien te worden. Onderaardse gangen of zo. "

„Dat is niet onmogelijk en de rare dingen gebeuren natuurlijk

alleen maar om te nieuwsgierige mensen op een afstand te houden. "

„Dat zullen we nu wel snel ontdekken. "

Van een afstand gezien had het pad niet zo moeilijk geleden, maar het was veel steiler dan de jongens hadden gedacht en het duurde meer dan een uur voor ze de top van de kliffen bereikt hadden. Ze werden echter voor hun moeite beloond door een prachtig uitzicht. Naar het noorden, het oosten en het zuiden strekte de eindeloze, blauwe oceaan zich uit. Achter hen bevond zich een ruw terrein, bezaaid met rotsblokken, waar geen spoor van menselijke aanwezigheid te ontdekken was. De vissershut lag zo diep onder hen, dat ze niet groter leek dan een speelgoedhuisje. De jongens waagden zich even tot aan de rand van de rotsen en zagen, dat dezeloedrecht uit zee oprezen. Aan de voet van de rotsen stond een sterke branding.

„Geen wonder, dat we de grotten niet konden bereiken door de kust te volgen, " zei Frank. „Het enige middel om de voet van deze kliffen te bereiken is een boot. "

„Laten we verder gaan en het ravijn zoeken, waar we naar beneden kunnen gaan, " zei Joe.

Chet keek naar de lucht.

„Hoe vlugger we opschieten, hoe beter, " zei hij, „of we worden door een pracht van een storm overvallen. "

Hoewel de jongens gemerkt hadden, dat de zon verdwenen was, hadden ze geen aandacht besteed aan de donkere, dreigende wolken, die zich boven hun hoofden samengepakt

hadden. Nu ze Chets voorbeeld volgden en naar de lucht keken, zagen ze, dat de storm niet lang meer uit zou blijven. Heel in de verte hoorden ze het gerommel van het onweer al. „Het wordt een reuze storm, " zei Biff. „We moeten maken, dat we een schuilplaats vinden. "

Zonder verder oponthoud gingen de vier vrienden verder langs het vage pad, dat tussen de rotsen door slingerde. Ze zagen geen spoor van het ravijn, maar dachten, dat ze dit pas zouden zien, als ze er vlak voor stonden. Ze vorderden niet snel, want de rotsblokken, die overal verspreid lagen, hinderden hen.

De storm naderde met grote snelheid. Na tien minuten werd het opeens erg donker en niet veel later verscheurde de eerste bliksemflits de duisternis.

„We hebben pech als we geen schuilplaats vinden voor de storm losbarst, " zei Chet hijgend.

Moeizaam ploeterden ze voort. Ze wensten allemaal wel dat ze in de vissershut gebleven waren tot na de storm, maar ze begrepen, dat het nu veel te laat was om nog naar de kleine woning terug te keren.

Een bliksemflits schoot, vlak boven hun hoofden, door de donkere lucht. Alles daverde, toen onmiddellijk daarop een knetterende donderslag volgde. De storm brak in alle hevigheid los. Het begon te regenen. Het water stroomde uit de donkere wolken op de aarde neer, alsof alle sluizen van de hemel opengezet waren.

De jongens hadden er niet aan gedacht regenjassen mee te

nemen en geen drie minuten later waren ze nat tot op hun huid. Ze strompelden voort. Door de duisternis konden ze het pad, dat ze moesten volgen, nauwelijks zien. De ene bliksemflits na de andere barstte uit de lucht. Het onweerde, alsof heteinde van de wereld nabij was. En de wind huilde op een angstwekkende manier. Zover het oog kon zien was er nergens sprake van iets, dat hun een schuilplaats kon bieden. Ze zagen alleen maar rotsen en nog eens rotsen. De jongens kregen het gevoel, dat ze door een muur van stromende regen ploeterden.

Frank had de leiding genomen. Chet en Biff volgden hem en Joe vormde de achterhoede. Ze konden elkaar zowat niet zien, omdat het bijna helemaal donker geworden was. Met op elkaar geklemde tanden gingen ze verder en vooral Chet kreeg het gevoel, dat er nooit een eind zou komen aan die vreselijke regen.

Frank keek over zijn schouder en bleef zo plotseling staan, dat Chet bijna tegen hem opbotste.

„Waar is Joe?“ schreeuwde Frank om het geraas van de storm te overstemmen.

De anderen keken achterom.

Joe was er niet meer!

DE GROT

De jongens keken elkaar ontsteld aan.

„Waar is Joe gebleven?" vroeg Biff Hooper.

Ze trachtten in de verte te turen, maar het regende zo vreselijk en het was zo donker, dat het niet mogelijk was verder dan een meter of twaalf te kijken.

„We moeten terug, " zei Frank snel. „Ik denk dat Joe even is gaan zitten om uit te rusten. Toen is hij ons natuurlijk kwijtgeraakt en verdwaald. "

Ze bleven dicht bij elkaar, toen ze langs het pad terugkeerden. Ze schreeuwden om beurten Joe's naam, maar achtten het niet waarschijnlijk, dat hij hen zou horen, want het geraas van de storm overstemde alles.

„Het is nooit in mijn gedachten opgekomen achterom te kijken, " zei Chet. „Ik dacht, dat hij wel zou roepen, als er iets aan de hand was. "

„Ik ook, " zei Biff Hooper. „Wie weet hoe lang het geleden is, dat hij achterbleef, zonder dat we het merkten. "

Het scheen onbegonnen werk om Joe te zoeken. Het was al laat in de middag en het werd steeds donkerder. Af en toe bleven de jongens met gespitste oren staan in de hoop, dat ze een kreet van Joe zouden horen, maar er gebeurde niets.

„Misschien is hij gevallen en heeft hij zich pijn gedaan, " opperde Frank. „Hij ligt misschien vlak bij ons achter een rots, zonder dat hij onze aandacht kan trekken. "

De jongens bleven hun vriend zoeken, maar Joe Hardy scheen van de aardbodem verdwenen te zijn.

Ze bleven dicht bij elkaar, uit vrees, dat ze elkaar uit het oog zouden verliezen en zetten hun speurtocht tussen de rotsen voort, ook al drong het hoe langer hoe meer tot hen door, dat het een hopeloze zaak was. Ten slotte bleven ze moedeloos staan, in de stromende regen.

Frank bracht de vrees, die ook de anderen kwelde, onder woorden.

„Ik vraag me af of hij van de rotsen gevallen kan zijn. "

Ze hadden de rand van de kliffen over een hele afstand gevolgd. Het was helemaal niet onmogelijk, dat Joe, misleid door de duisternis en verblind door de regen, van het pad afgeweken en in de afgrond gevallen was. Ze werden misselijk bij de gedachte aan die ontzettende val, die onherroepelijk de dood ten gevolge had.

Plotseling hoorden ze, boven het geraas van de storm, een vage kreet.

„Luister!" zei Frank.

Allen hielden hun adem in.

Weer hoorden ze de kreet.

„Help! Help!"

Ze hadden durven zweren, dat de kreet precies onder hun voeten weerklonk.

Frank sprong vooruit. Hij rende naar de rand van de afgrond, boog zich zo ver mogelijk voorover en tuurde naar beneden. Hij ontdekte bijna onmiddellijk de donkere gestalte, die zich

krampachtig tegen de rotsen aandrukte.

Het was Joe! Het leek wel of een machtige hand hem tegen de rotsen aangedrukt hield.

Frank riep iets tegen de anderen en snelde dan naar de plaats, die zich precies boven Joe bevond. Hij liet zich op zijn buik vallen en tuurde naar zijn broer.

Hij zag het doodsbale gezicht van Joe, die zich met beide handen vastklemde aan een struik, die in een scheur van de rotsen groeide. Als die struik zijn enige hulpmiddel was geweest, zou hij niet in staat geweest zijn zich lang vast te houden. Het was zijn redding, dat zijn voeten een smalle richel gevonden hadden, waar ze op konden steunen. Hij had zich dicht tegen de rotsen aangedrukt, maar het was duidelijk, dat zijn toestand buitengewoon hachelijk was en dat hij het niet lang meer uit zou houden.

„Snel! Snel!" schreeuwde Frank tegen de anderen. „Joe is hier!"

„Ik kan me niet lang meer vasthouden!" schreeuwde Joe, toen hij de stem van zijn broer hoorde.

„We zullen je redden!" schreeuwde Frank terug, maar het hart zonk hem in de schoenen, toen hij merkte, dat hij Joe niet met zijn handen kon bereiken.

Biff en Chet voegden zich bij Frank, die hen snel op de hoogte stelde van de toestand.

„Er is maar één oplossing," zei hij. „Ik zal me over de rand van de afgrond laten zakken, tot ik bij hem kan. Jullie houden me bij mijn benen vast en trekken ons de hoogte in, als ik een

sein geef. "

Biff tuurde over de rand van de afgrond.

„Je hebt geen schijn van kans, " zei hij somber. „Jullie zullen allebei te pletter vallen. "

„Dat is nog beter, dan hier te blijven staan en niets te doen, " verklaarde Frank. „Het is de enige kans. "

Hij begon over de grond te schuiven tot zijn hoofd en bovenlichaam over de rand van de afgrond waren. Chet en Biff grepen elk één van zijn benen vast en zetten zich schrap. Centimeter voor centimeter lieten ze Frank zakken, tot zijn uitgestrekte handen nog maar een paar centimeter van Joe's handen verwijderd waren. Joe klemde zich nog steeds met de moed der wanhoop aan zijn struik vast.

Frank waagde het niet naar beneden te kijken, want hij was bang, dat hij duizelig zou worden, als hij het water zag.

„Nog een paar centimeter!" schreeuwde hij.

Even later kon hij zijn handen om de polsen van Joe sluiten. Hij beet op zijn tanden. Er was nu geen tijd meer te verliezen, want Frank wist, dat hij het gewicht van zijn broer niet lang zou kunnen houden. Hij voelde zijn armen al niet meer en zou een beroep moeten doen op de laatste restjes van zijn kracht.

„Klaar, Joe?" vroeg hij.

„Ga je gang!"

„Trekken!" schreeuwde Frank.

Chet en Biff begonnen te trekken en Frank kreeg het gevoel, dat zijn armen uit zijn schouders getrokken werden, toen Joe de struik losliet en nu aan het einde van Franks armen in het

luchtledige bengelde. Frank had nooit geweten, dat zijn broer zo ontzettend zwaar was. Heel langzaam voelde hij, dat hij in de hoogte getrokken werd. Zijn hart bleef stilstaan, toen hij weer plat op zijn buik op het pad lag en het gevoel kreeg, dat hij Joe geen seconde meer kon houden. Maar op dat ogenblik leunde Chet over de rand van de afgrond en greep Joe bij zijn kraag. Biff ging Chet helpen en even later trokken ze Joe over de rand van de afgrond in veiligheid.

De Hardy's waren zo uitgeput, dat ze niets anders konden doen dan hijgend en kreunend blijven liggen. De storm woedde nog steeds in volle hevigheid. De regen stroomde op hen neer en de bliksem, gevolgd door angstaanjagende donderslagen, flitste nog altijd door de duisternis.

„Jongens, " zei Chet op plechtige toon, „dat was op het kantje af. "

„Praat er niet van, " zei Joe hijgend, terwijl hij zijn ogen stijf gesloten hield. „Ik word nog misselijk als ik denk aan het water, dat zo diep onder me lag. Ik geloof, dat ik de dood in de ogen gezien heb. "

„We moeten beter bij elkaar blijven, " zei Frank. „Wat is er eigenlijk gebeurd, Joe?"

„Ik bleef even staan om mijn schoenveter vast te maken. Toen ik klaar was, zag ik jullie niet meer en ik begon te rennen om jullie in te halen. Ik wist niet, dat ik zo vlak bij de rand van de afgrond was. Plotseling struikelde ik over een losliggende steen en voor ik het wist, duikelde ik naar beneden. "

„Je hebt geluk gehad, dat je het ons nog kunt vertellen, " merkte Biff op.

„En of! Terwijl ik viel greep ik instinctief om me heen en toen ik die struik te pakken kreeg, liet ik hem niet meer los. Ik dacht, dat mijn armen uit mijn lichaam gerukt zouden worden. Als ik geen richel gevonden had om mijn voeten op te zetten, zouden jullie me nooit teruggezien hebben. "

„Het duurde een hele poos voor we merkten, dat je er niet meer was. "

„Ja, dat zal wel. Voor mij duurde het in ieder geval een eeuw voor ik stemmen hoorde. "

Frank en Joe hadden zich ondertussen een beetje hersteld en stonden op.

„Zullen we verder gaan?" stelde Chet voor. „We zijn al drijfnat, maar ik heb geen zin nog langer in deze regen te blijven lopen. "

De jongens gingen weer op weg. Nu hielden ze elkaar in de gaten om het onmiddellijk te merken, als er iets met één van hen gebeurde. Om geen risico's meer te lopen, bleven ze zo ver mogelijk van de rand van de afgrond verwijderd.

Niet veel later gaf Frank een schreeuw van opluchting.

„Het ravijn!"

Op een paar meter afstand ontdekten ze een diepe kloof, tussen de rotsen.

Ze liepen langs de rand van de kloof tot ze het begin van een pad vonden, dat naar beneden leidde. Het was een hachelijke onderneming, in de regen en de duisternis naar beneden te

klauteren.

Diep onder zich zagen de jongens het kleine strand en het water van de zee, dat door de harde wind opgezweept werd. Meer schuivend dan lopend gingen ze langs het smalle, glibberige paadje naar beneden. De storm scheen nog in kracht toe te nemen. Het regende bij stromen.

Ze waren ongeveer halweg, toen Joe schreeuwde: „Een grot!” Hij wees naar beneden, naar de voet van de kliffen, die net te zien was. Daar, op korte afstand van het water, bevond zich in de steile rotswand, een gapende holte.

VOETSTAPPEN IN DE NACHT

Nu ze hun doel in zicht hadden, kregen de jongens nieuwe moed en ze renden langs het verraderlijke pad naar beneden. Chet werd zelfs een beetje roekeloos. Hij gleed uit en kwam op zijn buik in een plas water terecht. Hij zag eruit als een modderman, toen hij met een vies gezicht overeind krabbelde.

„Nou ja, " zei hij filosofisch, „natter dan ik was, kon ik niet meer worden. "

Frank troostte hem.

„Zodra we die grot bereikt hebben, zullen we een vuur maken om ons te drogen. "

Ten slotte bereikten ze het eind van het pad en bevonden ze zich op de bodem van het ravijn, waar zich al verschillende stroompjes gevormd hadden, die zich naar het water van de zee spoedden. De jongens gingen recht naar de door Joe ontdekte grot. Ze zagen, dat de ingang van de grot hoog genoeg boven de zeespiegel lag, zodat ze niet door het hoge tij verrast konden worden.

Frank nam weer de leiding.

Hij haalde een zaklantaarn uit zijn rugzak, terwijl de anderen haastig de donkere grot binnendrongen. Nu zaten ze tenminste droog. Ze konden naar de stromende regen kijken in de overtuiging, dat die hen niet meer kon deren. Ze hadden een dak boven hun hoofd, ook al was dat een dak van

rotsen.

Frank liet de straal van zijn zaklantaren over de rotsen glijden. De jongens zagen, dat ze niet in een uitholling van de kliffen terechtgekomen waren, maar in een grot, die zich vermoedelijk over een grote oppervlakte onder de rotsen uitstreekte.

„We kunnen hier met ons onderzoek beginnen, " merkte Frank op.

„Met ons onderzoek beginnen?" gromde Chet. „Loop naar de maan! Waar is het vuur, dat je me hebt beloofd?"

„Om vuur te maken moet je hout hebben, " zei Biff.

Dat scheen nog niet tot de anderen doorgedrongen te zijn en ze keken elkaar ontsteld aan.

„Dat is waar ook, " zei Joe. „In de eerste plaats is hier heel weinig hout en in de tweede plaats is alles nu door en door nat. "

„Ik zie alleen maar drijfhout, " zei Frank moedeloos, „en dat is doorweekt. "

Hij wees naar een plaats, waar de golven van de oceaan een hoop drijfhout achtergelaten hadden, maar dat was totaal onbruikbaar, tenzij het eerst gedroogd kon worden.

„Fijn!" zei Chet. „In plaats van een laaiend vuur krijg ik een longontsteking. Onze tocht is wel voorspoedig, vind je niet?"

Eerlijk gezegd voelden de jongens zich allemaal een beetje moedeloos. Het was geen prettig vooruitzicht een hele nacht met hun kletsnatte kleren aan te moeten zitten, zonder vuur om zich te warmen of een kan koffie te maken.

„Het is nog een geluk, dat onze dekens droog gebleven zijn, " zei Joe filosofisch.

Frank waagde zich een beetje verder in de grot en liet de straal van zijn zaklantaren naar links en naar rechts flitsen. Opeens gaf hij een schreeuw van vreugde.

„Wat denken jullie hiervan, jongens?"

„Wat heb je gevonden?"

„Hout!"

„Waar?"

De anderen voegden zich snel bij Frank.

„Kijk!"

Frank richtte de straal van zijn zaklantaren naar de grond.

Daar stond een prachtige stapel hout. Het was duidelijk, dat dit hout daar niet zomaar terechtgekomen was; iemand met gevoel voor orde en netheid moest het daar zo keurig opgestapeld hebben.

Frank bukte zich en nam een van de stukken van de stapel.

„Zo droog als poeder, " zei hij. „Wie maakt zich nog zorgen over een vuur?"

„Ik vraag me af, wie dat hout hier zo netjes neergelegd heeft!" zei Biff.

Chet haalde zijn schouders op.

„Daar maak ik me geen zorgen over. Het voornaamste is, dat iemand met een vooruitziende blik dit hout voor ons klaargelegd heeft en dat er geen enkele reden is, waarom we het niet zouden gebruiken. "

„Waar zullen we een vuur maken, Frank?" vroeg Joe.

„Hier maar. We zijn hier ver genoeg van de ingang om niet bang te hoeven zijn voor inregenen. Toch vind ik het vreemd, dat dit hout hier ligt. "

„Het is natuurlijk klaargelegd door de geheimzinnige kerels, die de mensen schreeuwend en schietend op een afstand trachten te houden, " zei Biff. „Als dit hun grot is en ze ons hier ontdekken, hebben we pech gehad. "

„Ik zie geen bordje met Verboden Toegang, " zei Frank. „We zullen deze grot dus voorlopig maar als de onze beschouwen. "

Hij legde zijn zaklantaarn neer, haalde een mes uit zijn zak en begon een droog stokje heel fijn te snijden. Hierna legde hij een paar fijnere takjes schuin over elkaar op de splinters, die hij gesneden had en daar omheen bouwde hij een soort van tentje met zwaardere takjes, er wel voor zorgend, dat er overal voldoende lucht bij kon. Daarna haalde hij een lucifer uit een waterdicht doosje en stak de houtsplinters aan. Meteen schoot een vlam naar boven.

De jongens starden gespannen naar die vlam. Het duurde niet lang of de fijnere takjes begonnen te branden. Ze knetterden vrolijk. De vlammen kropen verder, bereikten de grotere takken en enkele minuten later hadden ze een laaiend vuur. Nooit was een kampvuur meer welkom geweest. Frank had gevreesd, dat het vuur zoveel rook zou veroorzaken, dat ze erdoor op de vlucht gejaagd zouden worden, maar blijkbaar was er ergens een scheur in de rotsen, die als schoorsteen werkte en de overvloedige rook liet ontsnappen.

Toen het vuur warmte begon te verspreiden, trokken de jongens hun kletsnatte kleren uit. Ze wikkelden zich in de warme dekens, die ze meegebracht hadden en spreidden hun kleren naast het vuur uit om ze zo snel mogelijk te drogen. Chet was de eerste, die aan eten dacht. Hij haalde een braadpan uit zijn rugzak en sneed er dikke plakken spek in, die weldra begonnen te sissen. Toen bouwde hij een soort van driepoot met behulp van zware stokken. Daar hing hij een keteltje aan, dat hij met regenwater had gevuld. Regenwater was er genoeg; hij hoefde maar naar de uitgang van de grot te gaan en het keteltje onder een van de stroompjes water te houden, die van de rotsen gutsten. Geen tien minuten later kookte het water en kon er koffie gezet worden.

De jongens hadden nog nooit zo van een maaltijd genoten als nu. Het droge hout knapte, verspreidde een gezellige warmte en verlichtte een groot deel van de grot, waar ze zichbevonden. Ze aten gebakken spek en geroosterd brood met jam en dronken er koffie bij tot ze niet meer konden. Ten slotte leunden ze met een diepe zucht van tevredenheid achterover.

„Die ouwe grot is nog niet zo kwaad, " zei Chet, terwijl hij zich als een Indiaan in zijn deken hulde en een beetje dichterbij het vuur kroop.

De anderen keken naar de ingang van de grot. Het was stikdonker buiten en het regende nog steeds bij stromen. Ze hoorden het kletteren van de regen op de rotsen, het bruisen van de branding, het uit elkaar spatten van de

golgen en het huilen van de wilde wind. De warme grot leek hun op dat moment de gezelligste en meest behaaglijke plaats van de wereld.

„We zijn dank verschuldigd aan de onbekende, die dat droge hout hier heeft opgestapeld, " zei Biff.

„Wat je zegt!" antwoordde Joe. „Als we dat hout niet gevonden hadden, zouden we nu nog rillen van de kou en misschien wel honger lijden. "

„Ik vraag me af, wie die onbekende geweest is, " mompelde Frank.

„Misschien iemand, die hier ook kwam overnachten om te onderzoeken, wat er nu eigenlijk aan de hand is in deze grotten, " opperde Joe.

„Hij is ons nog niet komen storen, " zei Chet opgewekt. Hij keek naar de regen en vervolgde: „Ik heb zelfs het sterke gevoel, dat we vannacht niet op een bezoek van hem hoeven te rekenen!"

Hij trok de deken strakker om zich heen en schoof nog wat dichters naar het vuur toe.

„Ik stel voor te gaan slapen en pas morgen met het onderzoek te beginnen, " stelde Frank voor. „Misschien kunnen we meteen beginnen deze grot te onderzoeken, want wie weet, wat daar achterin te ontdekken is. "

„Ik zal slapen als een marmot, " zei Biff, terwijl hij luidruchtig geeuwde.

Hoewel de vloer van de grot hoofdzakelijk uit rotsen bestond, waren er zandige plekken, waar men heel gemakkelijk kon

liggen. Uitgeput na hun lange dag en hun talrijke avonturen, wikkelden de jongens zich in hun dekens en strekten zich op de grond uit. Hun stemmen werden weldra slaperig. Het vuur brandde nu niet meer zo hard, hoewel de takken nog een hele tijd zouden blijven gloeien. Chet was de eerste, die in slaap viel, maar het duurde niet lang voor de anderen zijn goede voorbeeld volgden.

Het vuur was een gloeiend oog in de donkere grot. Buiten viel de regen nog steeds in stromen neer.

Een uur verstreek, nog een.....

Joe, die vast geslapen had, werd opeens wakker. Eerst wist hij niet, waar hij was en vroeg hij zich verbaasd af, waarom hij op de grond lag. Dan herinnerde hij zich alles en wist hij weer, dat ze in een grot waren. Hij draaide zich op zijn andere zij, sloot zijn ogen en wilde weer gaan slapen, zonder zich af te vragen, waarvan hij wakker geworden was, toen hij een voetstap hoorde.

Heel dichtbij bewoog zich iemand.

Joe spitste zijn oren. Iemand sloop in de duisternis rond. Joe richtte zich op één elleboog op en tuurde in het donker. Hij zag niets, maar veronderstelde, dat een van zijn vrienden om de een of andere reden opgestaan was.

Toen hij een geritsel hoorde, vroeg hij zacht: „Ben jij daar, Frank?”

Het was zo stil in de grot, dat zijn zachte stem duidelijk te horen was.

Het resultaat ervan was op zijn minst verrassend. In plaats van

de geruststellende stem van zijn broer hoorde Joe een onderdrukte vloek en dan voetstappen, die zich snel verwijderden.....

FRANK VERDWIJNT

„Wie is daar?“ vroeg Joe, terwijl hij overeind sprong. Hij kreeg geen antwoord; de voetstappen werden zwakker. „Hé!“ schreeuwde hij opeens. „Jongens! Wordt wakker!“ Hij strompelde rond in de duisternis om zijn zaklantaarnen te zoeken.

Toen hoorde hij Chets slaperige stem: „Wat is er aan de hand? Het is nog donker. Laat me slapen!“

„Wordt wakker! Er sluipt hier iemand rond!“

„Wat?“ vroeg Frank, die nu ook wakker geworden was.

„Er was een paar seconden geleden iemand in de grot!“ verklaarde Joe. „Ik werd wakker, toen ik hem hoorde!“

„Misschien was het Biff. Hé, Biff!“

Een diepe zucht en dan een slaperige stem: „Wat wil je?“

„Word wakker!“ zei Frank, die zijn zaklantaarnen gevonden had en de straal over zijn vrienden liet glijden. „Zijn we er allemaal?“

„Natuurlijk, “ zei Biff, terwijl hij rechtop ging zitten. „Wat is er aan de hand?“

„Joe zei, dat hij iemand hoorde rondsluipen. “

„Ik was het niet, “ zei Biff. „Ik sliep als een os. “

„Ik ook, “ zei Chet.

„Dan was het een vreemde indringer, “ verklaarde Joe. „Ik dacht eerst, dat het een van jullie was, die de anderen een poets wilde bakken. “

„Nee, dat was niet zo, " zei Frank. Hij liet een handvol takjes in het nog nagloeiende vuur vallen, blies erop en even later vlamde het weer hoog op. „Wat heb je dan gehoord, Joe?" vroeg hij.

Joe vertelde, dat hij plotseling wakker geworden was. Hij had voetstappen gehoord, gevraagd wie daar was en als antwoord een onderdrukte vloek gekregen, waarna de voetstappen zich snel verwijderd hadden.

„Is hij de grot uitgegaan door de ingang?"

Joe schudde zijn hoofd.

„Nee. Hij ging verder de grot in. "

„Nou, " zei Frank, „dan zullen we hem even goedendag gaan zeggen. Als hij verder in de grot doorgedrongen is, moeten we hem kunnen vinden. "

„We kunnen best tot morgen wachten, " zei Chet geeuwend. „Ik heb nog zo'n slaap en ik weet zeker, dat Joe gedroomd heeft. "

„Ik droomde helemaal niet, " verdedigde Joe zich. „Ik hoorde de voetstappen heel duidelijk. Het was vermoedelijk een dief of zo. "

„Een dief? Wat zou die hier komen zoeken?"

„Misschien was het de kerel, die al het hout verzameld heeft, " zei Frank. „Misschien is dit zijn grot wel. Toen hij Joe hoorde roepen, werd hij bang en sloeg op de vlucht. "

„Dat klinkt redelijker. In ieder geval zullen we eens gaan kijken of we hem niet kunnen vinden. "

De jongens kleedden zich snel aan. Ze hadden geen behoefte

meer aan slaap; de opwinding had hen klaar wakker gemaakt. „We zullen hier eens gaan kijken, " zei Frank, die de leiding nam, zichzelf met zijn zaklantaarn voorlichtte en verder de grot in ging.

De vrienden ontdekten een boogvormige opening, die de ingang scheen te vormen van een lange tunnel. Ze drongen heel voorzichtig in de tunnel door. Frank hield de straal van zijn zaklantaarn bijna voortdurend op de grond gericht om niet verrast te worden door putten of rotsen.

De tunnel was ongeveer zes meter lang en twee meter hoog. Daar de grond uit rotsen bestond, konden ze geen voetsporen ontdekken om hen te leiden.

De tunnel kwam uit in een andere grot.

„Allemensen, " riep Joe uit, toen ze in de tweede ondergrondse holte kwamen. „Het is hier een ketting van grotten, die allemaal met elkaar in verbinding staan. "

„Onze grot was pas de eerste van een hele reeks, " zei Chet. In de straal van hun zaklantaarns zagen ze verschillende openingen in de rotswand van de grot. De jongens vermoedden, dat dit evenveel tunnels waren, die naar andere grotten leidden.

%, „Er zijn wel twaalf tunnels, " zei Frank. „Onze bezoeker kan in elk van die tunnels verdwenen zijn. "

„We zullen met de grootste en meest voor de hand liggende beginnen, " zei Biff.

„Goed idee. Als we daar niets vinden, komen we terug om de andere te onderzoeken. "

De grootste opening lag recht voor hen. Frank ging erop af en waagde zich erin.

„Als iemand me gisteravond gezegd had, dat ik midden in de nacht in deze grotten rond zou gaan dwalen, zou ik alleen maar gevraagd hebben of hij gek was, " gromde Chet.

Frank gaf een schreeuw. „We zijn op de goede weg!" riep hij. „Hoe weet je dat?"

„Hier staat de afdruk van een voet!"

De anderen voegden zich bij Frank. In het licht van diens zaklantaren zagen ze duidelijk de afdruk van een zware schoen op een zandige plaats.

„Het is een heel vers spoor, " verklaarde Joe, „anders zouden de randen niet meer zo scherp afgetekend zijn. "

„Kom, we gaan verder!"

Sneller vorderden de jongens door de duistere tunnel tot ze weer in een grot kwamen, die veel groter was dan de twee voorgaande. Hij was zo groot, dat het licht van hun zaklantarens niet tot aan de zoldering of de andere wanden reikte.

De vloer was ruw en bezaaid met grote, grillig gevormde rotsen.

„Pas op, waar je je voeten zet, " waarschuwde Frank, terwijl hij behoedzaam verder ging.

De anderen gebruikten nu ook hun zaklantarens en vier scherpe lichtbundels gleden over de grond. De achterwand van de grot was nog steeds niet te zien.

„Wat een zaal!" zei Joe onder de indruk.

Frank bleef staan met een onderdrukt gemompel.

„Wat is er aan de hand?" vroeg Chet.

„Mijn batterij is op, " zei Frank. Hij probeerde weer licht te krijgen door de lantaren heen en weer te schudden, maar het had geen nut.

„Ik zal voor een andere batterij moeten zorgen, " zei hij. „Ik wist niet, dat hij al zo ver op was. "

„Neem de mijne, " zei Biff.

Frank schudde zijn hoofd.

„Nee, dank je, " zei hij. „Een van de anderen kan de leiding nemen; dan volg ik wel. "

Joe nam de leiding en de jongens zetten hun speurtocht voort.

Het werd een hachelijke onderneming. Er lagen overal grote rotsblokken, vermoedelijk van gedeeltelijke instorting. Op andere plaatsen waren er verraderlijke putten en holen. Het was niet te vermijden, dat de jongens zich een beetje van elkaar verwijderden in hun pogingen om alle hindernissen uit de weg te gaan.

Frank strompelde moeizaam voort. Hij had er veel last van, dat hij geen zaklantaren had, maar hij zei niets. Hij trachtte zo dicht mogelijk bij een van de andere jongens te blijven. Maar toen hij even struikelde en een paar seconden verloor voor hij zijn evenwicht terug had gevonden, zag hij, dat de anderen zich in verschillende richtingen verspreid hadden. Joe was links om een hoge rots heengegaan. Chet had getracht dezelfde rots langs de rechterkant te passeren, maar was nu

door een diepe kloof van Joe gescheiden. Biff, die dicht bij Chet had willen blijven, was te veel naar rechts uitgeweken en zocht nu vruchteloos zijn weg tussen een massa hoge rotsen. Frank bleef een ogenblik staan, zonder te weten, wat hij moest doen. Dan riep hij: „We moeten bij elkaar blijven! Wacht op mij!"

Zijn kreet werd honderdvoudig weerkaatst door de wanden van de geweldige grot. Hij hoorde Joe roepen: „Waar ben je?"

Als Frank Joe's zaklantaren niet had gezien, zou hij niet geweten hebben, waar zijn stem vandaan gekomen was, want de donderende echo's waren zo misleidend, dat de stem uit alle richtingen tegelijk scheen te komen. Hij beseftte, dat de anderen net zo misleid werden door zijn geroep.

„Blijf allemaal staan!" riep hij. „Ik zal op een van de lichten toe komen. "

Vermoedelijk werd zijn bevel verkeerd begrepen door de anderen, want twee van de drie lichtstralen begonnen te bewegen.

Frank klemde zijn tanden op elkaar en begon in de richting van de enige vaste lichtstraal te lopen. Hij struikelde over een rots en viel op zijn knieën. Die werden lelijk geschaafd, maar hij sprong weer overeind. Hij werd in de war gebracht, toen het derde licht ook begon te bewegen, terwijl een van de andere, heel ver van hem vandaan, stil bleef staan. Als hij zijn eigen zaklantaren had gehad, zou dit allemaal niet gebeurd zijn.

Hij struikelde weer.

Hij sprong vooruit, omdat hij voelde, dat hij in een put terecht zou komen, maar zijn voet vond geen houvast meer en hij viel naar beneden. Hij was niet in een put terechtgekomen, maar in een diepe kloof. Hij slaakte een kreet van ontzetting en kreeg het gevoel, dat er nooit meer een eind zou komen aan zijn val.

De anderen hoorden die kreet en even later het gerommel van rotsblokken, die langs een steile wand naar beneden ratelden.

Joe was de eerste, die schreeuwde: „Frank! Frank!”

Hij kreeg geen antwoord. Alleen de echo's van zijn eigen stem weerkaatsten tegen de wanden van de grot.

Hoewel de andere jongens nu ook Franks naam begonnen te roepen, kregen ze geen antwoord. Ze renden heen en weer, lieten de straal van hun zaklantaars op alle rotsen en in alle putten spelen, maar Frank was en bleef spoorloos.

GESTOLEN VOORRADEN

De andere jongens bleven meer dan een uur lang zoeken, maar Frank Hardy scheen letterlijk door de aarde opgeslokt te zijn.

Daar ze alleen maar over hun zaklantarens beschikten, was er eigenlijk geen sprake van een systematisch onderzoek van de grot. Ze renden van de ene plaats naar de andere, zonder te weten of ze daar al geweest waren; zonder zelfs te weten of ze zich in de buurt bevonden van de plaats, waar ze Frank voor het laatst gezien hadden.

Ze vonden verschillende diepe putten en kloven, maar hoewel ze hun kelen schor schreeuwden, kregen ze geen antwoord van Frank.

„Hij moet in een van deze kloven gevallen zijn, " zei Joe, „maar wie weet, hoeveel er zijn. "

„Waarom roept hij niet?" vroeg Biff. „Dan zouden we tenminste een houvast hebben. "

In het licht van hun zaklantarens keken de jongens elkaar bezorgd aan. Joe bracht de gedachte onder woorden, die de anderen niet durfden uit te spreken.

„Misschien kan hij niet roepen. "

„Denk je, dat hij dood is?" vroeg Chet fluisterend.

„Ik hoop van niet, " antwoordde Joe, „maar als hij niet antwoordt, ziet de zaak er somber uit. Hij kan in een kloof gevallen zijn, die tientallen meters diep is. "

„Het zou een verschrikkelijk einde zijn van onze tocht, als er werkelijk iets met Frank gebeurd is. "

„Het heeft geen zin het zoeken tot morgen uit te stellen, " zei Biff, „want overdag is het hier natuurlijk even donker als 's nachts. Ik wou alleen, dat we meer licht hadden. "

„Of sterkere zaklantarens. Met deze kunnen we maar een paar meter in de kloven schijnen. "

De jongens praatten zacht. Ze waren sterk onder de indruk van het gebeurde. In hun oren klonk nog die laatste, angst-aanjagende kreet van Frank en het rommelen van de rotsen, die Joe's broer in zijn val begeleid hadden. Zijn verminkte lichaam lag nu misschien ergens op een plaats, die ze nooit zouden kunnen bereiken en dan zou het altijd een raadsel blijven, wat er precies met Frank was gebeurd.

Er ging een rilling door Joe heen.

Tevergeefs wachtten ze op een antwoord op hun steeds wanhopiger wordende kreten, maar ze hoorden alleen de echo's van hun eigen stemmen.

„We mogen het niet opgeven, " zei Joe, die zijn uiterste best deed om zijn stem vast te doen klinken. „We moeten blijven zoeken tot we elke put en elke kloof gevonden hebben. Ik kan niet geloven, dat Frank dood is. "

De jongens gingen op een afstand van ongeveer een meter van elkaar staan en waagden zich dan tegelijk naar voren. Telkens als ze een kloof of een put vonden, bleven ze staan om met hun zaklantarens naar beneden te schijnen en te roepen.

Ze kregen geen antwoord en de straal van hun zaklantaars verlichtte nooit iets anders dan naakte rotsen. Frank was nergens te zien.

Als ze een heel diepe kloof bereikten, waagde Joe zich verschillende malen naar beneden om te gaan kijken, maar nergens zag hij een spoor van een instorting of van zijn broer. Met een oneindig geduld bleven de jongens zoeken, tot ze er zeker van waren, dat ze in alle hoeken en gaten van de grot geweest waren. Ten slotte moesten ze zich erbij neerleggen, dat al hun inspanning geen resultaat had gehad.

„Het heeft geen zin op die manier verder te gaan, " zei Joe.

„We moeten meer licht hebben. "

Hij was een ogenblik zo moedeloos, dat hij zijn gezicht in zijn handen verborg.

„Ik wou, dat we die onbekende met rust gelaten hadden, " .
zei Chet. „Er is grote kans, dat deze speurtocht Frank het leven gekost heeft. "

„Ik geef de hoop niet op, " zei Joe vastberaden. „Het kan zijn dat hij alleen maar bewusteloos is. Dan kan hij gered worden, als we maar vlug genoeg bij hem zijn. Het is alleen zo ellendig, dat we geen licht genoeg hebben. "

„Ik heb een idee, " zei Biff.

„Zeg op!"

„We moeten hier een vuur maken. Misschien kunnen we bij het licht van een laaiend vuur beter zien, wat we doen. "

„Hoe kunnen we hier nu —?" begon Chet, maar hij onderbrak zichzelf en vervolgde opgewonden: „Natuurlijk, een vuur!

Hout is er genoeg in de eerste grot!"

„Geen kwaad idee, " gaf Joe toe. „Als we het vuur zo groot maken, dat het alle wanden van de grot verlicht, kunnen we beter zien, wat we doen. "

„Vooruit dan maar!"

Biffs plan scheen het enige middel om iets te bereiken. De drie jongens keerden naar de eerste grot terug, nadat ze nog eens, allemaal samen, Franks naam geroepen hadden.

Ze begaven zich naar de tussenliggende grot en toen door de hoge tunnel naar de eerste grot, waar ze geslapen hadden. Ze waren zo somber gestemd bij de gedachte, dat ze hun vriend misschien nooit meer zouden zien, dat ze vrijwel niets zeiden, terwijl ze hun armen vol hout laadden.

Ze stonden net op het punt naar de grote grot terug te gaan, toen Joe iets opmerkte, dat hem zo verraste, dat hij al zijn hout weer op de grond liet vallen.

„Wat nu weer?" vroeg Chet.

„Iets vreemds, " zei Joe met gedempte stem. „Ik was er zeker van, dat we onze voorraden vlak naast de stapel hout achtergelaten hadden. "

„Dat is ook zo, " verzekerde Biff hem.

„Ze liggen er nu niet meer. "

„Ga weg! Ik heb alles netjes op elkaar gestapeld behalve een paar kleinigheden, die ik in een kleine nis in de rotswand heb gelegd. "

„Kom dan maar eens kijken!"

Joe richtte de straal van zijn zaklantaren op de plaats, waar Biff

de voorraden opgestapeld had. Er was niets meer te zien! Biff was zo verbaasd, dat hij zijn mond een paar keer open en dicht deed, zonder dat er geluid uitkwam. Dan hijgde hij: „Ze zijn gestolen!”

„Alles?” vroeg Chet voor wie het ontbreken van eten een ramp zou betekenen.

„Waar is de nis, waar je die paar kleinigheden hebt neergelegd, Biff?” vroeg Joe.

Biff liet de straal van zijn zaklantaren over de rotswand glijden tot hij de kleine nis vond, waar nog een brood en een paar blikjes sardines lagen.

„We hebben toch nog iets, ” zei hij.

„Goed, maar waar is de rest gebleven? Het kan niet gestolen zijn. Het was hier nog, toen we weggingen om die onbekende te achtervolgen. ”

„Het is gestolen, ” verklaarde Joe, „terwijl wij weg waren. ”

„Door wie?”

„Door de onbekende, die mij wakker maakte. Ik geloof nu, dat hij niet naar een andere grot is gegaan, maar zich ergens in een nis of een donkere hoek heeft verscholen, tot we weg waren. Daarna is hij teruggekomen om ons eten te stelen. ” Met bezorgde blikken keken de jongens naar het enige brood en de paar blikjes sardines, die ze nog overgehouden hadden.

„Hij heeft niet veel voor ons achtergelaten, ” zei Chet. „Dat betekent, dat we zo snel mogelijk naar het dorp moeten om eten te kopen. ”

„Zo snel mogelijk, ” zei Joe, „maar niet voordat we alles

gedaan hebben om Frank weer te vinden. Frank is belangrijker dan eten. "

„Natuurlijk, " gaf Chet onmiddellijk toe.

De jongens namen hun hout weer op en begaven zich door de tweede grot en de tunnels op weg naar de grote onderaardse holte, waar hun vriend spoorloos verdwenen was. Terwijl ze door de duisternis strompelden, gingen de gedachten van Chet en Biff naar de dief, die er met hun levensmiddelen vandoor gegaan was. Joe dacht alleen maar aan zijn broer.

KAPITEIN ROYAL

Toen de jongens de grot bereikt hadden, waar Frank verdwenen was, maakten ze een grote stapel van het hout, dat ze meegebracht hadden.

Ze waren verbaasd over het grote aantal putten en kloven, dat ze ontdekt hadden.

„Het is een wonder, dat we niet allemaal in een kloof gevallen zijn, " zei Chet. „We kropen hier maar rond zonder een idee te hebben van de gevaren. "

„Het is een plaats om gauw te vergeten, " zei Joe, „maar niet voor we weten, wat er met mijn broer gebeurd is. "

Hij wilde de hoop niet opgeven, hoewel hij radeloos werd bij de gedachte, dat Frank niet één keertje op hun geroep geantwoord had.

Ze maakten een vuur. In heel korte tijd laiden de vlammen op. Hun vage schijn verlichtte de vochtige zoldering en de verafgelegen wanden van de grot. Beter dan ooit zagen ze, dat de vloer van de grot bezaaid was met gevaarlijke hindernissen. Methodisch begonnen ze de grot te onderzoeken. Het was lichter nu en ze konden tenminste schatten, waar ze geweest waren en welk deel van de grot ze nog niet onderzocht hadden. Geduldig, behoedzaam en vastberaden onderzochten ze de ene kloof na de andere, maar al hun inspanningen schenen tevergeefs te zijn.

„Ik ben bang, dat het niets uithaalt, de speurtocht nog voort te

zetten, " zei Biff ten slotte.

„Ik vind het afschuwelijk het op te geven, " zei Joe somber, „maar we hebben wel alles gedaan, wat we konden. "

„We kunnen beter gaan slapen, " zei Chet, „en morgenvroeg met nieuwe moed beginnen. Of Frank is bewusteloos, of hij is dood. De hemel alleen weet hoe diep deze kloven zijn. "

Joe begreep, dat deze raad redelijk was. Ze waren uitgeput en het had geen zin de speurtocht onder die omstandigheden voort te zetten. Als Frank hen had kunnen horen, zou hij geantwoord hebben. Hij had het niet gedaan, dus.....

„Goed, " zei hij ten slotte, „we zullen teruggaan, maar ik denk niet, dat ik een oog dicht zal doen. "

„We hebben allemaal behoefte aan rust, " zei Chet. „Als we uitgerust zijn, zullen we het eerst nog eens zelf proberen. Als we nog geen resultaat hebben, gaan we naar het dorp en roepen de hulp in van de politie, die over sterke zoeklichten beschikt. We zullen in geen geval zonder Frank naar Bayport terugkeren. "

Mistroostig wendden de jongens zich af. Ze waren bijna aan de ingang van de tunnel, toen ze een vage kreet hoorden.

Joe draaide zich als een tijger om.

„Wat was dat?"

Ze bleven staan en spitsten hun oren. De kreet werd herhaald, maar scheen oneindig ver van hen verwijderd te zijn.

„Iemand heeft geroepen!" zei Biff opgewonden.

„Dat kan alleen maar Frank zijn!"

Nog bleven ze staan, omdat ze bang waren om hun oren te geloven. Maar voor de derde keer werd de kreet herhaald.

„Frank!" schreeuwde Joe.

De jongens renden terug naar het midden van de grot, zo snel als de verraderlijke vloer dit toeliet.

ff J 06! Dat kon alleen maar Frank zijn. De stem klonk nu veel dichter bij.

„Joe! Joe!"

De kreet kwam uit een hoek van de grot, die ze zorgvuldig onderzocht hadden.

Joe schreeuwde terug: „We horen je, Frank! Blijf roepen, zodat we je zo snel mogelijk vinden. "

Weer riep Frank.

Het geluid van zijn stem leidde hen in de richting van een kloof, waarvan de mond door een geweldige rots bijna aan het gezicht onttrokken was. Geen wonder, dat ze die kloof met hun beperkte middelen niet gevonden hadden.

Frank scheen de weerschijn van hun zaklantarens opgemerkt te hebben, want hij riep: „Hier! Vlakbij!"

Ze bogen zich over de rand van de afgrond en tuurden naar beneden. En daar zagen ze Frank in het licht van hun zaklantarens. Hij stond met zijn rug tegen de rotswand van de kloof gedrukt.

Chet had een lang stuk touw bij zich en liet dit snel in de kloof zakken.

„Binnen een paar seconden hebben we je weer bij ons, " zei

hij opgelucht. „Jongen, wat was ik blij, toen ik je stem weer hoorde!"

Frank verklaarde, dat hij zó stond, dat hij zich onmogelijk om kon draaien en dat de wanden van de kloof te glad waren om zonder hulp naar boven te klimmen.

Hij kreeg het touw te pakken en met de hulp van zijn broer en de twee anderen duurde het niet lang voor hij weer op de begane grond stond. Toen hij in het licht van de zaklantaarn kwam, die op de grond lagen, zagen de anderen, dat hij een hoofdwond had.

„Je bent gewond!" zei Joe ontsteld, toen ze een beetje bekomen waren.

„O, het is geen ernstige wond, " zei Frank. „Ik voel me natuurlijk nog een beetje slap, maar verder is er niets aan de hand. "

„Wat is er eigenlijk met je gebeurd?"

„Ik viel in de kloof en kwam met mijn hoofd tegen een rots terecht. Vermoedelijk ben ik toen even buiten westen geraakt. Zodra ik weer bijkwam, begon ik te roepen. "

„Even?" echode Chet. „We hebben twee volle uren naar je gezocht. "

Frank keek Chet ongelovig aan.

„Zo lang? Ik dacht, dat ik maar een paar seconden bewusteloos geweest was. "

De anderen vertelden wat een moeite ze gedaan hadden om hem terug te vinden. Ze waren echter zo blij, dat Frank weer ongedeerd bij hen was, dat ze hun angst en bezorgdheid snel

vergeten. Chet merkte op, dat Frank geluk had gehad; hij had tenminste een paar uur geslapen, terwijl zij aan het zoeken waren geweest! Ze gingen terug naar de eerste grot en Joe stelde zijn broer op de hoogte van het feit, dat hun eten gestolen was.

„Dat is vreemd, " zei Frank. „Is het gestolen, toen we de eerste keer naar de grote grot gingen?"

„Ja. "

„Maar die kerel liep toch voor ons uit?"

„We denken, dat hij zich ergens verborgen heeft gehouden en dat we hem gepasseerd zijn, toen we verder de grot ingingen. "

„Dat zou best kunnen. Maar het is ook mogelijk, dat de dief geen man was, maar een dier. "

Daar hadden de anderen nog niet aan gedacht.

„Wel, het heeft geen zin ons daar nu zorgen over te maken, " zei Chet. „We zullen nu eerst nog een paar uur gaan slapen en morgen maar eens kijken, waar al ons eten gebleven is. " Toen de jongens 's morgens wakker werden, gingen ze meteen op zoek naar sporen, die hen een houvast konden geven in verband met de diefstal, maar ze vonden helemaal niets.

„Pech, " zei Frank. „Onze vriend heeft ons netjes beet gehad. Ik denk, dat hij naar de grot kwam met de vooropgezette bedoeling te stelen en dat hij zich ergens verborgen had, toen wij de achtervolging inzetten. "

„En toen we in de grot waren, " zei Chet bitter, „kwam hij te

voorschijn en ging er met onze voorraden vandoor. "

„Hij heeft niet alles meegenomen. We hebben genoeg om te ontbijten, en als we honger krijgen, kunnen we teruggaan naar het dorp om eten te halen. Vanmorgen zullen we eens een kijkje nemen op het strand. Daar kwamen we tenslotte voor, niet?”

De anderen zetten de diefstal van de levensmiddelen uit hun gedachten, maar Chet bleef nog een hele tijd mopperen. Hij dacht vooral aan de verschillende potjes jam, die hij buiten de andere voorraden speciaal voor zichzelf gekocht had.

De storm van de vorige dag was voorbij. Van de ingang van de grot uit konden ze de blauwe zee zien, die daar zo kalm lag, of er nooit een storm was geweest. De jongens haastten zich na een snel ontbijt naar het strand. Ze overlegden wel, dat het nogal roekeloos was, al hun bezittingen in de grot achter te laten, maar ze konden hun dekens en verdere uitrusting toch niet de hele dag meesjouwen? Aan de andere kant wilde niemand achterblijven om de uitrusting te bewaken.

Toen ze het strand bereikten, vergaten ze de gebeurtenissen van de vorige nacht. Het was heerlijk de frisse, zoute lucht van de zee diep op te snuiven. Het strand, dat eerst een meter of tien breed was, werd plotseling erg smal, omdat een geweldige, zwarte rots bijna tot aan het water kwam.

Voorzichtig kropen de jongens rond de rots en zagen, dat het strand daarachter weer breder werd.

„Nog een grot!" riep Joe uit.

Vlak achter de rots zagen ze inderdaad een wijde opening, die

toegang gaf tot een andere grot.

„Meteen onderzoeken!" riep Chet ondernemend.

Ze renden op de opening toe, maar toen ze ervoor stonden, bleven ze vol verbazing staan.

Voor de ingang van de grot was een paal in de grond geslagen. Daaraan was een plankje gespijkerd en op dat plankje stond in grote, onregelmatige letters: **VERBODEN TOEGANG** De jongens keken elkaar stomverbaasd aan.

„Op bevel van de hoofdcommissaris van politie, " zei Chet met een grijns.

„Het lijkt me toe, dat we niet de eersten zijn in deze buurt, " zei Biff plechtig.

„Het is misschien alleen maar een grap, " zei Frank. „We zullen even een kijkje nemen. "

Hij liep naar de ingang van de grot.

Hij keek naar binnen, bleef even in een gespannen houding staan en keerde dan naar zijn vrienden terug.

„Het is geen grapje, " zei hij rustig. „Er woont iemand in deze grot. "

„Wonen?" echode Chet ongelovig.

„Kom zelf maar kijken. "

De jongens gingen nieuwsgierig op de ingang van de grot af. Ze zagen direct, dat Frank gelijk had. In de halfduistere grot zagen ze een ruwe tafel, een strozak met dekens en tegen de rotswand links een grote kist, die kennelijk dienst deed als kast.

Dat de grot tot voor zeer korte tijd bewoond was geweest,

werd bewezen door de levensmiddelen, die in de kist stonden. Het waren conservenblikjes, die er nog zo schoon uitzagen, dat ze onmogelijk oud konden zijn.

„Allemensen, " zei Joe. „We hebben burenen!"

„Inderdaad, " antwoordde Frank, „en als ik me niet vergis, komt onze buurman daar aan. "

Frank stond naar het strand te kijken en ook de anderen draaiden zich nu om.

„Wat een rare snuiter!" riep Biff.

„Ja, zeg!" zei Chet. „Als ik het niet met m'n eigen ogen zag, zou ik het niet geloven!"

De jongens hadden reden genoeg voor hun verbazing, want de oude, broodmagere man, die naderde, zag er vreemd uit. Hij droeg lompen in plaats van kleren en had een fantastische strohoed op zijn hoofd. Hij scheen de jongens nog niet gezien te hebben, want hij zong uit volle borst en zijn schrille stem drong zo duidelijk tot de jongens door, dat ze hem goed konden verstaan. Hij zong: Ik ben Kapitein Royal van de Koninklijke Zeemacht, Ik ben paraat, bij dag en bij nacht!

DE OUDE ZEEMAN

De vreemde kerel bleef staan, stak zijn beide handen hoog in de lucht en beschreef een paar figuren van een of andere heidense dans. Midden in een pas merkte hij plotseling de jongens op en bleef staan.

„Ahoi!" brulde hij.

„Ahoi!" antwoordde Chet prompt.

De man met de strohoed kwam op hen toe.

„Wanneer zijn jullie aan wal gekomen?" vroeg hij.

„Vanmorgen. "

De oude man kwam dichterbij. Hij zag er vreemd uit met zijn rare strohoed en zijn slobberige kleren, die op verschillende plaatsen gescheurd waren. Hij keek de jongens met zijnschitterende ogen één voor één strak aan. Toen glimlachte hij en stak zijn hand uit.

„Ik ben kapitein Royal, " zei hij opgewekt. „Jullie hadden moeten salueren, maar dat wisten jullie zeker niet. "

De jongens gingen in de houding staan en salueerden; dat scheen de oude kerel heel goed te bevallen.

„Jullie zijn landrotten, hè?" vroeg hij.

„Inderdaad, " gaf Frank met een glimlach toe.

„Nou ja, niet iedereen kan een zeeman zijn. Ik krijg hier niet vaak bezoek. "

„Woont u hier?" vroeg Joe, terwijl hij naar de grot wees.

„Hier woon ik, als ik aan wal ben, " antwoordde de oude man.

„Ik heb verlof op 't ogenblik. "

Hij ging in het zand zitten en begon zich koelte toe te wuiven met zijn strohoed, want de zon was al hoog gestegen en het was erg warm. De jongens keken nieuwsgierig op hem neer. Ondanks zijn verklaringen zag hij er niet als een zeeman uit. Zijn huid was bruin, maar had niet die mahoniehouten glans van mensen, die hun hele leven op zee geweest zijn. Zijn stem had een schrille klank, maar de uitdrukking van zijn gezicht was mild. De jongens waren oud genoeg om te weten, dat je nooit op de schijn mag afgaan.

„Hoe heten jullie?" vroeg de kapitein.

Frank stelde de anderen en zichzelf aan hem voor.

„Aangenaam, " zei kapitein Royal. „Een bezoek is een prettige afwisseling. Ik ben meestal alleen. "

„U hebt een erg eenzame plaats uitgezocht, " merkte Frank op.

„Ja, in zekere zin, maar het is hier niet half zo eenzaam als op het verlaten eiland in de Zuidzee, waar ik maandenlang vastgezet heb. "

De jongens keken de oude man met nieuwe belangstelling aan.

„Heeft u op een verlaten eiland gezeten?"

„Ja. Dat was jaren geleden, toen ik het bevel voerde over een torpedojager, die in de Zuidzee een opdracht vervulde. We hadden niet voldoende water aan boord en gingen aan wal op een eiland, dat nog niet in kaart gebracht was. Het was er heet — ontzettend heet. Terwijl de mannen water naar de boot

brachten, ging ik in de schaduw van een reuzen-cactus een dutje doen. "

„En lieten uw mannen u achter?“

„Precies!"

„Maar u was de kapitein. "

„Ze dachten, vermoed ik, dat ik in mijn hut was en durfden me natuurlijk niet te storen. Toen ik wakker werd, was het schip verdwenen. "

„Goeie genade!" zei Biff.

„Ik wist niet, wat ik moest beginnen. Ik was een soort van Robinson Crusoë, met dit verschil, dat die nog een papegaai had en ik helemaal niets. Ik begon een hut te bouwen en daar woonde ik zes maanden lang zonder een levende ziel te zien. "

„Kwam het schip dan niet terug om u op te pikken, toen ze uw verdwijning ontdekt hadden?“

„Vergeet niet, dat ik op een eiland zat, dat nog niet in kaart was gebracht. Ze konden me niet terugvinden, hoewel ik niet geloof, dat ze veel moeite hebben gedaan. De kwartiermeester, die het bevel over de schoener op zich nam, wilde me niet terugvinden, omdat hij dan weer kapitein af zou zijn. "

„Wat at u, toen u daar op dat eiland zat?“

„Alles wat ik te pakken kon krijgen: kokosnoten, pruimen, bananen, grapefruit, vijgen en andere soorten fruit. Er waren massa's schildpadden op het eiland en elke week maakte ik een grote pan schildpadsoep. Over het algemeen was het een

rustig leventje, hoewel het me niet aan opwindning ontbroken heeft – zoals die keer, toen ik door een nijlpaard op de vlucht gejaagd werd. "

„Een nijlpaard?"

„Ja, een nijlpaard. Ik was op een morgen aan het zwemmen, toen ik plotseling een geweldig gebrul hoorde. Ik keek om en zag een nijlpaard, dat met opengesperde muil op me af kwam zwemmen. Ik vloog het water uit. Ik had geen tijd meer om me aan te kleden en moest in mijn zwembroekje in een hoge ananasboom kruipen om mijn hachje te redden. Drie dagen bleef het nijlpaard onder aan de boom staan en drie dagen lang moest ik me met ananassen voeden. Ik heb sindsdien geen ananas meer kunnen zien!" Frank kreeg het gevoel, dat kapitein Royal hen voor de gek zat te houden en keek zijn broer met een veelbetekenende blik aan.

De oude zeeman vervolgde: „Eindelijk kreeg het nijlpaard er genoeg van en verliet het eiland. Ik klom uit de boom en zette mijn leventje voort, in de hoop, dat mijn slagschip terug zou komen om me op te pikken. Maar ik kreeg genoeg van het wachten en bouwde een vlot. Ik laadde het vol met fruit en water en ging op weg. Een maand later bereikte ik de kust van Zuid-Amerika. Verdrie, ik was blij, toen ik het Andes-gebergte weer zag. Ik voer langs de kust tot ik een haven bereikte en..... wat denk je? Daar lag mijn eigen schip!"

„Uw eigen schip?"

„Ja. Ik geloofde mijn eigen ogen niet. Ik ging aan boord, maar ze wilden me niet toelaten. "

„Waarom niet?“ vroeg Chet verbaasd.

„Ze herkenden me niet. Zie je, ik had me in zes maanden niet kunnen scheren en zag eruit als een bosjesman. Ik gaf bevel me een schaar en een scheerapparaat te brengen. Ik schoor me en jullie hadden eens moeten zien, hoe ze toen in de houding vlogen. Verdrie! Ik liet de kwartiermeester kielhalen en nam het bevel over mijn schip weer in handen. ”

„Dat was een heel avontuur, ” zei Frank beleefd.

„O, dat was maar één van de talloze avonturen, die ik heb beleefd. Ik heb aan talrijke zeeslagen deelgenomen. Ik heb nu mijn ontslag genomen uit de Koninklijke Zeemacht. Geen opwindning genoeg meer. ”

„Hebt u deelgenomen aan de Spaans-Amerikaanse oorlog?“ vroeg Chet.

„Ik zat er van de eerste dag af middenin, ” verklaarde kapitein Royal. „Bij de Filippijnen beleefde ik een avontuur, dat tot mijn mooiste herinneringen behoort. Ik had gehoord, dat er een Spaanse oorlogsbodem in de buurt opgemerkt was en ging een kijkje nemen. Omstreeks middernacht kregen we het schip in zicht. Ik gaf bevel het schip te kelderen. Twee goed gemikte kogels sloegen twee bressen in het schip, dat echter onmiddellijk op de vlucht ging. We zetten de achtervolging in, maar het duurde vier volle uren voor we de boot in konden halen. We praaiden het schip. Ik wilde net aan boord gaan om de kapitein te verzoeken zich over te geven, toen de steward me kwam vertellen, dat vijf andere oorlogsschepen naderden. Allemaal Spanjaarden. ”

„Wat deed u toen?"

„Wat kon ik doen? Vluchten was een woord, dat ik niet kende. Ik bracht mijn mannen over op het Spaanse schip en laadde de gevangengenomen Spanjaarden van het andere schip over op mijn boot. Toen konden de anderen niet meer schieten. Ze konden hun eigen schip niet kelderen en evenmin het mijne, met al die Spanjaarden erop, in de grond boren. Wij begonnen te schieten, wat we konden, maar er werd niet één schot in onze richting gelost. "

„Dat was geweldig slim. "

„Nietwaar? Ik kelderde twee van de Spaanse schepen. De andere gaven zich over en ik nam ze mee naar Manilla. Ik kreeg een hoge onderscheiding voor dat wapenfeit. "

Kapitein Royal scheen buitengewoon ingenomen te zijn met zijn verhaal. Hij haalde een stuk pruimtabak uit zijn zak en beet er een flinke hap af.

„Ja, ja, " zei hij hoofdschuddend, „ik heb heel wat avonturen beleefd. Blijven jullie lang hier in de buurt?"

„Een paar dagen. "

„Als ik meer plaats had, zou ik jullie uitnodigen mijn gastvrijheid voor lief te nemen. "

„We hebben een andere grot gevonden, een eindje verder langs de kust. "

„Fijn. Ik zal jullie bij gelegenheid een tegenbezoek brengen. "

„U zult altijd welkom zijn, " zei Joe hartelijk.

De kapitein stond op en begaf zich naar zijn grot.

„Ga mee, " zei hij. „Jullie kunnen bij mij lunchen. Ik ben

vanmorgen wezen vissen en ik heb een paar flinke knapen te pakken gekregen. Zodra ik ze klaargemaakt heb, zullen we ervan snoepen. "

De jongens gingen gretig op de uitnodiging in en volgden kapitein Royal naar zijn grot. Chet keek hongerig om zich heen, maar zag nergens de vissen, die nog klaargemaakt moesten worden. De oude zeeman nodigde hen uit te gaan zitten en daar er geen stoelen waren, hurkten ze maar op de grond.

„Bent u de enige, die in deze buurt woont, kapitein Royal?“ vroeg Frank.

„Ja. Ik dacht zelfs, dat er helemaal niemand in deze grotten woonde, tot ik jullie ontmoette. "

„We hebben in de loop van de nacht bezoek gekregen, " zei Frank en toen zweeg hij plotseling, omdat de kapitein met een kreet van schrik overeind gesprongen was.

„Wat?“ riep hij uit. „Wonen hier dan nog andere mensen?“

„GA WEG!"

<„Iemand is in de loop van de nacht onze grot binnengekomen en die heeft bijna al onze levensmiddelen gestolen, " zei Frank.

„Een man?"

„We weten niet, wie het was, maar ik geloof niet, dat het een dier was, want wat zou een dier met conserven moeten beginnen?"

„Trouwens, " voegde Joe eraan toe, „we vonden een afdruk van een zware schoen. "

Kapitein Royal schudde zijn hoofd.

„Eigenaardig, " zei hij. „Ik had er geen idee van, dat hier nog iemand anders woonde. Jullie begrijpen wel, dat het hier altijd erg eenzaam is en als ik burens heb, zou ik graag aansluiting bij hen zoeken. "

„Heeft u nooit iemand in de buurt opgemerkt?"

„Nooit. En hij heeft jullie levensmiddelen gestolen, zei je?"

„Ja, bijna alles, behalve een paar dingen, die apart lagen. We hadden vanmorgen nog een brood en wat sardientjes, waar we ons ontbijt mee gedaan hebben, en verder nog wat koffie en een paar blikjes bonen. "

„Bonen? Het is heel lang geleden, dat ik voor het laatst bonen heb gegeten. Kunnen we niet ruilen?"

„Graag, " zei Chet, „als u iets heeft, dat we beter kunnen gebruiken. "

„Ik heb gedroogde vis, wat eieren en nog een paar andere dingen, " zei kapitein Royal. „Ga eerst die bonen halen; dan praten we verder. "

Chet ging terug naar hun grot, maar bleef niet lang weg. Toen hij de grot van de kapitein weer betrad had hij de blikjes met bonen bij zich, die de kapitein met een kreet van vreugde in ontvangst nam.

„Ik heb gisteren een hele kist eieren gekocht van een voorbijvarende boot, " verklaarde de kapitein. „Dat was natuurlijk heel dom, want de helft van de eieren zal bedorven zijnvoor ik ze op kan eten. Geef mij maar bonen, die blijven goed. "

Toen de oude man de jongens wat eieren gegeven had, ging hij plotseling in het zand zitten en staarde met niets-ziende blikken voor zich uit. Kennelijk had hij zijn uitnodiging om te blijven eten vergeten, want toen hij opkeek, vroeg hij: „Waar wachten jullie nog op?"

Ze staarden de oude zeeman verbaasd aan.

„Nou, u hebt ons uitgenodigd, " zei Frank aarzelend.

„Ik nodigde jullie uit om even op bezoek te komen, maar niet om hier de hele dag te blijven zitten. "

De jongens waren zo verbaasd over de onverwachte vijandigheid van kapitein Royal, dat ze dachten, dat hij een grapje maakte. Maar het drong al gauw tot hen door, dat het de kapitein ernst was, want hij stond op en vroeg:„Is het nodig, dat ik jullie beveel te gaan?"

„Wat is er aan de hand?" vroeg Joe. „We hebben u toch niet

beledigd?"

„Maak, dat je wegkomt! Vooruit! Ga weg!" riep de kapitein. De jongens stonden snel op.

„Ga weg!" herhaalde de kapitein, terwijl hij met gebalde vuisten op hen afkwam. „Ruk uit! Ik wens niet lastig gevallen te worden. "

„Tot uw dienst, kapitein, " zei Frank, „maar we hadden er geen idee van, dat we u lastig vielen. "

„Spreek me niet tegen! Ga weg! Verdrie! Er gaat tegenwoordig geen dag voorbij of ik krijg vreemd volk over de vloer en ik wil rust hebben. Ik dacht, dat ik hier in deze grot op dit ontoegankelijke deel van het strand, eindelijk rust zou vinden, maar het lijkt er helemaal niet op. Ga weg!"

De jongens verlieten de grot. Kapitein Royal volgde hen tot in de ingang. Daar bleef hij staan, stak zijn vuist op en schreeuwde hen na: „Verdwyn en zorg ervoor, dat ik jullie niet meer in de buurt zie of er zullen brokken gemaakt worden!"

Daarop draaide hij zich om en verdween in de grot.

De jongens staarden elkaar niet-begrijpend aan.

„Heb je dat ooit meegemaakt?" riep Chet uit.

„Wat had die ouwe opeens?" vroeg Biff. „Werd hij gek of zoiets?"

„Ik snap er niets van, " mompelde Frank. „Eerst nodigde hij ons uit op de lunch en toen gooide hij ons eruit, zonder lunch. "

Joe tikte tegen zijn voorhoofd.

„Hij heeft er eentje te weinig, " mompelde hij oneerbiedig.

„Misschien een zonnesteek?“ opperde Chet.

„Ik weet alleen maar, dat hij een rare snoeshaan is, " zei Biff, „en dat ik er niets van snap!"

De jongens gingen terug naar hun eigen grot. Chet had gelukkig de tegenwoordigheid van geest gehad, de eieren mee te nemen, toen de oude zeeman hen weggejaagd had, zodat ze tenminste zelf voor een lunch konden zorgen.

„Die knul was knots, " zei Joe. „De verhalen, die hij ons vertelde, waren van a tot z verzonnen. Hij denkt toch zeker niet, dat ik gek genoeg ben om ze te geloven?"

„Net of niet iedereen weet, dat nijlpaarden niet in de oceaan leven, " zei Chet honend.

„Of dat ananassen niet aan bomen groeien!"

„Hij is nooit zeeman geweest, " zei Frank bedaard. „Hij noemde zijn schip een torpedojager, een schoener en een slagschip. Bovendien zei hij, dat de kwartiermeester het bevel voerde over het schip, toen hij op het eiland achtergelaten was. En ik geloof evenmin, dat het op oorlogsschepen gebruikelijk is, dat stewards belangrijke berichten overbrengen. "

„Hij sprak over kielhalen, maar dat is al eeuwen verboden!"

„Zijn verhalen hadden te veel zwakke plekken om geloofwaardig te zijn. Ik weet alleen maar niet of het zijn bedoeling was ons voor de gek te houden of dat hij zijn verhalen zelf geloofde, want dan moet hij krankzinnig zijn. "

„Het feit, dat hij daar in die grot ging wonen, bewijst al, dat hij niet normaal is, " zei Joe. „Welk mens met gezond verstand

wil daar nu altijd zitten? Ik vraag me af of hij niet de man is, die ons vannacht is komen bestelen. "

Frank schudde zijn hoofd.

„Dat schoot mij ook door het hoofd, maar ik zag nergens iets, dat bij onze voorraden was. Trouwens, hij scheen erg verrast te zijn, toen hij ons ontmoette, wat erop wijst, dat hij niet op de hoogte was van onze aanwezigheid hier. "

„Misschien speelde hij alleen maar komedie en heeft hij onze voorraden goed weggestopt. "

„Waarom stelde hij dan voor eieren te ruilen tegen onze bonen?"

„Nou, omdat hij krankzinnig is!"

De jongens kwamen terug in hun eigen grot en gingen later in de oceaan zwemmen. Ze vergaten kapitein Royal, toen ze eenmaal in de wilde branding speelden. Hoewel de kust buitengewoon rotsachtig en verraderlijk was, bleek dat stukje strand volkomen betrouwbaar te zijn.

Toen ze genoeg gezwommen hadden zorgden ze voor eenkarige lunch met als hoofdschotel: gebakken eieren. Na het eten trokken ze er weer op uit om hun onderzoekingstocht voort te zetten.

Ze zagen de kapitein niet meer, hoewel ze zijn grot passeerden. Verder langs de kust ontdekten ze nog een groot aantal grotten, die ze stuk voor stuk onderzochten. Ze vonden niets belangrijks, maar het zoeken op zichzelf bood al plezier en afwisseling genoeg.

In de schemering keerden ze naar hun grot terug; doodmoe,

maar tevreden.

Na het avondeten bleven ze nog een hele tijd om het kampvuur gezellig zitten kletsen. Chet en Biff waren de eersten, die begonnen te knikkebollen en niet veel later gingen ze slapen. Joe zou meteen met hen meegegaan zijn, als zijn broer hem niet teruggehouden had.

Biff en Chet begonnen niet veel later te snurken en toen pas vertelde Frank, wat hij op het hart had.

„Herinner je je die eigenaardige uitdrukking, Joe, die kapitein Royal een paar keer gebruikte?“

Joe dacht ingespannen na.

„Ik kan niet zeggen, dat er iets was, dat me bijzonder opgevallen is, " bekende hij.

„Herinner je je niet, dat hij een paar keer „verdrie" zei?“

Joe keek verrast op.

„Nu je het zegt – ja! Hij heeft dat woord een paar keer gebruikt en het is het woord dat....."

„.....volgens Evangeline Todd door haar verdwenen broergebruikt werd. "

„Dat is zo!" riep Joe uit. „En nu herinner ik me ook zijn schoenveters. "

„Die waren niet vastgeknoopt. "

„Net als die van Todham Todd!"

DE MAN OP HET STRAND

IDE Hardy's keken elkaar in de zachte gloed van het kampvuur ernstig aan.

„Denk je, dat kapitein Royal en Todham Todd een en dezelfde man zijn?" vroeg Joe.

„Wat denk jij ervan?"

„De overeenkomst is opvallend, maar hoe zou deze vreemde kerel Todham Todd kunnen zijn? Hoe zou een professor van de universiteit in deze grotten terechtkomen en waarom zou hij zichzelf door laten gaan voor een oude zeeman?"

Frank staarde in gedachten verzonken voor zich uit.

„Er zijn al vreemdere dingen gebeurd. Vergeet niet, dat Evangeline Todd vertelde, dat haar broer misschien zijn geheugen verloren heeft. Hij is altijd al erg vreemd geweest, vertelde ze, en het spreekt vanzelf, dat niemand kon voorspellen, wat hij onder deze omstandigheden zou doen. "

„Ik kan er niet bij, dat we hem juist hier tegenkomen. Misschien is het alleen maar toevallig, dat kapitein Royal ook een paar keer „verdrie" zei. Dat zijn schoenveters niet vastgeknoot waren is helemaal geen wonder, want voor de rest zag hij er ook slordig en onverzorgd uit. "

„Natuurlijk, het is heel goed mogelijk dat kapitein Royal alleen maar een excentrieke ouwe heer is, maar we mogen niets aan het toeval overlaten. Stel je voor dat we onverschillig onze schouders ophaalden en dat hij toch Todham Todd zou

zijn!"

„Goed, maar hoe kunnen we zekerheid krijgen?"

„Als we het hem op de man af vragen, zal hij het natuurlijk ontkennen, maar misschien zouden we hem een paar onopvallende vragen kunnen stellen, waardoor hij zich verraadt. "

„Als hij zijn geheugen verloren heeft, kan hij zich niet verraden. "

„Nee, dat is zo, " gaf Frank toe, „maar het kan toch geen kwaad nog eens naar hem toe te gaan, niet?"

„Denk je, dat hij ons nog goed zal ontvangen na wat er vandaag gebeurd is?"

„Misschien is zijn boze bui nu weer voorbij en herinnert hij zich niet meer, dat hij onvriendelijk tegen ons is geweest. "

„Ja, grillig is hij genoeg, die ouwe kerel, " zei Joe lachend.

„Trouwens, misschien kunnen we in zijn grot een spoor vinden, als we daar eens gaan snuffelen wanneer hij er niet is. "

„Dat is een goed idee. We zullen er morgen eens een kijkje gaan nemen. "

„Moeten we het aan Chet en Biff vertellen?" vroeg Joe.

„Nee, liever niet, " antwoordde Frank. „Ze zijn niet op de hoogte van de zaak Todd. Als we ontdekken, dat onze vermoedens niets met de waarheid te maken hebben, is het beter, dat ze niets weten. "

„Maar hoe kunnen we de kapitein ondervragen, als zij erbij zijn?"

„We zullen wel een uitvlucht zoeken om alleen op stap te gaan. Er is alle kans, dat we de plank misslaan. Hoe meer ik erover denk, hoe onzinniger het me lijkt, dat die gekke kapitein de professor zou zijn. Toch blijft het een feit, dat de broer van juffrouw Todd is verdwenen en dat ze hem nog niet teruggevonden hebben. Als hij ergens was, waar hij in aanraking komt met andere mensen, zou het toch allang opgefallen zijn, dat hij niet meer weet wie hij is en waar hij vandaan komt?“

„Vader heeft zijn spoor tot in Claymore gevolgd. Daar verdween de professor definitief en Claymore is niet zo heel ver hiervandaan. “

„Het is niet uitgesloten, dat hij hier heel toevallig terechtgekomen is. “

„Wat denk je nu van die bewegende lichten en het schieten, dat de mensen gehoord hebben?“ vroeg Joe.

Frank lachte.

„O, ik geloof, dat de kapitein de andere mensen een beetje bang gemaakt heeft; misschien wel om te voorkomen, dat hij lastig gevallen zou worden. “

„We zullen de zaak grondig onderzoeken. Ons kan hij niet op een afstand houden. “

De Hardy's zochten een plaatsje bij het vuur, rolden zich in hun dekens en gingen ook slapen. Diep in zijn hart geloofde Frank zelf niet, dat zijn vermoeden met de waarheid overeenkwam en dat de rare kapitein professor Todd zou kunnen zijn. Hij wist echter, dat een goede detective niets aan

het toeval over mag laten en het was een feit, dat kapitein Royal „verdrie" zei in plaats van „verdorie" en dat hij zijn schoenveters niet vastgeknoopt had.

Toen de jongens de volgende morgen wakker werden, zagen ze, dat er een dichte mist boven de omgeving hing. Het was nat en koud en er was geen sprake van, dat ze hun speurtocht naar andere grotten onder die omstandigheden voort konden zetten; de kust was al gevaarlijk genoeg als men een onbelemmerd uitzicht had.

„Ik denk er niet aan in deze mist langs het strand te gaan zwerven," verklaarde Chet nadrukkelijk. „Misschien zouden we verdwalen en niet eens de weg terugvinden. "

„Het lijkt me net een morgen om eens rustig te gaan vissen," vond Biff.

Chet begroette dit voorstel met enthousiasme.

„Dat is het beste idee, dat je in jaren geopperd hebt, Biff. We hebben alle spullen bij ons, die we nodig hebben en ik zag gisteren een overhangende rots, die geschapen schijnt te zijn voor vissers. Misschien kunnen we een walvis vangen voor de lunch. "

Frank en Joe keken elkaar even aan. Dit was een magnifieke kans voor hen om er samen op uit te trekken. Ze moedigden hun vrienden aan om in ieder geval te gaan vissen. Zelf zouden ze terugkeren naar de grot van kapitein Royal om te zien of de oude kerel al een beetje kalmer geworden was.

„Ga je gang," zei Chet, „maar ik wil die vent nooit meer zien. Je weet nooit van tevoren, hoe hij je ontvangen zal, als

vrienden of met een geweer aan zijn schouder. "

„Dat zullen we dan wel zien, " zei Frank.

„Ga liever mee vissen, jongens. "

De Hardy's dachten er niet aan. Ze wilden de oude leeuw in zijn hol gaan tarten, verklaarde Frank lachend. Biff en Chet gingen hun hengels bij elkaar zoeken.

Voor ze samen op weg gingen om een walvis te vangen, verzocht Chet Frank ironisch kapitein Royal vooral zijn hartelijke groeten te doen. Frank beloofde het lachend en vertrok samen met zijn broer. De jongens waren blij, dat hun vrienden het hun zo gemakkelijk gemaakt hadden.

Behoedzaam liepen ze langs het strand. De mist was zo dicht, dat ze niet eens de hoogste top van de kliffen konden zien.

„Ik geloof, dat we er niet op moeten rekenen, dat kapitein Royal er met dergelijk weer op uit is, " zei Frank.

„Nee, vermoedelijk zit hij in zijn grot bij een gezellig vuurtje, maar het is best mogelijk, dat hij dan juist vriendelijk en meegaand zal zijn. "

Er was helemaal geen wind die morgen. De zee lag doods en stil, alsof de mist een deken uitgespreid had over de golven. Het was erg vochtig en zo koud, dat de jongens af en toe rilden.

Joe voelde zich een beetje schuldig, omdat ze hun vrienden in de steek gelaten hadden, maar Frank legde er de nadruk op, dat dit tenslotte een privé-kwestie was. Ze waren hier gekomen om de grotten te onderzoeken en dat deden ze

samen. Alleen het onderzoek naar de identiteit van de rare kapitein deden ze alleen.

Ze naderden de geweldige rots, die de grot van kapitein Royal aan het gezicht onttrok. Frank bleef plotseling staan en trachtte door de mist naar de voet van de rots te turen.

„Zie jij daar ook iets liggen, Joe?" fluisterde hij.

„Het lijkt wel een hoop oude lappen — nee, het beweegt!"

„Misschien is het kapitein Royal wel. Misschien is hij gevallen en heeft hij zich bezeerd. "

De jongens renden naar de man, die op het strand lag. Nog voor ze bij hem waren, hadden ze al gezien, dat het niet kapitein Royal was.

„Misschien is het iemand, die van de kliffen is gevallen, " veronderstelde Joe.

Frank keek vluchtig in de hoogte.

„Als dat het geval is, kunnen we de arme kerel niet meer helpen, " antwoordde hij.

Ze bereikten de man, die in het zand lag. Hij was niet dood, want hij snurkte luidruchtig en de reden van zijn vaste slaap was niet ver te zoeken: een lege whiskyfles lag naast hem.

De man lag zo, dat de jongens zijn gezicht niet direct konden zien. Hij was slordig gekleed en zijn kleren waren nat van de mist.

De kerel kreunde en rolde zich langzaam op zijn rug.

Toen de Hardy's zijn gezicht zagen, hielden ze hun adem in, van louter verrassing.

„Het is Carl Schaum!" riep Frank uit.

Het was inderdaad het lid van de bende autodieven, die uit de gevangenis ontsnapt was en daarna Franks motorfiets had gestolen.

DE GEVANGENE

Carl Schaum werd niet wakker van Franks opgewonden kreet. Hij scheen half bewusteloos te zijn door het overmatig gebruik van sterke drank.

„Dat noem ik geluk!" riep Frank uit. „Ik vraag me af, hoe hij hier gekomen is!"

„Hij wist waarschijnlijk van het bestaan van deze grotten af en is hierheen gekomen om zich voor de politie te verbergen," opperde Joe.

Er lagen een paar conservenblikjes naast de dronken man. Frank raapte er een op en zag, dat het een blikje was, zoals zijn kameraden en hij in het vissersdorpje gekocht hadden. „Daar ligt de dief van onze voorraden!" verklaarde hij. „Het was Carl Schaum, die ons een bezoek heeft gebracht en onze levensmiddelen meenam. "

Hoewel ze het niet konden bewijzen waren de jongens er allebei van overtuigd, dat Carl Schaum de dief was.

„Wat doen we met hem?" vroeg Joe.

Frank haalde een stuk touw uit zijn zak.

„We zullen zijn polsen bij elkaar binden, " zei hij. „Hij is uit de gevangenis ontsnapt en het is onze plicht hem aan de politie uit te leveren. "

„Als hij nou wakker wordt en begint te vechten?"

„Ik geloof, dat hij te dronken is om iets te voelen en als hij toch wil vechten, kunnen we hem samen wel baas. "

Ze keken neer op de man, die lag te snurken en zich kennelijk niet bewust was van het gevaar, dat hem bedreigde. De Hardy's gingen elk aan een kant van Carl Schaum staan. Op een sein van Frank rolden ze hem snel op zijn buik en grepen elk één van zijn armen vast. Tot hun grote verbazing bood Carl Schaum geen weerstand. Hij kreunde alleen maar even.

„Zo dronken als een kanon, " zei Frank. „We zullen geen last met hem hebben. "

Ze legden de polsen van Carl Schaum over elkaar en Frank begon ze stevig aan elkaar te binden. Nog was de bandiet niet wakker geworden. Toen Frank de knopen in het touw nog eens nagekeken had, stond hij op en stapte achteruit om op zijn gemak het vervolg van de gebeurtenissen af te wachten. Carl Schaum snurkte nog steeds.

„We zullen hem wakker moeten maken, " zei Frank ten slotte met een grijns.

„Ik geloof, dat een kanonschot hem nog niet zou wekken. "

„Koud water is beter dan een kanon!"

Frank liep naar de rand van het water, schepte zijn pet vol, rende terug en goot het water pardoes in Carl Schaums gezicht. De bandiet proestte even. Joe ging op zijn beurt naar het water en herhaalde de behandeling. Carl Schaum proestte, knipperde met zijn ogen, vloekte en probeerde rechtop te gaan zitten.

„Dit is voor de diefstal van mijn motor, " zei Frank, terwijl hij nog meer water in Schaums gezicht petste.

„En dit ook!" zei Joe.

Carl Schaum droop van het water. Hij deed zijn ogen open en slaakte een schorre kreet. De jongens gingen nog meer water halen en de bandiet kreeg het allemaal in zijn gezicht. „Hé!" schreeuwde hij opeens. „Wat heeft dat te betekenen?" Hij had eindelijk ontdekt, dat zijn polsen achter zijn rug bij elkaar gebonden waren.

„Alleen maar een grapje, " zei Frank sussend.

Het water stroomde van Carl Schaums gezicht; hij was nu klaar wakker. Hij zag er potsierlijk uit met zijn lange haar, dat in slierten om zijn hoofd hing en tegen zijn wangen plakte. Het kostte de Hardy's de grootste moeite niet in lachen uit te barsten.

„Maak me los!" schreeuwde Carl Schaum, terwijl hij trachtte het touw om zijn polsen los te wringen.

Frank schudde zijn hoofd.

„De politie van Bayport zoekt je, Schaum, en wij zullen je uitleveren. "

Schaum hield zijn adem in.

„Bayport?" herhaalde hij toen ongelovig. „Waar is dat? Daar heb ik nog nooit van gehoord. "

„O nee? Als ik me niet vergis, ben je uit de gevangenis van Bayport ontsnapt. Je cel is daar nog steeds vrij en de politie zal je er met het grootste genoegen weer instoppen. "

„Jullie zijn gek!" zei Carl Schaum woest. „Ik heb nog nooit in een gevangenis gezeten. "

„En je weet natuurlijk niets van de tientallen auto's die op de

Kustweg gestolen werden?"

„Of van Gus Montrose, de leider van de bende?"

Carl Schaum voelde, dat hij de jongens niet kon overbluffen. Hij staarde hen aan en opeens scheen hij zich te herinneren, wie ze waren, want hij werd doodsbleek.

„De Hardy's!" riep hij uit.

„Tot je dienst, " zei Joe spottend.

„Snap je nu, dat je ons niet voor de gek kunt houden? Kom, Schaum, sta op!"

„Wat willen jullie met me?"

„Sta op!" zei Frank. „We brengen je naar de weg en we zullen ervoor zorgen, dat je aan de politie uitgeleverd wordt. "

„Doe dat toch niet, jongens!" smeekte Carl Schaum. „Ik zweer, dat ik nooit iets met die autodiefstallen te maken heb gehad. "

„Je maakte deel uit van de bende en omdat al de anderen gestraft zijn, is het niet rechtvaardig, dat jij op vrije voeten zou blijven, " zei Frank. „Je bent uit de gevangenis ontsnapt en voor zover ik weet, was je daar op je plaats. Sta op en ga mee. " Hij porde de gevangene met de punt van zijn zware wandelschoen tussen de ribben. Carl Schaum kwam overeind. Hij begon te smeken en te bidden, maar de Hardy's wilden niet naar hem luisteren. Hij was een dief en hoorde in de gevangenis thuis.

„Ik heb mijn leven gebeterd!" huilde Carl Schaum. „Ik heb niets meer misdaan, sinds ik uit de gevangenis ontsnapte. "

„Vergeet je niet, dat je mijn motor hebt gegapt, toen mijn

vrienden en ik een duik namen in een afgelegen meertje?" vroeg Frank.

Schaum was even in de war.

„Ik wist niet, dat het jouw motor was, " bromde hij dan.

„Daar gaat het ook niet om. Het gaat om het feit, dat je die motor wilde stelen. Dat bewijst niet, dat je je leven gebeterd hebt, geloof ik. Vooruit, Schaum. "

Carl Schaum kon niets anders doen dan aan de bevelen van de jongens gehoorzamen.

Frank en Joe wisten niet goed, wat ze met de schurk moesten beginnen, nu ze hem gearresteerd hadden. Eerst wilden ze hem naar de grot brengen, maar Joe zei, dat het veel te vervelend zou worden, hem dag en nacht te bewaken.

„Hij zou ook te veel eten, " merkte Frank op. „Dat is ook nog een appeltje, dat we met je te schillen hebben, Schaum. Jij bent gisternacht in onze grot geweest en je hebt ons voorraadje gestolen. "

„Ik had honger, " mompelde de bandiet. „Ik leende alleen maar even wat. "

„Als je bedoelingen eerlijk waren geweest, had je overdag kunnen komen en erom vragen, " zei Frank. „Waar heb je onze voorraden verborgen?"

„In mijn grot, " gromde Schaum.

„Waar is die?"

„Zoek dat zelf maar uit!"

„Zoals je wilt, " zei Frank. „Dan zullen we de politie van Bayport vertellen, dat je onze voorraden hebt gestolen. Nu je

bekend hebt, kun je niet meer terug. Ik vrees, dat je er nog een paar maanden bij zult krijgen, Schaum. "

Schaum was zichtbaar onder de indruk van deze bedreiging. „Verraadt me niet, " smeekte hij. „Al jullie voorraden liggen in mijn grot. De ingang ligt maar een paar meter van de plaats waar jullie me vonden. Ik dronk een beetje te veel, ging de grot uit en ben op het strand in slaap gevallen. "

„Ik ben blij, dat je blij geeft van goede wil, " zei Frank. „We zullen onze voorraden gaan halen, zodra we terugkomen op het strand. Ik wist niet, dat je hier een grot had, Schaum. "

„Ik ben hier een paar uur voor jullie gearriveerd. "

„Had je bagage bij je?" vroeg Frank grijnzend. „Had je iets bij je, dat je beslist mee wilt nemen naar de gevangenis?"

Schaum schudde zijn hoofd.

„Alleen maar een paar dekens, " zei hij. „Die mogen jullie hebben. "

„Natuurlijk. In de gevangenis krijg je toch andere. "

De jongens bereikten hun eigen grot. Chet en Biff waren nergens te zien. Daar ze niet wisten, waar hun vrienden zich bevonden, besloten de Hardy's hun gevangene alleen naar de weg te brengen.

Ze beklommen het steile pad in het ravijn naar de top van de kliffen, volgden de rand van de afgrond over een grote afstand en vonden toen het pad, dat onder op het strand achter de vissershut uitkwam. De visser was thuis en toen hij hen zag aankomen, kwam hij haastig aangerend om te horen, wat er aan de hand was. Hij was erg verbaasd, dat de gemeen

uitziende Carl Schaum gebonden was.

„Is dat de vent, die de mensen zo bang maakte?“ vroeg hij opgewonden.

Frank schudde zijn hoofd. Het was niet waarschijnlijk, want Schaum was pas dezelfde dag als zij in de buurt opgedoken.

„Dat geloof ik niet, “ zei hij, „maar deze man heeft wel heel wat op zijn kerfstok. “

„Wie is hij dan?“

De Hardy's vertelden, dat Carl Schaum een oude bekende was van de politie en dat ze hem naar de weg wilden brengen om aan een automobilist te vragen hem aan de politie uit te leveren. De visser bood onmiddellijk zijn hulp aan. Hij had een oud kavalje van een wagen, zei hij, en hij wilde de jongens graag helpen. De Hardy's, die zich al afgevraagd hadden hoe ze Carl Schaum op de motor naar de weg moesten brengen, waren erg blij, dat deze moeilijkheid uit de weg werd geruimd. Ze stapten met z'n allen in het rammelende vehikel, dat met een auto alleen nog maar de naam gemeen had. Het duurde een hele tijd voor ze de hoofdweg bereikt hadden.

Op het kruispunt bleven ze wachten op een voorbijrijdende auto, waarmee Carl Schaum naar de dichtstbijgelegen politiepost overgebracht kon worden.

Het duurde niet lang of er kwam een snelle wagen in zicht. Frank liep naar het midden van de weg en stak zijn beide handen op. De auto stopte vlak bij hen.

De man, die achter het stuur zat, keek nieuwsgierig door het portierraampje.

Frank gaf een kreet van plezier.

„Een wagen van Bayport!" schreeuwde hij tegen Joe. „Het is meneer Simms!"

Op hetzelfde ogenblik herkende de chauffeur Frank.

„Hallo!" riep hij. „Wat doe jij hier? Zo ver van huis af?"

Frank en Joe hadden kennisgemaakt met meneer Simms, naar aanleiding van de autodiefstallen langs de Kustweg. Hij was één van de slachtoffers, die zijn wagen tijdelijk had moeten missen, omdat de autodieven ermee vandoor gegaan waren. De wagen, waar meneer Simms nu inzat, was één van de vele auto's die door de Hardy's ontdekt waren in de onderaardse schuilplaats van de bende van Gus Montrose, waarvan ook Carl Schaum deel had uitgemaakt.

„Wat een geluk, dat u hier net langs komt, meneer Simms!" riep Frank opgewekt. „Heeft u er bezwaar tegen een passagier mee te nemen naar Bayport?"

„Wil jij mee?" vroeg meneer Simms. „Stap maar in. "

„Nee, ik ga niet mee, maar onze vriend daar moet naar Bayport en ik zou graag hebben, dat u hem meenam. "

Meneer Simms keek een beetje aarzelend naar Carl Schaum.

„Wel, " zei hij, „als jij voor hem instaat, zal het wel in orde zijn. "

Frank lachte hartelijk.

„Ik sta helemaal niet voor hem in, meneer. Het is een van de autodieven. Hij heet Carl Schaum en....."

„O, die vent, die uit de gevangenis ontsnapt is, hè?"

„Precies. We kwamen hem toevallig tegen en hoe sneller hij

weer veilig in de gevangenis zit, hoe beter het voor iedereen is. "

„Duw hem dan maar achterin de wagen, ik zal hem brengen, waar hij zijn moet. "

Heel tevreden, dat ze Carl Schaum in goede handen konden geven, duwden de Hardy's de autodief achterin de auto van meneer Simms. Ze bedankten hem uitbundig voor zijn bereidwilligheid, maar hij beweerde, dat het hem een genoegen was.

„En ik zal ervoor zorgen, dat het snel gaat, " zei hij met een grimmige blik in de richting van Carl Schaum. „Jij bent een van die bandieten, die mijn wagen lieten verdwijnen, hè? En je bent bovendien nog uit de gevangenis ontsnapt? Nou, je gaat er weer heen, mijn beste, en ik mag een boon worden, als je ooit weer de kans krijgt te ontsnappen. "

Hij stak zijn hand op tegen de Hardy's.

„Ik weet niet, hoe jullie hem te pakken hebben gekregen, " zei hij, „maar ik zal de politie vertellen, dat ik hem netjes in de touwen van jullie kreeg. "

Toen reed hij weg en het leek wel, of hij alle bestaande snelheidsrecords wilde kloppen op de terugweg naar Bayport. De gevangene, die zich niet vast kon houden met zijn gebonden handen, zou de woeste rit wel niet zo prettig vinden.

Frank en Joe grinnikten.

„Ik denk, dat Carl Schaum zich deze dag nog lang zal herinneren. "

„Hij heeft het verdiend!" zei de visser.

„Kom, we gaan terug, " zei Frank. „Het is bijna middag en we hebben nog meer te doen. "

KRANTEKNIPSELS

De visser stelde veel belang in het avontuur van de jongens met Carl Schaum en wilde er alles van weten. Frank en Joe vertelden hem, hoe ze de bandiet gevangen genomen hadden en lichtten hem ook in over de autodiefstallen, die destijds op de Kustweg gepleegd waren en die hen in aanraking gebracht hadden met de bandieten. Ze waren zo bescheiden, niet over de rol te praten, die ze zelf in deze kwestie gespeeld hadden. Toen ze de hut bereikt hadden, vroeg de visser, of de jongens mee naar binnen gingen om nog meer te vertellen, maar Frank en Joe wilden zo snel mogelijk naar de grotten terug. „Een andere keer eens, " beloofden ze.

„Tja, " zei de visser, „als jullie het niet graag doen, kan ik je niet dwingen, maar jullie moeten eens terugkomen en me nog meer over je avonturen vertellen voor jullie hier weggaan. Ik vind het bewonderenswaardig, dat jullie die gevangenisboef zonder slag of stoot te pakken hebben gekregen en het zou me niet verbazen, als hij de man is, die al die rare dingen bij de grotten liet gebeuren. "

Frank en Joe gingen daar niet op in. De veronderstelling van de visser wees erop, dat de mensen uit de buurt nog niet op de hoogte waren van de aanwezigheid van kapitein Royal in een van de grotten en ze vonden het voorlopig niet nodig dit geheim te verraden.

„Ja, " zei de visser, „ik geloof vast, dat hij die rare kerel is, ook

al schijnen jullie een andere mening te hebben. "

„Hij is in ieder geval een dief en hoort achter de tralies, " zei Joe.

„Zeiden jullie niet, dat hij ook jullie levensmiddelen gestolen had? Als jullie iets nodig hebben, kan ik het jullie wel bezorgen, hoor. Veel voorraad heb ik niet, maar wat ik heb, wil ik graag met jullie delen. "

„Nee, " zei Frank, „we hebben niets nodig. "

Hij vertelde de visser met een grijns, dat ze Carl Schaumgedwongen hadden te verraden, waar hij hun voorraadjie verborgen had. „We hoeven u dus niet lastig te vallen, " besloot hij. „We hebben meer dan genoeg voor de eerste paar dagen. "

De jongens namen afscheid van de hulpvaardige visser en begonnen het pad naar de top van de kliffen weer te beklimmen. Ze liepen met snelle stappen naar het ravijn. Daar het pad nu droog was, was de afdaling naar het strand niet meer zo moeilijk.

Ze kwamen bij hun grot. Chet en Biff waren nergens te zien. Frank vermoedde, dat ze nog steeds aan het vissen waren.

„Als we hun vertellen, wat we beleefd hebben, zullen ze wild worden van teleurstelling, " lachte hij.

„Nou, we hebben heel wat meegemaakt, sinds we ze voor het laatst gezien hebben. "

„En de dag is nog niet om; we moeten ook nog een bezoek brengen aan de kapitein. "

Het was nog steeds koud en vochtig, toen ze zich naar het

strand begaven. Hoewel het bijna middag was, hing de mist nog even dik als 's morgens en de jongens konden nauwelijks een meter of dertig voor zich uit zien.

„Het lijkt wel, of de mist sinds vanmorgen nog erger geworden is, " merkte Frank op.

„Het is op het strand in ieder geval erger dan bij de kliffen. "

„Ik hoop, dat Chet en Biff niet verdwalen. "

„Ik geloof niet, dat daar veel kans op is. We zitten hier om zo te zeggen ingesloten tussen de zee en de kliffen. Als je het geluid van de branding hoort, hoef je niets anders te doen dan de kust te volgen tot je de grotten vindt. "

De jongens bereikten de plaats, waar ze Carl Schaum diezelfde morgen overvallen hadden.

„We zullen eerst eens gaan kijken of hij de waarheid verteld heeft over zijn grot, " zei Joe. „Het zal een hele geruststelling voor me zijn, als onze voorraden daar werkelijk nog zijn. "

„Daar is een grot; vlak naast die geweldige rots. "

„Ja, ik zie hem ook. Gek, dat we die grot gisteren niet gezien hebben. Maar ja — de rotsen onttrekken hem aan het gezicht, behalve als je er vlak voor staat. "

„Het is Carl Schaum wel toevertrouwd een goede schuilplaats te zoeken. Als hij niet zoveel gedronken had, dat hij niet meer wist, wat er met hem gebeurde, zou hij nu nog vrij zijn. "

„Het is niet voor het eerst, dat een man door de drank in de gevangenis terechtgekomen is. "

De jongens gingen op de grot af. Het was een ideale schuilplaats, want de ingang werd door grote rotsen aan het

gezicht onttrokken. Je kon de grot pas zien, als je er vlak voor stond.

Ze gingen naar binnen en zagen direct, dat deze grot bewoond was geweest.

„Daar zijn onze voorraden!" riep Frank uit. Hij wees naar een grote kist, die tegen de rotswand stond, naast een paar dekens. De kist was gevuld met de levensmiddelen, die Schaum van de jongens gestolen had. Het meeste was er nog; de bandiet had geen tijd gekregen om er veel van op te eten.

„Ik had niet gedacht, dat we ze nog terug zouden vinden," zei Joe.

„Ze kunnen hier wel blijven staan, tot we terugkomen van ons bezoek aan kapitein Royal. "

„En de dekens? Schaum zei, dat wij ze mochten houden. "

Frank raapte een van de dekens op; hij was zwaar en van een uitstekende kwaliteit.

„Het was erg grootmoedig van Schaum ons deze dekens aan te bieden," zei Frank. „Ze zijn niet alleen van de beste kwaliteit, maar nog zo goed als nieuw. "

„O ja? Dan lijkt de grootmoedigheid van Schaum me erg verdacht. "

„Je hebt gelijk," zei Frank. „Kijk maar!"

Hij draaide een hoek van de deken om en Joe zag naast het fabrieksmerk een opgenaaid lintje, waarop „Hotel Bayport" geborduurd was. De reden van Schaums grootmoedigheid lag nu voor de hand.

„Geen wonder, dat hij ze liever niet meenam. Als de politie

deze dekens in handen gekregen had, zou hij van een nieuwe diefstal beschuldigd zijn. Hij moet ze uit het hotel gestolen hebben, nadat hij uit de gevangenis ontsnapt was. "

„Ik geloof, dat hij alles kan gebruiken, wat niet vastgespijkerd zit, " zei Joe. „Nou, we zullen de dekens maar meenemen en terugbezorgen aan het hotel. "

„Goed, maar ze kunnen ook hier blijven liggen, tot we weer naar onze grot gaan. "

Ze vonden niets bijzonders meer in de grot van Carl Schaum, behalve een revolver, die ze bij de rest legden om hem te zijner tijd aan de politie te overhandigen.

. Toen verlieten ze de grot in een tevreden stemming.

„Chet vliegt ons om de hals, als we met de levensmiddelen terugkomen, " voorspelde Frank. „Hij vond het niks leuk, dat we ons met zulke beperkte voorraden moesten redden. "

96„Ik ook niet, " zei Joe. „En ik word wild bij de gedachte, dat het Carl Schaum was, die ze heeft gestolen. Een man alleen zou er meer dan een maand mee toegekomen zijn. "

„Nou, misschien was het zijn bedoeling meer dan een maand in deze buurt te blijven. "

„Hij had niet alles hoeven te nemen, " hield Joe vol. „Ik ben blij, dat ik het hem betaald heb gezet met dat water in zijn gezicht. "

De jongens kwamen al gauw in de buurt van kapitein Royals grot.

De opening was in de mist ternauwernood te zien.

„Ik vraag me af of de oude kerel thuis is, Joe. "

„Het is wel erg stil. "

„Misschien slaapt hij. "

Ze begaven zich heel voorzichtig naar de ingang van de grot. Ze hadden nog steeds geen enkel teken van leven gezien.

„We kunnen hem beter naar buiten roepen dan ongevraagd binnendringen, " zei Frank. Ze bleven staan.

„Kapitein Royal!" riep Joe. Hij kreeg geen antwoord.

„Hij is er niet. "

Ze riepen de naam van de kapitein nog eens, maar zonder resultaat. Toen waagden ze zich een paar stappen verder en keken naar binnen. De grot was leeg.

„Zullen we naar binnen gaan?"

„Ja, we zullen eens een kijkje nemen. "

Ze gingen naar binnen. Kapitein Royal had de nacht waarschijnlijk in zijn grot doorgebracht, want zijn dekens lagen nog slordiger op de strozak dan de vorige dag.

„Misschien is hij gaan vissen, " zei Frank.

Hij keek om zich heen in de grot en zijn aandacht werd getrokken door een kleine kist, waarin een aantal boeken lagen. Hij floot tussen zijn tanden.

„Meneer de kapitein heeft een bibliotheek, " zei hij. „Laten we eens kijken welke litteraire smaak hij heeft!"

Hij ging naar de kist toe en haalde er een boek uit. Het viel open en een paar papiertjes dwarrelden op de vloer. Frank bukte zich om ze op te rapen en riep uit: „Kranteknipsels!"

„Dat zal ons misschien een houvast geven, " zei Joe.

In het schemerige licht bestudeerde Frank een van de

kranteknipsels. Het was een verslag van een lezing over de Egyptische beschaving, die een paar maanden geleden te Boston door een beroemd reiziger gehouden was.

„Saaie boel, als je het mij vraagt, " zei Frank, terwijl hij het kranteknipstel weglegde en een ander pakte.

„Geen zinspeling op Todham Todd?"

„Nee. "

Joe begon Frank te helpen. Een voor een bekeken ze de kranteknipsels, in de hoop, dat ze ergens een zinspeling op de verdwenen professor zouden vinden.

Alle knipsels hadden betrekking op lezingen en voordrachten, die door zeer geleerde heren over even geleerde onderwerpen gehouden waren.

„Hij schijnt in ieder geval belangstelling te hebben voor professorale onderwerpen, " mompelde Frank.

Ze zetten de lectuur van de kranteknipsels voort, maar vonden nergens iets over Todham Todd. Ze haalden de andere boeken uit de kist, maar een vluchtige studie leerde de broers, dat het allemaal boeken waren met een wetenschappelijke strekking.

„Voor een zeeman noem ik dit een meer dan opvallende bibliotheek, " zei Frank. „Ik weet zeker, dat er nergens een tweede zeeman te vinden is, die belang stelt in lezingen en voordrachten over dergelijke onderwerpen. "

Buiten de wetenschappelijke boeken en de kranteknipsels waren er ook nog een groot aantal getypte vellen. Het leek wel of kapitein Royal het plan gekoesterd had een boek te

schrijven over filosofie. Nergens was echter de naam Todham Todd te vinden.

„Toch geloof ik dat kapitein Royal en Todham Todd één en dezelfde persoon zijn, " zei Joe. „We hebben al ontdekt, dat hij geen echte zeeman is en er moet toch een reden zijn, waarom hij al deze papieren zo zorgvuldig bij zich houdt. " „Het lijkt erg vreemd, " zei Frank, „maar we mogen ons niet door de schijn laten bedriegen. Als-hij werkelijk Todham Todd is, moeten we hier of daar een aanknopingspunt kunnen vinden. "

Ze zetten hun onderzoek voort en vonden verslagen over de jacht op groot wild door een bekend auteur, over een zuidpool-expeditie en meer dergelijke onderwerpen.

„Het is mogelijk, dat hij zich werkelijk interesseert voor al die dingen, " zei Joe, „maar we mogen niet vergeten, dat krankzinnige mensen vaak de krankzinnigste dingen doen. Misschien is het wel een obsessie van hem, al deze dingen te verzamelen. "

Toen ze zich er wel bij neer moesten leggen, dat ze geen stap verder gekomen waren, zei Frank: „Misschien heb je welgelijk. Het is een reuze teleurstelling voor me, want ik weet zeker, dat de kapitein Todham Todd is. Het komt er alleen op aan het te bewijzen!"

Hij legde het laatste kranteknipstel weg.

„Niets, niets, niets, " zei hij. „Ik begrijp er niets van. Als al deze dingen over hetzelfde onderwerp gingen, zouden we er misschien nog iets uit kunnen opmaken, maar ze gaan over

de meest verschillende onderwerpen. "

Op dat ogenblik ontdekte Joe een kleine doos, die in een hoek van de grot stond. Hij opende hem en zag, dat ook deze vol zat met kranteknipsels.

„Kijk hier eens!" zei hij opgewonden.

„Nog meer verslagen van voordrachten?" vroeg Frank.

„Helemaal niet! Ze hebben allemaal betrekking op een moordzaak!" riep Joe uit.

„Ga weg, joh. "

Frank nam de krant aan, die zijn broer hem overhandigde en zijn blikken vielen onmiddellijk op de in het oog vallende kop, die in grote letters gedrukt was: **BARTON BIXBY NEERGESCHOTEN** Voormalig zeeofficier doodt vriend met jachtgeweer **DADER SPOORLOOS**

VERDWENEN Daaronder volgde een lang verslag van een moord, die een week of drie geleden te Richmond gepleegd was. Een luitenant ter zee, genaamd Patwick, had een oude vriend vermoord, die lasterpraat over hem rondgestrooid had. Patwick, die altijd erg zenuwachtig was en gauw tot geweld geneigd, was na de moord spoorloos verdwenen.

„Verdraaid!" zei Frank. „Misschien is onze vriend niet eens Todham Todd, maar deze luitenant Patwick, die zich schuilhoudt voor de politie. "

„Misschien is hij gek geworden. na die moord!"

De andere kranteknipsels in de doos hadden alle betrekking op dezelfde zaak.

„We zullen dit verder onderzoeken, " zei Frank.

„Natuurlijk, voor zover we weten... " Joe zweeg plotseling, want er was iemand in de ingang van de grot verschenen. „Wie is daar?" brulde een boze stem.

HET JACHTGEWEER

De man was zo geruisloos de grot in gekomen, dat de jongens volkomen door zijn komst verrast waren. Ze draaiden zich met een ruk om.

Daar stond kapitein Royal.

Vermoedelijk duurde het een paar ogenblikken voor zijn ogen aan de schemering in de grot gewend waren, want hij liet niet merken, dat hij de jongens herkende.

„Wie zijn jullie?“ schreeuwde de kapitein. „Geef antwoord!“ Frank slikte krampachtig en met een poging om zijn stem zo natuurlijk mogelijk te doen klinken, zei hij: „Goedemiddag, kapitein. We kwamen u een bezoekje brengen. ”

Kapitein Royal scheen dat niet prettig te vinden.

Hij stormde de grot in en brulde: „Nu herken ik jullie! Jullie zijn hier gisteren ook al geweest. Waag het niet dat te ontkennen!“

„Natuurlijk, ” zei Joe. „Natuurlijk zijn wij het. ”

De kapitein kwam dichterbij.

„Wat komen jullie hier doen?“ vroeg hij. „Stelen, hè?“

„Dat is niet waar!“ zei Frank verontwaardigd.

„Dat is wel waar!“ riep de kapitein boos. „Jullie zijn hier gekomen om mijn geld en mijn juwelen te stelen. Ik weet het zeker. Jullie hebben gewacht tot ik wegging en toen zijn jullie hier binnengedrongen om mij te bestelen. ”

„Wees nu eens even redelijk, kapitein, ” zei Frank. „We

kwamen alleen eens met u praten. Als we iets hadden willen stelen, zouden we toch zeker niet gewacht hebben tot u terug was?"

„Jullie zijn hier gekomen om me te beroven!" hield de man vol. „Waarom kunnen jullie een oude man, die nog nooit iemand iets in de weg gelegd heeft, niet met rust laten?"

„Het was niet onze bedoeling u lastig te vallen, kapitein, maar... "

Op dat ogenblik zag de kapitein de stapel kranteknipsels en papieren. Zijn gezicht zag er opeens angstaanjagend uit.

„Mijn papieren!" brulde hij. „Jullie hebben in mijn papieren gesnuffeld!"

Hij sprong plotseling op de jongens toe en zijn aanval was zo verrassend, dat noch Frank noch Joe de gelegenheid kregen iets te ondernemen voor de oude man hen bij de kraag gegrepen had.

„Jullie hebben in mijn papieren gesnuffeld! Mijn kostbare documenten! Jullie wilden ze stelen!" Hij schudde hen wild door elkaar. „Ik zal je leren hier te komen snuffelen! Ik zal je leren mijn papieren in de war te brengen!"

De Hardy's trachtten zich uit de greep van de kapitein te bevrijden, maar de man was veel sterker dan ze gedacht hadden. Hij hield hen zo stevig vast, dat ze geen kans kregen zich los te rukken. Joe vertelde later aan zijn vrienden: „Die kerel schudde ons door elkaar tot onze tanden begonnen te klapperen!"

De kapitein stond te roepen en te brullen en hoewel zijn

woorden onsamenvhangend waren, was zijn woede maar al te duidelijk. De jongens begrepen, dat ze met een krankzinnige te doen hadden. En wat zou er met hen gebeuren als ze er niet in slaagden hem te overmeesteren? Eerst hadden ze de uitbarsting van de kapitein niet ernstig genomen, maar nu begon Frank te voelen, dat ze door een ernstig gevaar bedreigd werden.

Hij balde zijn vuist en sloeg met zoveel kracht tegen de ribben van de kapitein, dat de man even kreunde. Tegelijkertijd deed Joe zijn best om kapitein Royal te doen struikelen. Maar de oude man scheen verstand te hebben van vechten. Hij wilde de jongens niet loslaten; zelfs toen hij het evenwicht verloor en over de grond rolde, hield hij ze nog stevig beet. „Trek je los, Joe, " schreeuwde Frank. „Hij meent het!" Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Ze rolden vechtend over de grond. Frank en Joe trachtten zich los te rukken, maar de oude man hield hen vast, alsof zijn leven ervan afhing.

„Ik zal jullie leren!" brulde hij weer. „Ik zal jullie allebei doodschieten!"

Zijn bedreiging deed de jongens rillen van angst. De kapitein was gek en in zijn stemming van het ogenblik, was hij heel goed in staat zijn bedreiging uit te voeren.

Joe was zo gevallen, dat de kapitein de kraag van zijn jasje een halve slag omgedraaid had, zodat de jongen naar adem moest snakken. Hij kon niets doen, zonder dat de druk om zijn hals sterker werd. Frank had meer bewegingsvrijheid, maar zelfs

hij slaagde er niet in zich los te rukken.

„Vecht maar!" riep de kapitein honend. „Tegen mij zijnjullie toch niet opgewassen. Ik zal jullie allebei doodschieten. "

Hij begon overeind te kruipen.

Intussen keek hij strak naar een wand van de grot en toen Frank de richting van die blik volgde, zag hij iets, dat zijn hart even stil deed staan.

Het was een dubbelloops jachtgeweer! „Het is geladen!" brulde de kapitein, die zijn best deed om overeind te komen zonder de jongens los te laten. „Ik zorg ervoor, dat het steeds geladen is om af te rekenen met dieven, die mijn papieren willen stelen. "

Eindelijk stond hij rechtop en wankelde naar de rotswand, de twee jongens over de grond met zich meeslepend. Zijn bedoeling was duidelijk. Hij wilde het geweer pakken.

De Hardy's verdubbelden hun inspanning om los te komen. Ze begonnen de kapitein met hun vuisten te bewerken.

Plotseling hoorde Frank een scheurend geluid en toen voelde hij, dat hij vrij was. Hij wankelde achteruit en zag, dat de kapitein een stuk van zijn hemd in de hand hield.

Frank dacht bliksemsnel na. Eerst moest hij het geweer te pakken krijgen. Hij sprong vooruit.

Kapitein Royal was hem echter te snel af. Hij slingerde Joe met een wild gebaar van zich af, zodat de jongen hals over kop op de grond terechtkwam, en was met één grote sprong bij de richel in de rotswand, waar het geweer lag.

Frank greep de kapitein met beide handen beet en trachtte

hem van de wand weg te trekken.

„Joe!" schreeuwde hij hijgend. „Grijp dat geweer!"

Joe krabbelde haastig overeind. Kapitein Royal draaide zich om en sloeg Frank zo hard tegen de slaap, dat de jongen hem los moest laten. De kapitein slaakte een kreet van vreugde en greep het geweer.

Frank lag op de grond, nog verdoofd van de slag. Joe was totaal hulpeloos tegenover de man met het geweer. Binnen enkele ogenblikken zou de gekke kapitein schieten en dan... „Nu zal ik jullie leren!" brulde de kapitein, die stond te dansen van opwinding. „Nu zal ik jullie doodschieten!"

Frank kreeg een idee.

„Ik zal hem bezighouden, Joe, " fluisterde hij tegen zijn broer. „Sluip langs de muur tot je de grot uit kunt. "

Het was een wanhopig plan, maar het kon Frank niet schelen zijn eigen leven op het spel te zetten, als het erom ging dat van zijn broer te redden.

„U heeft niet eens het lef om te schieten!" brulde hij tegen de kapitein.

Kapitein Royal richtte het jachtgeweer op Franks borst en keek hem woedend aan.

„Heb ik het lef niet? Denk jij, dat ik het lef niet heb?"

Joe sloop voetje voor voetje naar de uitgang van de grot.

„Nee, u heeft het lef niet, " herhaalde Frank. „Trouwens, ik geloof niet eens, dat die verroeste spuit van u geladen is. "

Kapitein Royal scheen Joe helemaal vergeten te zijn, wat nu juist de bedoeling was geweest van Frank.

„Niet geladen?“ gilde de kapitein. „Dat zal ik je eens even laten zien! Mijn jachtgeweer is altijd geladen!“

Frank bereidde zich voor om zich met een geweldige sprong in veiligheid te brengen, als er iets zou gebeuren.

„Luister, kapitein Royal, " zei hij. „Als u me nu laat gaan, beloof ik u, dat ik u nooit meer lastig zal vallen!“

De kapitein schudde zijn hoofd.

„Jij bent een spion!“ gilde hij. „Je bent een spion! Jij zat in mijn papieren te snuffelen. Ik ben een oude zeeman en bij de marine kenden we maar één manier om met spionnen af te rekenen!“

„Welke manier dan?“

„We schoten ze dood!“ De kapitein schudde met zijn geweer.

„Nadat we ze drie keer gekielhaald hadden, schoten we ze mordsdood. "

„U heeft het lef niet om mij te vermoorden. U weet net zo goed als ik, dat u dan opgehangen zou worden. "

Frank gluurde snel naar de uitgang van de grot. Joe was bijna in veiligheid.

„Ik ben niet bang!“ pochte de kapitein. „De politie zal me nooit te pakken krijgen. Spionnen worden doodgeschoten. Ik schiet jou dood en die andere snuffelende spion ook. "

Toen pas werd de kapitein zich ervan bewust, dat Joe verdwenen was. Met een grommend geluid draaide hij zich om, nog net op tijd om te zien, dat Joe de grot uitsloop.

„Hij is weg!“ brulde de kapitein. „Kom terug, schurk!“

Hij rende naar de uitgang van de grot. Frank maakte van de

gelegenheid gebruik om overeind te vliegen. Kapitein Royal hoorde het, draaide zich met een ruk om en bracht zijn geweer aan de schouder.

„Jij zult tenminste niet ontsnappen!" riep de oude man. De lopen van het jachtgeweer wezen op Franks borst en de jongen dacht, dat zijn laatste uurtje geslagen was. Hij zag, dat de vinger van de kapitein om de trekker kromde.

Maar op dat ogenblik gebeurde er iets aan de ingang van de grot. Joe had de herrie gehoord. Het was tot hem doorgedrongen, dat zijn broer zich in doodsgevaar bevond. Daarom was hij niet op de vlucht gegaan, maar teruggekeerd. Hij haalde diep adem en slaakte een kreet, die Frank het bloed in de aderen deed stollen.

Kapitein Royal vloekte. „Wie is dat?" schreeuwde hij.

Hij draaide zich om, maar Joe was alweer weg.

„Wie daar?" brulde de kapitein.

Joe gilte weer op een manier, die een Indiaan op het oorlogspad hem benijd zou hebben.

„Wacht!" krijste de kapitein. „Wacht! Ik zal je eens een lesje komen geven!"

Frank had van de gelegenheid gebruik gemaakt om zich tegen de rotswand aan te drukken en heel voorzichtig in de richting van de uitgang te sluipen. Zijn hart stond stil toen de kapitein zich weer omdraaide en hem opnieuw op de korrel nam.

„Zo? Jij dacht, dat je kon ontsnappen, hè? Hier ga je dan!"

Kapitein Royal gaf vuur; een donderende explosie echode door de grot.

IN DE AFGROND

Tot Frank Hardy's onuitsprekelijke verbazing zag hij alleen maar een geweldige wolk spierwit stof uit de loop van het geweer komen. En hoewel hij gezien had, dat het wapen recht op zijn borst gericht was geweest, voelde hij geen pijn.

De lopen van het jachtgeweer waren geladen met meel! „Recht in de roos!” gilde de kapitein. „Recht in de roos!”

Frank liet geen tijd verloren gaan. Hij rende naar de uitgang van de grot en ging op de vlucht. Achter zich hoorde hij de kapitein te keer gaan als een wilde.

Frank botste bijna tegen zijn broer op.

Joe zag zo bleek als een doek. Hij had het schot gehoord en was er zeker van geweest, dat Frank door de krankzinnige kapitein gedood was.

„Alles in orde, Frank?”

„Natuurlijk. Kom — het wordt hier een beetje te gek!”

Ze renden naar een grote rots, waar ze dekking zouden kunnen vinden. Frank keek over zijn schouder en zag kapitein Royal uit de grot tevoorschijn komen, nog steeds met het jachtgeweer in zijn hand.

„Schoot hij mis?” vroeg Joe hijgend.

Frank grinnikte.

„Als dat geweer geladen was geweest, zou je me niet levend teruggezien hebben. ”

„Ik heb toch een schot gehoord. ”

„De loop was geladen met meel, doodgewoon meel en het enige resultaat van het schot was een grote wolk meel. " Ze lieten zich achter de rots in het zand vallen. Toen ze er voorzichtig omheen keken, zagen ze de kapitein, die van woede stond te dansen voor de ingang van zijn grot. Vermoedelijk zag hij hen, want hij schreeuwde: „Jullie kunnen niet ontsnappen! Ik krijg jullie nog wel te pakken!" Hij schouderde zijn geweer en mikte. Hij haalde de trekker over, maar weer zagen de jongens niets anders dan een wolk meel. die uit de loop spoot.

„Ik weet niet of hij kapitein Royal is of Todham Todd, " zei Frank, „maar ik weet wel, dat hij stapelgek is. "

„Daar twijfel ik geen seconde aan!"

De jongens bleven achter de rots liggen en staarden naar de gekke kapitein, die gillend als een Indiaan met zijn geweer zwaaide.

„Geen kogels meer!" brulde hij. „Ik heb geen kogels meer!" Hij slingerde het geweer weg. Het kwam kletterend op een rots terecht.

Zonder jas en hoed zag de man er in de kille mist bijna spookachtig uit. Hij deed geen enkele poging om de jongens op te sporen of te achtervolgen. Als een wilde bleef hij voor de ingang van zijn grot dansen.

„Het gevecht is verloren!" schreeuwde hij. „Op naar de plaats van terechtstelling!"

„Wat bedoelt hij?" vroeg Joe.

„Niets. Hij is gek. Hij weet niet, wat hij zegt!"

„Alles is verloren!" gilde de oude man. „De vijanden omsingelen me! Op naar de plaats van terechtstelling!" En kapitein Royal begon eensklaps in de richting van het strand te rennen.

„Waar gaat hij heen?" vroeg Joe.

„Laten we nog even wachten," zei Frank.

De oude man strompelde tussen de rotsen op het strand door, waarna hij scherp naar rechts zwenkte. Hij bereikte de voet van de kliffen en begon langs een pad, dat nauwelijks te zien was, naar boven te klimmen.

De Hardy's verloren hem uit het oog. Ze verlieten hun schuilplaats achter de rots en renden naar het strand. Daar zagen ze, dat de kapitein, nog steeds gillend, naar boven aan het klimmen was.

„Wat doet hij nu?"

Frank schudde zijn hoofd.

„Hij is niet goed wijs. Straks valt hij nog en wie weet, wat er dan met hem gebeurt. "

Het pad, dat door de kapitein gevolgd werd, slingerde naar boven tot op een vlakke rots, die wel twee meter boven het strand uitstak. De kapitein struikelde een paar keer, maar hij slaagde erin z'n evenwicht te bewaren.

„Als hij op die overhangende rots struikelt," fluisterde Frank, „valt hij te pletter. "

„Zouden we niet beter achter hem aan kunnen gaan?"

Op dat ogenblik zagen de Hardy's twee andere gestalten aankomen. Het was onmogelijk hen te herkennen door

demist, maar toen ze dichterbij kwamen, zagen ze, dat het Chet en Biff waren.

„Wat is hier aan de hand?" vroeg Chet, toen ze zich bij Joe en Frank gevoegd hadden.

„Meer opwindend dan goed is, " antwoordde Frank. „Kapitein Royal heeft een crisis gekregen. "

De Hardy's vertelden hun vrienden hun belevenissen van die dag. Eerst brachten ze verslag uit van de manier, waarop ze Carl Schaum overmeesterd hadden en toen vertelden ze, dat ze door de gekke kapitein overvallen waren, toen ze in zijn grot aan het snuffelen waren.

„En nam hij je op de korrel?" vroeg Biff opgewonden.

„Ja, maar zijn geweer was geladen met meel. "

„Met meel?"

„Ja, doodgewoon bakkersmeel. "

„Is die kerel dan helemaal gek?"

„Vermoedelijk. "

„Waar gaat hij nu heen?"

Joe wees naar de kapitein, die steeds hoger klom langs het gevaarlijke pad. „Daar gaat hij en als hij niet voorzichtig is, valt hij te pletter. "

„Verdraaid zeg!" zei Chet. „Zouden we hem niet beter achterna kunnen gaan?"

Ze hoorden de wilde kreten van de kapitein, die steeds maar schreeuwde, terwijl hij hoger klom. Het pad liep heel dicht langs de rand van de afgrond en de jongens zagen, dat de man in levensgevaar verkeerde.

De kleinste misstap zou een dodelijke val ten gevolge hebben.
„Stop, kapitein!" schreeuwde Joe. „Stop!"

Maar de kapitein besteedde geen aandacht aan deze waarschuwing, zo hij die al hoorde.

„We moeten hem achterna, " zei Frank. „Hij is ongewapend, dus hij kan ons niets meer doen. "

De jongens renden naar het begin van het gevaarlijke pad, dat betrekkelijk steil naar de top van de kliffen leidde. Daar nam Frank de leiding.

Kapitein Royal zag hen en bleef een ogenblik staan.

„Ga terug!" riep hij wild. „Ga weg, zeg ik jullie!"

„Kom naar beneden, kapitein, " antwoordde Frank. „Het is veel te gevaarlijk op dat pad!"

„Het gevecht is verloren, " schreeuwde de kapitein. „De vijanden hebben me omsingeld, maar ze zullen me nooit levend te pakken krijgen!"

Hij bukte zich, greep een zware steen en slingerde deze naar beneden. Het projectiel rolde langs het pad en kreeg hoe langer hoe meer vaart. Het rolde recht op de Hardy's en hun vrienden af.

„Verspreiden!" riep Joe.

Ze konden zich echter niet in veiligheid brengen. Het pad was zo smal, dat ze noch naar links, noch naar rechts konden uitwijken.

De zware rots werd een dreigend monster.

De jongens drukten zich tegen de rotswand aan en luisterden naar het beuken van de steen, die telkens even opwipte en

dan weer verder rolde. Het had geen zin iets te ondernemen. Zelfs als ze zouden trachten naar beneden te rennen, zouden ze onherroepelijk door de steen ingehaald worden. Nog een paar seconden — dan zouden ze neergemaaid worden als strohalmen in de wind.

Frank, die de eerste was, sloot zijn ogen. Plotseling beukte de steen tegen een grote rots, die een paar decimeter uit het pad naar boven stak. Daardoor werd de richting van het rollende gevaarte veranderd. Het beschreef een wijde boog, dook over de rand van de afgrond en kwam even later met een misselijk makend geluid in de branding terecht.

Kapitein Royal slaakte een triomfantelijke kreet.

„Dat zal jullie leren!“ brulde hij. „Ik wens niet achtervolgd te worden! Ga weg!“

Frank kwam van de rotswand vandaan. Hij was wit van woede. Die gek had met hun leven gespeeld! „We zullen ú leren!“ schreeuwde hij terug. „Kom naar beneden, voor u een misstap doet en in de afgrond stort. “

„Ga zelf naar beneden!“

De kapitein stak zijn vuist op, draaide zich dan om en klom verder naar boven. De jongens zetten de achtervolging weer in. Ze wisten, dat de kapitein in staat was hen nogmaals een rots voor de voeten te werpen, maar ze waren vastbesloten hem te redden van de gevolgen van zijn eigen dwaasheid. Door de mist was het pad erg glibberig geworden en het werd gevaarlijker, naarmate ze hoger kwamen. Bij elke stap struikelde een van de jongens. Het was bijna onmogelijk op

de been te blijven, toen het pad opeens nog steiler werd. Kapitein Royal was er niet beter aan toe dan de jongens. Hij viel verschillende keren, maar telkens slaagde hij erin weer overeind te komen en zijn dwaze vlucht voort te zetten. Ten slotte bereikte hij de rand van de kliffen. De vier vrienden bevonden zich nog een heel eind onder de rand van de afgrond. Kapitein Royal lette nergens op, terwijl hij vlak langs de rand rende.

„Hij kan elk ogenblik uitglijden en dan is het met hem gedaan!" schreeuwde Frank.

Hij had het nog niet gezegd of de jongens zagen de kapitein struikelen. Hij verloor het evenwicht en viel naar rechts. Hij zwaaide met zijn armen door de lucht om ergens houvast te zoeken en slaakte dan een door merg en been dringende gil. De jongens schreeuwden ook van ontzetting, want de oude kapitein rolde van de kliffen en stortte als een steen naar beneden.

DE REDDING

De jongens staarden elkaar lijkbleek aan.

In hun oren weergalmde nog de gil van de kapitein, toen die over de rand van de afgrond naar beneden was gestort.

„Hij is er geweest!" hijgde Chet. „Het was onvermijdelijk, dat er zo iets zou gebeuren. Hij gleed uit. "

Frank hoorde dit al niet meer, want hij rende met een halsbrekende snelheid langs het gevaarlijke pad naar beneden.

„We moeten alles doen wat we kunnen, " riep hij over zijn schouder. „Als hij nog leeft, moeten we hem uit het water halen voor hij verdrinkt. Het tij komt op; hij zal door de vloed telkens weer naar de kust gestuwd worden. "

Frank wist zelf, dat er maar een heel kleine kans was. Kapitein Royal was van een grote hoogte gevallen en alleen al de klap van het water, als hij in zee gevallen was, zou hem bewusteloos gemaakt hebben.

Van het pad af konden de vier jongens niet zien, waar de kapitein neergekomen was. Hij kon net zo goed met een gebroken rug op de rotsen liggen als in het water.

De jongens speelden met hun eigen leven, toen ze roekeloos langs het pad naar beneden renden. Ze maakten door hun wilde vaart rotsen en keien los, die voor hen uit langs het pad naar beneden rolden. Vergeten was nu, dat de kapitein een aanslag gepleegd had op hun leven op het ogenblik, dat hij de

grote rots naar hen toe geslingerd had. Ze beseften, dat hij krankzinnig was en niet verantwoordelijk gesteld kon worden voor zijn daden. Ze hadden hun best gedaan hem in te halen en te redden; dat was hun enige troost.

„Hij zal helemaal verminkt zijn, als hij op de rotsen terechtgekomen is, " riep Joe hijgend.

„Misschien heeft hij geluk gehad en is hij nog niet dood, " zei Frank. „Dan moeten we hem redden voor het te laat is. "

Eindelijk bereikten ze de voet van de kliffen. Frank had heel wat voorsprong op de anderen en rende over het strand in de richting van de plaats, waar de kapitein gevallen was. Die plaats konden ze niet zien voor ze om een grote vooruitstekende rots heengelopen waren.

Toen zagen ze, dat de kliffen loodrecht in de hoogte rezen uit een woest bruisende zee, die op die plaats bijzonder wild was, omdat er talloze rotsen vlak onder de oppervlakte van het water verborgen lagen.

„Hij is er geweest, " zei Chet, toen hij dat deel van de kust zag. Het was nog steeds erg mistig, zodat de jongens geen duidelijk overzicht kregen van de plaats. En ze zagen nergens een spoor van kapitein Royal.

De jongens naderden de gevaarlijke plaats zo dicht als ze konden. Frank keek meer naar het water dan naar de voet van de kliffen. Hij hoopte ergens een gestalte te ontdekken, die door de vloed in de richting van de rotsen gedreven werd.

„Als hij in die kokende poel gevallen is, was hij op slag dood!" verklaarde Biff vol overtuiging.

„Daar ben ik ook bang voor, " zei Frank somber. „Een op de honderd, dat we die arme duivel nog weerzien. "

„Een jammerlijk einde, " zei Chet, „vooral omdat hij niet wist, wat hij deed. Hij had ergens in een inrichting moeten zitten om verzorgd te worden. "

„Nu zullen we nooit ontdekken of hij Todham Todd was of niet, " zei Joe.

Chet keek verrast op. „Wat bedoel je?" vroeg hij.

Nog voor Joe antwoord had kunnen geven, slaakte Frank een wilde kreet. „Daar is hij!"

Hij wees naar een plaats aan de voet van de kliffen. Een ogenblik later zagen ook de anderen de hulpeloze gestalte, die door de kokende golven heen en weer geslingerd werd. Het kon alleen maar de ongelukkige kapitein zijn. De jongens konden niet zien of hij nog leefde.

Een grote golf hief de gestalte op en stuwde hem weer in de richting van de rotsen. Om de een of andere niet te verklaren reden werd het lichaam niet tegen de muur van rotsen geslingerd. Integendeel, het gleed langs de kam van de golf naar beneden en kwam in een poel achter een grote, vlakke rots terecht, waar het water veel minder woelig was.

Frank begon zijn jas uit te trekken.

„We moeten hem daar uithalen, " zei hij.

„Hoe?"

„Je zult zelf tegen de rotsen verpletterd worden, " riep Biff uit.

„Ik moet iets doen!" zei Frank.

„Wacht tot het laag water wordt!"

„Dan zal het veel te laat zijn!"

„Doe niet zo idioot, Frank!" zei Joe. „Je haalt het nooit!"
Frank schudde zijn hoofd.

„Ik kan hem bereiken," hield hij vol. „Misschien is hij nog niet dood. Maar als we hem aan zijn lot overlaten, zal hij zeker sterven. "

„Als hij dood is, heeft het geen zin, dat jij je leven voor hem op het spel zet!"

„Ik houd rekening met de mogelijkheid, dat hij nog leeft, " zei Frank. „Ik ga!"

Zonder er nog een woord aan toe te voegen legde hij zijn jasje op een rots en waagde zich vooruit. De eerste ogenblikken vorderde hij snel, omdat hij van de ene rots op de andere kon springen, maar toen hij in dieper water kwam en over de zandige ondergrond moest waden, kostte het hem de grootste moeite op de been te blijven.

Een keer verloor hij zijn evenwicht. Met uitgespreide armen verdween hij in het schuimende water. Even later zagen zijn vrienden, dat hij zich aan een rots vastgeklemd had en zich langzaam weer boven de oppervlakte van het water uit hees. Hij bleef even op die rots liggen om te rusten. De woedende golven sloegen over hem heen, maar hij moest wel rusten, want het was nog een hele afstand, die hem van de kapitein scheidde. De jongens zagen, dat hij zich van de rots weer in het water liet glijden en verder waadde.

„Hij haalt het nooit!" zei Biff hijgend.

„Ik geef er geen rooie cent voor, " voegde Chet eraan toe.

Joe schudde zijn hoofd.

„Ik weet zeker, dat hij die poel zal bereiken, " zei hij, „maar dan zal hij uitgeput zijn en niet meer terug kunnen, vooral niet, als hij de kapitein mee wil brengen. "

Frank naderde de geweldige rots waarachter de rustige poel lag. Hij werd door een golf in de hoogte gestuwd en tegen de rots gesmakt. De anderen vreesden het ergste, maar Frank was niet gewond geraakt. Hij kwam weer boven water, drukte zich tegen de rots aan, toen de tweede golf naderde en sprong dan in de poel voor de derde golf hem bereikt had.

„Hij is er!"

„Natuurlijk!" zei Joe. „Maar hoe komt hij nu terug?"

Frank bukte zich diep over de kapitein. Dan wuifde hij tegen zijn vrienden en schreeuwde iets, maar zijn stem werd door het bruisen van de branding overstemd.

„Hij heeft ontdekt, dat de kapitein nog in leven is, " veronderstelde Joe.

Ze zagen, dat Frank aan de bewegingloze gestalte begon te rukken.

„Hij is veel te zwaar voor Frank, " zei Biff. „Het was al moeilijk genoeg die plaats alleen te bereiken. Nu moet hij tegen de golven in terugkomen en dan nog met een volwassen man op de rug. Dat haalt hij nooit!"

Frank was zich waarschijnlijk heel goed bewust van het risico, maar hij probeerde het toch.

Het grootste gevaar, dat hem bedreigde, was het gevaar van uitputting. Hij zou tegen de woedende golven in moeten

worstelen. Die strijd zou hem vermoeien en misschien wel uitputten voor hij op de hulp van zijn vrienden zou kunnen rekenen.

Hij had de kapitein op zijn buik geduwd. Nu trok hij de armen van de ongelukkige over zijn schouders en hield ze voor zijn eigen borst stevig bij elkaar.

Met zijn hoofd tussen zijn schouders en de kapitein achter zich aan slepend, verliet Frank de betrekkelijke veiligheid van de poel en zette zich schrap tegen de eerste golf. De golf stortte over hem heen. Ondanks dat hij zich schrap gezet had, verloor hij zijn evenwicht. Hij viel. De jongens op het strand zagen, dat Frank de kapitein losgelaten had, maar net toen de stille gestalte wegdreef, stak Frank zijn arm uit en greep de man bij zijn hemd.

Hij wilde het nog niet opgeven! Hij trok de kapitein weer naar zich toe en worstelde net zo lang tot hij hem weer over zijn rug getrokken had. Telkens als er een golf naderde, zette hij zich schrap. Tussen twee golven in slaagde Frank erin, telkens een paar stappen te vorderen.

Ten slotte naderde hij de gevaarlijkste plaats; daar waar de talrijke rotsen precies onder de oppervlakte van het water lagen. Het water was daar niet zo erg diep, maar één misstap kon de ernstigste gevolgen hebben. Als Frank een ogenblik in moeilijkheden gebracht werd en niet meer op de aanrollende golven leette, zou hij tegen een van de rotsen verpletterd worden.

Frank rustte enkele ogenblikken in de luwte van een

geweldige rots. Hij verdween uit het gezicht, toen een golf over hem heen sloeg, maar even later zagen zijn vrienden, dat hij weer in hun richting vorderde.

Hij rustte hoe langer hoe vaker in de luwte van de rotsen, maar het was duidelijk, dat hij het niet op wilde geven. Een keer slaagde hij er niet in de bescherming van een rots te bereiken, voor hij door een geweldige golf overspoeld werd. De jongens hielden hun hart vast, toen ze Frank in het water zagen verdwijnen, maar toen hij een heel eind verder boven kwam, had hij de kapitein nog steeds bij zich.

Frank begon te wanhopen. Hij was bijna op en hoewel hij al zijn krachten inspande, scheen hij geen meter in de richting van de kust gevorderd te zijn. De kapitein, die nog steeds bewusteloos was, begon hoe langer hoe zwaarder te wegen. Het was een wonder dat Frank erin slaagde op de been te blijven en de woedende golven het hoofd te bieden. Het leek een mirakel, dat hij de kapitein bij zich kon houden.

Eindelijk bereikte hij een gedeelte van de kust, waar het zand zacht glooiend naar het strand opliep. Nog een paar meter en hij zou zijn doel bereikt hebben, maar op het allerlaatste ogenblik begaven zijn krachten hem. Hij viel languit in het water en liet de kapitein los.

Maar op dat ogenblik waren de anderen hem al te hulp gekomen. Ze plonsden wild door het water. Joe en Chet trokken Frank door het water aan land, terwijl Biff de kapitein vasthield tot Chet hem zou komen helpen.

„Kapitein Royal!" hijgde Frank, toen hij voelde dat hij op het

strand lag. „Red hem!"

„Dat komt in orde, Frank, " stelde Joe hem gerust.

„Hij leeft nog!" fluisterde Frank.

Hij trachtte diep adem te halen om zijn zwakte te overwinnen.

Chet en Biff trokken de kapitein op het droge.

„Hij ademt nog!" riep Chet opgewonden. „Frank heeft zijn leven gered!"

TERUG NAAR BAYPORT

Kapitein Royal was bewusteloos, maar hij ademde nog. Hij had een diepe wond aan zijn hoofd, die behoorlijk gebloed had.

„Hij moet zo snel mogelijk door een dokter onderzocht worden, " zei Joe.

„Ik geloof niet, dat hij erg gewond is, " zei Chet, die de bewusteloze man onderzocht. „Hij heeft niets gebroken voor zover ik kan voelen. Die hoofdwond ziet er wel lelijk uit, maar hij leeft nog. "

„Waarschijnlijk is hij op zijn hoofd terechtgekomen; daarom blijft hij zolang bewusteloos. "

„Misschien heeft hij wel een hersenschudding. "

„Hij moet naar een dokter gebracht worden, " herhaalde Jog, „En Frank?"

Frank ging moeizaam rechtop zitten.

„Ik red me wel, " zei hij. „Ik was totaal op, maar als ik nog even kan rusten, ben ik gauw weer oké. Brr! Ik dacht, dat de golven me de baas zouden worden. "

„We hadden nooit gedacht, dat je het zou halen, " zei Chet bewonderend.

„Terug was vreselijk, " bekende Frank. „De kapitein was veel zwaarder dan ik dacht. "

„We hebben hem — dat is het voornaamste. "

„Is hij nog bewusteloos?"

„Ja. Als hij niet ademde, zou ik denken, dat hij dood was. " „We moeten hem naar een dokter brengen, " zei Frank nu ook. Hoewel hij nog niet uitgerust was, kroop hij overeind. „Bedoel je, dat we hem helemaal naar de weg moeten dragen?" vroeg Biff.

„We zullen hem naar Bayport brengen, naar het ziekenhuis, " zei Frank. Hij keek op de bewusteloze man neer en zei: „Het is vervelend, dat hij nog niet bij bewustzijn gekomen is. Dat doet vermoeden, dat hij een schedelbreuk heeft. " De jongens keken naar de stille gestalte.

„Als dat zo is, zal het transport zijn dood betekenen. Het is een heel eind naar Bayport. „We kunnen zelf niets voor hem doen, maar we kunnen hem ook niet aan zijn lot overlaten, " vond Frank.

„Natuurlijk niet, " zei Biff, die zich over de kapitein heen-boog en hem stevig bij de voeten greep. „Help eens een handje. " Joe en Chet hielpen hem. Met zijn drieën tilden ze de kapitein op en droegen hem over het strand. Frank liep wankelend met hen mee; hij was nog niet in staat, te helpen. Kapitein Royal was nog steeds bewusteloos, toen de jongens het begin van het pad, dat door het ravijn naar de top van de kliffen leidde, bereikten. Daar legden ze hem even neer om te rusten, voor ze aan de beklimming begonnen.

Ze pasten alle eerste-hulpmiddelen toe om de kapitein tot leven te brengen, maar hij reageerde niet. De hoofdwond van de ongelukkige bloedde niet meer. Zijn ademhaling ging heel zwaar en de jongens begrepen wel, dat de bewusteloosheid

van de kapitein niet alleen het gevolg was van zijn val.
„Alleen een dokter kan uitmaken, wat er met hem moet gebeuren, " zei Frank. „Hij was al bewusteloos toen hij in het water terecht kwam, want hij heeft geen water in zijn longen. Dat is het enige lichtpuntje, voor zover ik kan zien. "
„Laten we maar verder gaan, " zei Biff, die niet van treuzelen hield. „Als het toch moet gebeuren, dan maar zo vlug mogelijk. "

De jongens droegen de kapitein langs het pad naar boven. Het was een hele onderneming, vooral daar Frank nog niet over al zijn krachten beschikte. Het was al laat toen ze eindelijk de top van de kliffen bereikt hadden. Daar rustten ze een tijdje, voor ze hun moeizame weg voortzetten.
„Gelukkig, dat de visser een wagen heeft, " zei Joe. „Hij zal ons wel helpen, de kapitein naar de stad te brengen. Met onze motoren zouden we nu niets kunnen beginnen. "
„In ieder geval is het een gek einde van onze onderzoekingstocht, " zei Chet.

Hijgend en transpirerend gingen ze weer op weg en eindelijk bereikten ze de vissershut, niet zonder dat ze nog herhaaldelijk gerust hadden.

De visser was thuis. Samen met zijn vrouw kwam hij de jongens tegemoet, toen hij hen in de gaten gekregen had.
„Eerst een gevangene en nu een zwaar gewonde man!" riep hij uit. „Jongens, jullie schijnen op het juiste ogenblik naar de Honingraat-kliffen gekomen te zijn!"

„Deze man woonde in een van de grotten, " verklaarde Frank.

„Hij is van een rots in zee gevallen. Kunt u ons helpen om hem naar een dokter te brengen?"

De visser keek aarzelend naar zijn vrouw.

„Ga maar vlug, John, " zei de vrouw. „Je kunt die man toch niet laten sterven bij gebrek aan hulp?"

„Ik vind het vervelend, dat ik je zo lang alleen moet laten. "

„Ik ben toch geen klein kind, " zei de vrouw. „Breng die man naar een dokter; het is zijn enige kans. "

De visser haalde zijn wagen uit de primitieve garage en de jongens legden de kapitein voorzichtig op de achterbank. Biff stapte ook in om voor hem te zorgen.

De drie anderen haalden hun motor uit de schuur en even later vertrok de kleine stoet in de richting van de hoofdweg.

„Ik geloof niet, dat er een dokter in het dorp is, " zei de visser, toen ze vertrokken. „Het beste zal zijn hem naar Bayport te brengen. "

„Dat was de bedoeling, " zei Frank. „We zullen ervoor zorgen, dat uw onkosten vergoed worden. "

„Ik heb geen geld nodig voor een menslievende daad, " zei de visser. Onderweg ondervroeg hij Biff.

„Dat is een lelijke hoofdwond. Weet je, wat er gebeurd is?"

„Hij viel van de kliffen in zee. "

„Heeft hij iets te maken met de kerel, die vanmorgen door je twee vrienden gearresteerd werd?"

„Nee, absoluut niets. "

Ze bereikten de hoofdweg en arriveerden niet veel later in het vissersdorpje. Daar hoorden ze, dat de dokter maar twee keer

in de week spreekuur had — hij kwam van een andere stad — en dat hij pas de vorige dag geweest was.

„Op naar Bayport, " zei Joe.

Het was duidelijk, dat dit vooruitzicht de visser niet erg aantrok, maar hij zou zijn plicht tegenover de gewonde doen. De jongens vonden het ook niet zo schitterend, dat de kapitein door de visser naar Bayport gebracht moest worden. Niet alleen zou de gewonde man in dat gammele vehikel veel meer geschokt worden dan in een meer moderne wagen, maar het karretje van de visser liep hoogstens veertig a vijfenveertig kilometer per uur, zodat de reis ongewoon lang zou duren.

Deze moeilijkheid werd op een onverwachte wijze opgelost. Een slee van een wagen stopte voor de winkel, waar de groep zich klaarmaakte voor het vertrek. Toen de chauffeur uitstapte, slaakte Joe een kreet.

„Meneer Jacobson!"

De man draaide zich om.

„Hallo, Joe!" zei hij. „Hallo, Frank! Wat doen jullie hier? Hé, Chet en Biff. Wat is er aan de hand, jongens?"

Meneer Jacobson was een handelaar, die in Bayport woonde en een van de beste vrienden van Fenton Hardy.

De jongens vertelden hem wat er gebeurd was en voor welke moeilijkheid ze stonden. Meneer Jacobson bood spontaan zijn hulp aan.

„Ik zal hem meenemen, " zei hij. „Ik ben toch op weg naar huis. Gaan jullie mee, jongens?"

„Ja, wij hebben onze motoren. Biff zal met u meerijden om onderweg voor de kapitein te zorgen. "

„Goed. Vooruit dan maar!"

De vrienden bedankten de visser hartelijk voor zijn onbaatzuchtige hulp. De man scheen tevreden te zijn, dat de zaak zo was opgelost en dat hij nu niet naar Bayport hoefde te gaan.

„Schrijf me bij gelegenheid een briefje om te laten weten, hoe het verder met de arme kerel gegaan is, " zei hij bij het afscheid.

De jongens beloofden, dat ze dit zouden doen.

De kapitein werd overgebracht naar de wagen van meneer Jacobson. Biff stapte mee achterin. Frank, Joe en Chet klommen op hun motoren en in ijltempo vertrok de kleine karavaan.

Frank en Joe hadden het later nog vaak over die wilde rit. Meneer Jacobson had een sterke wagen en daar hij begreep, dat de zaak dringend was, reed hij zonder aandacht te besteden aan de wetten op snelheidsbeperking. De jongens raasden achter de wagen aan met een duizelingwekkende snelheid.

„Als we zo door kunnen rijden, " gromde Joe, terwijl hij een bocht door raasde, „dan zijn we nog voor middernacht in Bayport. "

„We gaan in ieder geval veel sneller terug dan we vertrokken zijn!"

Ten slotte zagen ze de lichtjes van Bayport in de verte.

Zonder vaart te minderen stoven de wagen van meneer Jacobson en de drie motoren de stad in.

Biff boog zich over de kapitein.

„Hij ademt nog, " zei hij tegen meneer Jacobson. „Deze wilde rit heeft zijn leven misschien gered. "

„We zullen hem naar binnen brengen, " zei meneer Jacobson, toen hij zijn wagen in een rustige straat voor de woning van de bekendste dokter van Bayport tot staan gebracht had.

„Als het nodig is, kan de dokter hem in zijn kliniek opnemen. Daar zal hij prima verzorgd worden. "

De jongens, die op de auto toe gekomen waren nadat ze hun motoren geparkeerd hadden, hielpen mee de kapitein naar binnen te brengen. De dokter, die al naar bed was, kwam in zijn pyjama en huisjas naar beneden.

„Een ongeluk, dokter, " verklaarde Frank. „Deze oude man is van een hoge rots in zee gevallen. Sinds het ongeluk gebeurde — dat is nu een uur of acht geleden — is hij bewusteloos geweest. "

De dokter onderzocht de patiënt. Hij fronste zijn wenkbrauwen, toen hij de hoofdwond van dichtbij bekeek.

„Eigenaardig!" zei hij. „Deze wond is niet ernstig en ik geloof niet, dat er sprake is van een schedelbreuk. De man kan geen erge val gemaakt hebben. Zijn bewusteloosheid is vermoedelijk aan een hersenschudding te wijten. "

„Is hij er erg aan toe, dokter?" vroeg Frank.

De dokter schudde zijn hoofd bedenkelijk.

„Als hij inderdaad acht uur bewusteloos is gebleven, is het

buitengewoon ernstig, " zei hij. „Weten jullie zeker, dat hij niet bij bewustzijn is gekomen?"

„Niet sinds we hem uit het water hebben gehaald. "

„Ik zal hem grondig onderzoeken, " zei de dokter. „Daarvoor zou hij overgebracht moeten worden naar mijn kliniek, als iemand het maar betaalt. "

„Natuurlijk, dokter, " zei Frank. „Doe voor hem, wat u kunt en stuur de rekening naar mijn vader. "

De dokter drukte op een bel. Een verpleger kwam binnen en bracht de kapitein weg.

„Ik zal jullie morgen opbellen, " zei de dokter. „Dan zal ik iets meer weten, maar ik moet nu al zeggen, dat de toestand heel bedenkelijk is. Het is mogelijk, dat hij niet meer bij bewustzijn komt. "

De jongens waren diep onder de indruk. Ze zouden het erg jammer vinden, als de kapitein zou sterven ten gevolge van het onverantwoordelijke gedrag, dat een uitvloeisel was van zijn krankzinnigheid. Ze bedankten de dokter en ook meneer Jacobson voor hun hulp. Toen begaven ze zich naar huis. Daar Chet Morton een heel eind buiten de stad woonde, nodigden de Hardy's hem uit de nacht bij hen door te brengen. Hij ging er dankbaar op in, want het vooruitzicht alleen door de nacht te moeten rijden lokte hem niet erg aan. Biff Hooper, die niet ver uit de buurt woonde, ging naar zijn eigen thuis.

Alles was stil in de woning van de Hardy's, toen de jongens thuiskwamen. Ze reden hun motoren in de garage, gingen

langs de achtertrap naar hun kamers en waren weldra in een diepe slaap verzonken. Ze waren zo moe na al hun avonturen, dat ze niet eens de moed hadden, er nog even over na te bomen.

IN HET ZIEKENHUIS

De volgende morgen waren Frank, Joe en Chet betrekkelijk vroeg beneden, maar Fenton Hardy was toch nog vroeger geweest. Hij bevond zich reeds in zijn werkkamer om zijn werk voor die dag voor te bereiden. Hij begroette de jongens hartelijk.

„Zo gauw terug?“ riep hij uit. „Ik dacht, dat jullie minstens een week weg zouden blijven. Wat is er gebeurd? Zijn jullie op de vlucht gejaagd door een zeeslang?“

„We kwamen terug, omdat we een man naar het ziekenhuis moesten brengen, die op de plaats waar we kampeerden verongelukte. “

„Zo, dat is iets anders, “ zei Fenton Hardy. „Weten jullie, wie die man is?“

„We denken, dat het Todham Todd is. “

„Todham Todd?“ riep de detective verbaasd uit. „Zijn jullie daar zeker van?“

„Nee, dat niet. We hebben alleen maar sterke vermoedens. Het is ook heel goed mogelijk, dat hij een moordenaar is. “

„Een moordenaar?“ vroeg meneer Hardy. „Dat ziet er niet zo mooi uit. Ga zitten en vertel me er alles van. “

Frank vertelde, hoe ze kennism gemaakt hadden met kapitein Royal; hoe vreemd hij zich gedragen had en waarom ze hadden gedacht, dat hij gek was. Toen bracht hij verslag uit van hun speurtocht in de grot van de kapitein, die niets anders

aan het licht had gebracht dan een groot aantal kranteknipsels. Daarna nam Joe het woord om te vertellen, hoe de oude man hen verrast en ten slotte overvallen had; hoe hij op de vlucht gegaan was en verongelukt.

„We hebben hem naar het ziekenhuis gebracht, " besloot Frank.

„Nou, " zei Fenton Hardy, „we zullen eerst ontbijten endan kunnen we tenminste de identiteit van die ongelukkige kerel vaststellen. Juffrouw Todd logeert weer hier in een hotel in Bayport. We zullen haar vragen mee te gaan naar het ziekenhuis om naar de kapitein te kijken. Zij kan zeggen of hij haar broer is of niet. "

„Denkt u, dat hij die luitenant Patwick zou kunnen zijn?" vroeg Joe.

„Misschien wel. Zijn misdaad kan hem een schok gegeven hebben, die hem van zijn verstand heeft beroofd. "

„Als hij Patwick is, dan hebben we evenmin onze tijd verloren, " zei Frank, „hoewel ik nog steeds geloof, dat hij Todham Todd is. "

Mevrouw Hardy kwam haar man halen om te ontbijten. Ze begroette de jongens hartelijk en keerde snel naar haar keuken terug om ook voor hen een ontbijt klaar te maken. Ze deden het alle eer aan, maar aten sneller dan gewoonlijk, omdat ze zo vlug mogelijk op pad wilden gaan.

Meneer Hardy belde de kliniek op, om naar de toestand van de kapitein te informeren. Zijn gezicht stond ernstig, toen hij zich weer bij de jongens voegde.

„De man is nog steeds bewusteloos, " rapporteerde hij. „De dokter schijnt te denken, dat hij niet in leven zal blijven. "

„Dat zou erg zijn, als hij inderdaad Todham Todd is, " zei Joe. „Erg voor juffrouw Todd, bedoel ik. "

„Het is nog niet zeker, dat hij Todham Todd is, " zei de detective. „Jullie vermoeden het alleen nog maar. Hoewel het opvallend is, dat hij al die kranteknipsels bewaarde. Het is zo goed als zeker, dat Todd zijn geheugen verloren heeft. Hij weet niet meer, wie hij is, maar hij herinnerde zich misschien op een of andere manier, dat hij een wetenschapsmens is. Dan is het te verklaren, dat hij die kranteknipsels over wetenschappelijke onderwerpen verzamelde in de hoop op het spoor te komen van zijn identiteit. "

„Dat lijkt me een logische verklaring, " zei Chet.

„Toch is het voorlopig niets meer dan een theorie. In ieder geval zullen we eens gaan kijken, wat juffrouw Todd ons vertellen kan. "

Ze verlieten het huis en begaven zich naar het hotel, waar Evangeline Todd haar intrek genomen had. Ze was net klaar met haar ontbijt, toen ze bij haar kwamen.

„Heeft u nieuws?" vroeg ze snel, toen ze de bezoekers herkende.

„We hebben nieuws, hoewel we niet weten of het betrekking heeft op uw broer, " zei Fenton Hardy.

„Zeg me wat u weet, " zei juffrouw Todd zenuwachtig.

„We hebben een man gevonden, die misschien uw broer is, maar misschien ook niet. "

„Waar is hij?" vroeg juffrouw Todd. „Laat me naar hem toe gaan om hem te identificeren. "

Meneer Hardy zei ernstig: „Wind u niet op, juffrouw Todd. Misschien is deze man uw broer helemaal niet. Het zijn alleen maar vermoedens, die in die richting wijzen. U bent de enige, die deze vermoedens kan bevestigen of ontzenuwen. "

„Leeft de man nog?"

„Ja. Hij is opgenomen in een kliniek. "

„Waar? Breng me onmiddellijk naar hem toe. " Juffrouw Todd sprong op. „Ik zal een hoed en mantel gaan halen. O, als het Todham toch werkelijk is....."

Ze rende naar haar kamer en keerde nog geen minuut later terug met haar mantel half aan en haar hoed schuin op haar hoofd gedrukt.

„Snel! Snel!" zei ze. „We zullen met een taxi gaan. Kom!" Fenton Hardy maakte haar erop attent, dat het niet de moeite was op een taxi te wachten, omdat ze maar een paar honderd meter van de kliniek verwijderd waren.

Ze gingen er te voet heen en werden in de wachtkamer binnengelaten, waar een verpleegster hen te woord stond.

„Wilt u kapitein Royal zien?" vroeg ze.

„Graag, " antwoordde de detective.

„De dokter is nu bij hem, maar u mag naar zijn kamer gaan. Als u me wilt volgen?"

„Kapitein Royal?" riep juffrouw Todd uit. „Ik dacht, dat ik hier mijn broer zou vinden. "

„De man, die misschien uw broer is, lijdt aan geheugenverlies

en gebruikt de naam „kapitein Royal", " verklaarde Frank.
„Hoe gaat het met de patiënt, zuster?"

„Het is heel bedenkelijk, dat hij nog niet bij bewustzijn is gekomen. De dokter vreest, dat....."

„Dat hij zal sterven?" vroeg juffrouw Todd scherp.

Fenton Hardy trachtte haar te sussen.

„Kom, kom, juffrouw Todd. U mag zich niet zo opwinden. Vergeet niet, dat de man er heel, heel erg aan toe is. "

Juffrouw Todd werd een beetje rustiger en volgde kalm, toen ze door de verpleegster allemaal door de stille gangen van de kliniek geleid werden. De verpleegster klopte op een deur.

Een mannenstem antwoordde: „Binnen. "

De verpleegster opende de deur en ze gingen allemaal naarbinnen. Kapitein Royal lag schijnbaar levenloos in het grote, witte bed met een strak verband om zijn hoofd. Evangeline Todd wierp één blik op het bed en snelde er dan heen.

„Het is mijn broer!" riep ze. „Het is Todham!"

Ze boog zich over de patiënt heen.

„Todham, ik ben het, Evangeline, je zuster. Todham, zeg iets tegen me! Herken je me niet? Ik heb je overal gezocht en nu heb ik je toch nog gevonden. "

Ze liet zich naast het bed op haar knieën vallen en barstte in snikken uit. Ze was door ontroering overmand.

„Het is dus toch de professor, " fluisterde Chet onder de indruk.

De Hardy's waren in de wolken, omdat Evangeline Todd,

door de man als haar broer te identificeren, hun vermoedens bevestigd had.

„We hadden gelijk!" zei Frank. „We hadden van het begin af gelijk!"

Meneer Hardy en de dokter trachtten Evangeline Todd, die bijna hysterisch was van vreugde, te kalmeren.

„Het is Todham, " herhaalde ze keer op keer. „Het is mijn broer! Arme man!"

De man in het bed had geen idee van wat er om hem heen gebeurde. Zijn ogen bleven gesloten. Hij lag daar in diepe bewusteloosheid, met een bleek gezicht. Als men zijn neusvleugels niet af en toe had zien bewegen, zou men gezegd hebben, dat hij niet meer leefde.

De dokter, die erg verbaasd was over de uitbarsting van juffrouw Todd, werd door Fenton Hardy op de hoogte gebracht van de toestand.

Hij schudde zijn hoofd medelijdend.

„En dit is haar broer?" vroeg hij.

„Ja, hij was maandenlang verdwenen, maar nu heeft ze hem terug. "

„Ik vrees, " zei de dokter, „dat ze hem heel snel weer zal verliezen. "

„Is zijn toestand ernstig?"

„Hij heeft een hersenschudding, gecompliceerd door het feit, dat hij maar niet tot het bewustzijn terugkeert. Ik zie geen kans hem te redden. "

KAPITEIN ROYAL AF

Gedurende meer dan twee weken zweefde Todham Todd tussen leven en dood. Dagenlang bleef hij bewusteloos, zonder iets te beseffen van de pogingen, die gedaan werden om zijn leven te redden. Er werd voor hem gedaan wat mogelijk was, maar de dokter zei herhaaldelijk, dat dit één van die gevallen was, waarin dokters heel weinig kunnen doen.

„We moeten afwachten, " zei hij tegen juffrouw Todd en de Hardy's. „Hij kan elk ogenblik weer bij bewustzijn komen, maar hij kan ook elk ogenblik sterven. Hij schijnt echter bijzonder sterk te zijn; dus mogen we nog hoop koesteren. " Elke morgen informeerden de Hardy's naar de toestand van de patiënt; elke morgen was het antwoord hetzelfde: „De toestand van de patiënt is onveranderd. "

Op een morgen kwam Fenton Hardy naar zijn zoons toe met een krant in de hand.

„Ik geloof, dat er één raadsel is opgelost, " zei hij. „Lees dit maar eens. "

Het artikel in de krant bracht verslag uit van de arrestatie van luitenant Patwick, die door de kustwacht neergeschoten was.

In de overtuiging, dat hij dodelijk gewond was, had de luitenant de moord op Barton Bixby bekend. Hij had ook verteld, dat hij samen met een krankzinnige oude man in een grot had gewoond.

„Die oude man was natuurlijk Todham Todd, " mompelde

Frank.

„Dat maakt alles duidelijk, " voegde Joe eraan toe..

„De kranteknipsels over die wetenschappelijke onderwerpen waren van Todham Todd, maar de andere waren van luitenant Patwick, die klaarblijkelijk op de hoogte wilde blijven van de maatregelen, die door de politie genomen werden om hem op te sporen. "

De jongens vertelden juffrouw Todd, hoe ze in aanraking gekomen waren met kapitein Royal, zonder echter te spreken over het gevecht in de grot. Hoe Todham Todd op die plaats terechtgekomen was en waarom hij zichzelf kapitein Royal genoemd had, wisten ze natuurlijk niet.

„Als hij weer bij bewustzijn komt, zal hij zich misschien niets meer van die episode herinneren' waarschuwde de dokter.

„Jullie moeten zelf maar beoordelen of het raadzaam is hem op de hoogte te stellen of niet. "

„Dat is niet nodig, " zei Evangeline Todd. „Als hij weer weet, wie hij is, mag hij niet opnieuw in de war gebracht worden door hem te herinneren aan die tragische periode uit zijn leven. " Haar gezicht betrok. „Maar het is nog niet zover, " voegde ze er fluisterend aan toe.

Op een morgen ontwaakte de patiënt, toen hij door een verpleegster verzorgd werd.

„Waar ben ik?" vroeg hij met heldere stem.

„U verongelukte en werd overgebracht naar een kliniek, " vertelde de verpleegster hem.

„O ja, ik herinner het me, " zei de patiënt. „De trein

verongelukte. Ik werd door een zwaar voorwerp aan mijn hoofd getroffen. Verder herinner ik me niets meer. "

„U bent lange tijd bewusteloos geweest, kapitein Royal. "

. „Kapitein Royal?" echode de patiënt. „Zo heet ik niet. Ik ben Todham Todd, professor aan de universiteit!"

De dokter werd gewaarschuwd. Hij ondervroeg de patiënt heel voorzichtig. Het werd al heel gauw duidelijk, dat de professor zijn geheugen teruggekregen had, terwijl hij zich niets herinnerde van de tijd, die verstreken was na het treinongeluk tot op het ogenblik, dat hij na zijn val weer bij bewustzijn gekomen was. Hij wist niet, dat hij wekenlang rondgezworven had, zonder te weten, wie hij was; hij wist niet, dat hij in een grot geleefd had en hij herinnerde zich niets van het tweede ongeluk, dat hem zijn geheugen teruggegeven had.

„Hij is gered, " zei de dokter later tegen Evangeline Todd.

„Tenzij er zich nog complicaties voordoen, zal hij de kliniek binnen enkele dagen kunnen verlaten. "

Nog voor het eind van de week mocht professor Todd, volkomen hersteld, de kliniek verlaten. Het weerzien tussen broer en zuster was ontroerend. De professor herinnerde zich niets van de maanden, die na het treinongeluk verstreken waren. Hij dacht, dat hij sinds het treinongeluk in het ziekenhuis gelegen had. Het verbaasde hem, dat hij naar Bayport overgebracht was, honderden kilometers van de plaats waar het ongeluk had plaatsgevonden, maar de dokter omzeilde deze moeilijkheid door te verklaren, dat hij een specialist was, die door andere dokters was geraadpleegd en

dat hij het nodig gevonden had de professor voor observatie naar zijn eigen kliniek over te brengen.

Hij maakte kennis met de Hardy's. Hij herkende hen niet en had er geen vermoeden van, dat ze een rol gespeeld hadden in zijn leven. Zijn houding bewees duidelijk, dat hij ervan overtuigd was, dat hij hen voor het eerst van zijn leven zag. De jongens legden zich daarbij neer en zinspeelden niet op de gebeurtenissen, die hen met de professor in aanraking gebracht hadden.

„Hij mag het nooit weten!" zei Evangeline Todd.

„U kunt op ons rekenen, juffrouw Todd, " verzekerden de jongens haar.

„Ik zal nooit kunnen zeggen, hoe dankbaar ik jullie ben, " zei juffrouw Todd. „Als jullie niet zo scherpzinnig geweest waren, aan de identiteit van kapitein Royal te twijfelen, zou alles heel anders afgelopen zijn. Misschien zouden jullie de gekke kapitein aan zijn lot overgelaten hebben en dan zou mijn arme broer dat afschuwelijke leven in die primitieve grot nog jarenlang voortgezet hebben. Ik wil je vader en ook jullie zelf graag belonen voor de onschatbare dienst, die jullie me bewezen hebben. "

Fenton Hardy had al gezegd, dat hij geen beloning wenste.

„U heeft mijn onkosten betaald voor de dagen, dat ik zelf aan de zaak heb gewerkt, " verklaarde hij. „De rest is het werk van de jongens. "

Zijn zoons wilden evenmin van een beloning horen.

„In de eerste plaats zijn we veel te blij, dat we de professor en

u konden helpen, juffrouw Todd, " zei Frank, „en in de tweede plaats is het zuiver aan het toeval te danken. "

Juffrouw Todd drong aan, maar de jongens bleven op hun standpunt staan.

„De mooiste beloning, die we konden wensen, is, dat u uw broer terug hebt, " verklaarde Frank. „Meer wensen we niet. "

Maar juffrouw Todd deed toch iets voor ze Bayport verliet. Ze nodigde de Hardy's en een paar van hun vrienden — Biff Hooper, Chet Morton, Phil Cohen, Tony Prito, Jack Dodd en Jerry Gilroy — uit op een diner in het hotel en vergastte hen op een maaltijd, zoals de jongens nog nooit gezien hadden. Vermoedelijk had ze van tevoren geïnformeerd naar de lekkernijen, die het meest in de smaak van de jongens zouden vallen, want al hun lievelingskostjes waren erbij. Professor Todham Todd, die er in zijn verzorgde kleren heel anders uitzag dan de wilde kapitein Royal, zat aan het hoofd van de tafel. Hij stak een kleine redevoering af waarin hij de jongens bedankte voor de belangstelling, die ze voor zijn genezing gekoesterd hadden. Hij had er nog geen idee van, hoe groot de rol was, die de jongens in zijn leven gespeeld hadden, maar er was een hechte vriendschapsband ontstaan tussen de jongens en hem.

Toen allen zoveel gegeten hadden, dat ze bijna niet meer konden, vroeg juffrouw Todd de aandacht. Ze stond op en zei: „Jullie weten, dat ik heel veel te danken heb aan de Hardy's en ook aan Chet Morton en Biff Hooper. Ik zou hun graag iets geven, dat hen altijd aan mijn grote dankbaarheid zal

herinneren. "

Todham Todd keek zijn zuster een beetje bevreemd aan, maar hij vroeg niets; hij wist, dat zijn zuster nooit iets deed, zonder er goede redenen voor te hebben.

De jongens traden blozend van verlegenheid op juffrouw Todd toe. De Hardy's kregen een prachtig filmtoestel, waar ze al heel lang naar verlangd hadden; Chet en Biff kregen elk een kostbaar gouden horloge.

„Speechen! Speechen!" schreeuwden de andere jongens, terwijl de vier gelukkigen hun dankbaarheid stamelend onder woorden trachtten te brengen.

Frank was de eerste, die zich liet overhalen.

„Ik ben geen goede redenaar, " zei hij.

„Nee, je bent een betere detective!" riep een van zijn vrienden.

„Ik ben geen goede redenaar, " herhaalde Frank, „en ik kan alleen maar zeggen, dat we niets gedaan hebben om zo'n prachtig cadeau te verdienen. "

Hij ging meteen zitten.

„Chet! Chet! Jouw beurt!" riepen de jongens.

„Zeg eens..., " zei Chet blozend van verlegenheid.

„Jij kunt wel goed praten!" riepen zijn vrienden. „We willen een speech. "

„Tja, " zei Chet. „Ik kan alleen maar zeggen, dat ik even dankbaar ben voor het volledige herstel van professor Todd als voor het kostbare geschenk van juffrouw Todd en dat het ijs verrukkelijk is. Kan ik misschien nog een beetje krijgen?"

Natuurlijk kon dat!